Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	red. af A. B. Thorson.
Titel | Title:	Anonym Nytaarsgave
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol.2 : 1854
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : I Kommission hos Andr. Fred. Høst, 1853-1854
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52,- 60.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 00478 6

Det Kgl. Bibliotek

130024711502

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Anonym Nytaarsgave

for

1854.

Kjøbenhavn.

Trykt paa eget Forlag

hos C. C. Løser.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Da den forrige Nytaarsgave har været saa heldig at vinde nogen Paaskjønnelse, tillader man sig at udsende en ny for 1854. Forfatterne ere de samme som forrige Aar; det ærede Publicum maa nu afgjøre, om der i denne Nytaarsgave er skeet et Fremskridt, eller om man hellere burde have ladet det blive ved den foregaaende. Dramet „Hjemkomsten" har, ligesom det Lystspil der slluttede den forrige Nytaarsgave, været indsendt til det kongelige Theater, men er ikke blevet antaget; her fremtræder det nu i en noget forandret Skikkelse. Da Bogen er bleven forsinket, har man troet det hensigtsmæssigt at give den en Titel til, foruden „anonym Nytaarsgave".

Læsning til Udvalg

efter

forskjellig Smag.

Kjøbenhavn.

Trykt paa eget Forlag

hos C. C. Løser.

1854.

Skizzer og Digte af S. T.

Diderik Slipper.

Allerede som Dreng havde Diderik Slipper paa Opfordring af sin Lærer skrevet adskillige Smaavers, der bleve roste over al Maade. Denne Roes gjorde et dybt Indtryk paa Drengen; han mærkede snart, at den var af anden Art end den Berømmelse, man fik for at have været flittig og lært sine Lectier godt; Flid kunde enhver, selv den mest indskrænkede, vise, men skrive Vers — det hørte dog en usædvanlig Begavelse til; derfor betragtedes ogsaa den, der var istand dertil, med nysgjerrige, med forundrede, med beundrende Blikke, medens man idethøjeste klappede den Flittige paa Skulderen og sagde: det var ret, min Dreng.

Den første Beslutning, Diderik fattede, da han var bleven Student, var den, at han vilde være Digter; og man maa yde ham den Roes, at han trolig stræbte at overvinde de Vanskeligheder, som stillede sig ivejen for denne Beslutning. Saaledes var han af Naturen temmelig magelig; men da han vidste, at det var en Digters fornemste Egenskab, at elske Naturen, overvandt han sig ikke desto mindre til at sværme om paa Bakker og i Dale, paa Marker, i Skove og ved Søer. Imidlertid syntes det i længere Tid, som om denne Anstrængelse ikke vilde lede til det forønskede Maal. Diderik kunde nemlig aldrig bringe det til at producere noget helt Digt: han følte Digterkaldet, og han ønskede intet hellere end at aflægge Beviser derpaa, men han kunde ikke komme videre end til Begyndelser til Digte. Hvorofte havde han ikke henvendt hele sin Opmærksomhed paa en eller anden Kilde, som vældede frem i en eller anden Skov, og dog formaaede han ikke med Anspændelsen af alle Sjælens Kræfter, at faae mere frem end „Kilden risler gjennem Skoven", eller „Du lille vevre Kilde", idethøjeste een Linie til; hvorofte havde han ikke, da en Digter maatte elske Ensomhed, vandret alene om Aftenen paa Hovedstadens Gader eller stillet

sig under oplyste Vinduer; men i lang Tid lykkedes det ham aldrig at faae Bugt med mere end et Par enkelte Linier som: „o skjønne Jomfru hist bag Vinduet", eller „o søde Toner, som daare min Sands"; ikke engang i Beskrivelsen af en Ildebrand, for hvilken han engang i Poesiens Interesse forsømte sin Nattero, lykkedes det ham at komme videre end til den første Linie: „o rædsomme Toner, som lyde fra Taarnet". Efter at have reciteret denne Linie vel en Snes Gange og fortvivlet brudt sin Hjerne med at tilvejebringe een til, maatte han træt, sløv og mismodig opgive sin Plan.

Men hans Ovide skulde dog tilsidst faae Ende. Efter et ivrigt Studium af de bedste lyriske Digtere naaede han endelig saa vidt, at han, ved at tage eet Vers om Dagen, formaaede at fuldende smaa lyriske Digte, dog ikke uden svare Sukke, heftig Transpiration og energisk Udholdenhed i Henseende til Tilvejebringelsen af det tilstrækkelige Antal Riim, Vers og Følelser.

Julen 184... nærmede sig med stærke Skridt, den Juul, som skulde blive Vidne til, at Diderik Slipper gjorde sit første Skridt paa den digteriske Løbebane. Han havde endelig besluttet sig til at gjøre Verden en

Foræring med sin Mufes hulde Smaabørn, de udvalgte Smaapoesier, som han havde liggende i Pulten, ziirligt afskrevne paa det nydeligste røde Velinpapir. Ziirligt afskrevne! — ja isandhed, hvis det om noget kan siges, at det er ziirligt afskrevet, kunde det siges om Dideriks Digte, thi han havde skrevet dem mere end tyve Gange om med egen Haand. Hvergang et lille nyfødt Noer, Frugten af en stille Aftens Fred, var kommet til Verden og skulde føjes til sine ældre Sødskende, kunde Diderik ikke nægte sig den uskyldige Glæde at skrive hele Samlingen om; hvergang Diderik var saa uheldig, eller rettere sagt heldig, at slaae en Klat eller skrive et Bogstav fejl, kasserede han strax det Skrevne og begyndte forfra endnu ziirligere og paa endnu skjønnere Papir. Han vilde ikke, at dette hans Aandsfoster skulde have nogensomhelst Lyde, han vilde, at dets ydre Fremtræden skulde svare til den indre Gehalt.

Som sagt — Diderik havde for sidste Gang læst og omskrevet sine Digte; thi det var nu hans Agt at sende dem ud i Verden, for at Andre kunde om end ikke omskrive, saa dog læse dem. I sin poetiske Begeistring havde Diderik imidlertid overseet de praktiske Vanskeligheder, der træde alt det Ideelle i Livet hemmende imøde;

og han blev derfor ikke lidet frapperet ved at ikke een, men hele to Boghandlere, de første, han henvendte sig til, afsloge som Forlæggere at ville mægle imellem ham og Verden. Dog, han trøstede sig let: „de vide jo ikke, hvad de gjøre!" sagde han til sig selv, „jeg tilgiver dem! de kjende jo ikke mine Digte." Den tredie Boghandler opfordrede han til at beholde Digtene og gjøre sig bekjendt med dem; men Svaret lød: „O! jeg beder! jeg har fuldt op at bestille!"

„Stakkels Mand," tænkte Diderik, da han var kommen udenfor, „han har allerede fuldt op! jeg unde ham dog igrunden gjerne mine Digte; men hvorfor tager jeg ikke selv Fortjenesten? de Penge, de koster at udgive, maa jeg jo nok kunne opdrive!"

Som sagt, saa gjort. Han skaffede de fornødne Penge tilveje, aftalte med en Boghandler, at han skulde have Digtene i Commission, og bragte dem nu selv til Bogtrykkeren. Men Ingen, ikke engang Bogtrykkeren, maatte vide, at han selv var Forfatteren; det skulde være en Hemmelighed; Publikum skulde ikke vide, fra hvem Gaven kom; paa Titelbladet skulde staae: „Vaarblomster, samlede af Forskjellige".

Hidtil ukjendte Følelser stormede ind paa Diderik,

da han gik fra Bogtrykkeren, efter at have overleveret ham det dyrebare Manuskript. Denne Bogtrykker var den første Fremmede, i hvis Hænder han havde betroet sin Skat; det lod til at være en intelligent og dannet Mand: Diderik udmalede for sig selv, hvorledes den Nysgjerrige neppe havde fulgt ham tildørs, før han strax med Begjærlighed kastede sig over Manuskriptet; han smilede hemmeligt ved Tanken om, hvorledes Bogtrykkerens Kone utaalmodig kom ind i Contoiret og skjændte: „Kjære Mand, hvor bliver Du dog af, nu har jeg ventet en halv Time med Middagsmaden!" og hvorledes Bogtrykkeren, ivrig fordybet i Læsningen ikke vilde høre hendes Ord, før hun ruskede ham op af hans Begeistring. Nu er det en Time siden, jeg gik fra ham, sagde Diderik til sig selv! nu maa han være kommen til „Elskovs Klage", at sige, hvis han ikke har læst noget to Gange; efter hans Udseende at dømme, er det ikke umuligt. Navnlig tør jeg nok sige, at han har læst „den tavse Yngling" mere end een Gang! Blot der ikke er kommet Nogen og har forstyrret ham." Diderik havde gjerne stillet sig op som Skildvagt ved Døren, for at melde enhver Paatrængende, at Hr. Bogtrykkeren ikke var hjemme.

Allerede den næste Dag havde Bogtrykkeren lovet at have det første Ark af Correcturen færdigt; og man kan vel tænke sig, at Diderik med Længsel ventede den Time, da han turde hente det. Hvor skarpt fixerede han ikke Bogtrykkeren, da han traadte ind i Contoiret, hvor spændt var han ikke paa at erfare, om Læsningen af Digtene skulde have efterladt et ideellere, et mere forklaret Udtryk i Mandens Ansigt. Nej — i Bogtrykkerens Ansigt var ingen Forandring at mærke: det var Forretningsmanden fra igaar, som traadte ham imøde, trykkede hans Haand og derpaa med Stentorstemme raabte ud i Trykkeriet: „Hans, spring ned og hør, om det første Ark af „Vaarblomsterne" er trukket af?" Diderik rødmede ved at høre denne zarte Titel, som han hidtil kun hvidskende havde udtalt for sig selv, saa prosaisk tordnet halvtredsindstyve arbejdende Sættere i Ørene, og han rødmede andengang, da Hans, Bogtrykkerens Karl, kom stikkende med Arket i sin røde Bondenæve og afleyerede det med den ægte jydske Besked: „Vær saa gue, hær æ de føst Ark a „Voerblomsteren". Bogtrykkeren modtog Arket og Diderik ventede nu, at han vilde udtale sig om det Indtryk, Digtene havde gjort paa ham; i sit stille Sind glædede han sig

endog til at skulle afvise Bogtrykkerens nysgjerrige Fritten om, hvem Forfatteren var, ved et lille luunt Smiil og en diplomatisk Trækken paa Skuldrene. Bogtrykkeren gav sig til at skille Arkets endnu paade Blade fra hverandre og begyndte saaledes: „Her har vi det første Ark; men det er dog nogle forbandede Vers, den gode Forfatter byder Folk. Nu skal De bare see!" „Hvorledes, hvad mener De?" stammede Diderik som lynslagen, „De har altsaa læst Digtene?" „Læst dem," gjentog Bogtrykkeren med forundret Stemme, „Gud velsigne Dem, jeg har saamæn formeget at bestille til at læse det, man betroer mit Trykkeri; jeg kan have nok Bryderi med det endda." — „Men," afbrød Diderik, „De dadlede Versene! hvorledes kan De det, uden at have læst dem?" „Aa, jeg be'er om Forladelse", svarede Bogtrykkeren, „nej, jeg har ingen Idee om, hvordan Digtene er; det kan gjerne være Mesterværker; men vil De nu blot behage at see disse Vers her i „Amors Pige" eller „Pile" hvad det er de hedder, det er nu det samme, — hvad skal vi gjøre med saadanne fordømte lange Vers: sætte vi tre paa Siden, saa kommer de til at staae lige klods op ad hverandre, og sætter vi derimod kun to, saa bliver der et Mellemrum af

hele otte Linier imellem dem; for vi maae vel ikke bryde Versene og sætte halvtredie?"

Diderik følte sig saa flov og flad, at han ikke ønskede andet end at slippe bort saa snart som muligt. Han greb Arket, gav Bogtrykkeren Tilladelse til at bryde eller ikke, ligesom han selv vilde, og absenterede sig. Da han var kommen ud paa Gaden, anstillede han alleslags triste Betragtninger over, hvor dog vi Mennesker ofte lade os bedrage af Skinnet. Denne Bogtrykker maatte man, efter Skinnet at dømme, ansee for et Menneske med Dannelse og Sands for det Højere i Livet, og dog — hvor tydeligt havde det nu ikke viist sig, at dette ikke var Tilfældet. Han, som kunde forveksle „Amors Pile" med „Amors Pige", han, for hvem Vers kun havde Interesse, forsaavidt som de kunde passes ind paa een Side uden at brydes eller ikke, — oh! Rigtignok havde han ladet falde en Yttring, som det under andre Omstændigheder havde været værdt at lægge Mærke til; han slog paa, at det kunde godt være, Digtene var Mesterværker. Men hvad Vægt kunde man vel egentlig lægge herpaa, da han ikke havde læst Digtene; rimeligviis var denne Yttring hændelsesviis falden ham ud af Munden. Medmindre han, tænkte Diderik videre,

dog skulde have læst Digtene, og fundet dem udmærkede, men nu var bange for at prostituere sig ved directe at udtale sin Mening. Dette lod sig vel tænke; men ialtfald — Bogtrykkeren var ingen beleven Mand, ihvad han saa havde meent.

Nu gik det rask med Trykningen; idetmindste en tre — fire Gange om Dagen travede Bogtrykkerdrengen imellem Trykkeriet og Dideriks Bopæl, og Bogen stod i rette Tid — fjorten Dage før Julen — i Boghandlernes Vinduer, vinkende med Guldsnit og et smukt blaat Bind. „Vaarblomster, samlede af Forskjellige", maatte ikke de følende Damer blive tiltrukne af denne zarte Titel; oh, hvis Publikum kun betragtede Bogen med en Tusinddeel af Dideriks Interesse, maatte Bogen faae en rivende Afsætning. Dog nej — Diderik betragtede den stetikke; han turde ikke; han frygtede, at hans Blik skulde røbe Hemmeligheden, at det var hans Bog. Han holdt sig i Afstand og spejdede kun hemmeligt over Gaden til Boghandlervinduerne, om der var Mange, som standsede og læste Titelen. Da Bogens Bind var blaat, steg Blodet op i hans Kinder, hvergang han i Fraskand øjnede en blaa Hat, et blaat Shawl, o. s. v. I denne Tid troede han ikke, naar

Nogen i Forbigaaende betragtede ham skarpt, at det var paa Grund af hans interessante Udseende; han indsaae Muligheden af, at Boghandleren havde givet efter for nysgjerrige Kunders Bønner og aabenbaret, hvem der havde haft med Correcturen af „Vaarblomster" at gjøre, og naar først en Eneste havde faaet dette at vide, kunde man være vis paa, at hele Staden kort efter vilde vide at udpege Forfatteren. Kort sagt — Diderik befandt sig i en feberagtig Spænding, som ikke engang forlod ham om Natten: selv i Drømme saae han Smaaengle svæve sig forbi med nydelige blaae Bøger i Hænderne.

Man vil begribe, at Dideriks første Bestilling om Morgenen var den, at ile til alle de Læseforeninger, af hvilke han var Medlem, for at see, om man endnu ikke havde anskaffet hans Bog. Der var allerede gaaet en Uge, og han havde til sin Forundring endnu ikke seet den nogetsteds; da kommer han en Dag op i Haandværkerforeningens Læsestue og seer i Forslagsprotocollen, at et Medlem ønsker „Vaarblomster" anskaffede. Det er en ung Snedkersvend, som har sat sit Navn under Forslaget. Diderik faaer den meest levende Interesse for dette unge Menneske. Han kjender ham meget godt

af Udseende, men hidtil har dette ikke tiltrukket sig hans Opmærksomhed; nu derimod finder han, at der ligger noget Sværmerisk i vor Snedkersvends dunkle Øjne og noget inderlig Godmodigt i hans lille Opstandernæse. Han kan ikke modstaae Lysten til at stifte nærmere Bekjendtskab med det poetiske Gemyt, som rimeligviis boer under et saa beskedent Ydre, og en Dag, da han befinder sig alene med Svenden i Læseværelset, griber han Lejligheden og tiltaler ham.

„Jeg seer, Hr. Petersen, at De har foreslaaet en Samling Digte til Anskaffelse."

„Ja, det har jeg tilladt mig," svarer Hr. Petersen trevent.

„De er altsaa rimeligviis, ligesom jeg, en Ynder af Poesien?"

„Ja—a," smidskede Hr. Petersen.

„Maaskee De kjender disse Digte, siden De ønsker, at man vil anskaffe dem i Foreningen?"

„Nej, jeg kjender dem dog ikke."

„Naa, men De har maaskee hørt dem omtale af Andre?"

„Nej, men jeg tænker, at de skal være gode til at skrive Randglosser i. Det er vel sagtens en Begynder,

der har skrevet dem, siden der ikke staaer noget Navn, og saadant noget holder jeg meget af at sætte Streger under og skrive Randglosser til. F. Ex. naar der kommer noget, som skal være rigtig Rørendes, saa sætter jeg en rød Streg under og skriver „Uh!" eller „Bæh!"

Diderik var som lynslagen: dertil skulde hans „Vaarblomster" benyttes. Det var oprørende. „Indseer De da ikke," fremstammede han, „at en saadan Adfærd er yderst udelikat!"

„Det kan gjerne være," smidskede Petersen, „men jeg veed, at det morer Folk meget; de er nær ved at grine sig ihjel af det."

Snedkeren fik imidlertid ikke sit Attentat iværksat, thi Bogcomiteen skrev ved Siden af hans Forslag: egner sig ikke til Anskaffelse. Diderik var igrunden velfornøjet hermed, men han kunde ikke forklare sig, hvorledes man var kommen til det Resultat, at hans Bog ikke egnede sig til Anskaffelse, thi Læseforeningen eiede dog flere Digteres Værker. Han tænkte sig i Aanden, hvormange af Foreningens unge Medlemmer der kunde vækkes til blide og sværmeriske Længsler ved at læse „Vaarblomster", hvor inderlig godt de kunde have af, en fredelig Søndageftermiddag at fordybe sig i de her

fremsatte poetiske Følelser, og det forekom ham da, som om Bogcomiteen havde paabraget sig et stort Ansvar ved at afslaae Ønsket om Bogens Anskaffelse. Imidlertid herved var nu intet at gjøre.

Derimod havde Diderik den Tilfredsstillelse, at Bogen blev anskaffet i en anden Læseforening, hvis Medlemmer i Dannelse stode langt over hins. Her fandt han en Dag et Medlem ivrig fordybet i Læsningen af Bogen. Diderik satte sig hen i et Hjørne af Værelset med en Bog i Haanden og lod som om han læste, men hemmelig holdt han Øje med den læsende Person og mærkede sig enhversomhelst Bevægelse i hans Ansigtsmuskler. Han fik imidlertid ikke meget at see, thi Personen læste meget alvorlig det ene Blad efter det andet, uden i det Ydre at aabenbare nogetsomhelst Tegn paa Sympathie eller Antipathie. Da han var færdig, beholdt han Bogen i Haanden nogen Tid. Imidlertid kom et andet Medlem, der var Diderik bekjendt som Komiker fra Foreningens dramatiske Aftenunderholdninger, ind i Stuen; da han med „Vaarblomsterne" fik Øje paa denne sidste, vinkede han ham hen til sig og hvidskede til ham, dog saa højt, at Diderik kunde høre det: „Her er nogle Digte, de kan bruges. Put dem til

Dig!" Komikeren puttede Bogen i Lommen, og kort efter fjernede de sig Begge.

Diderik brød Hovedet med, hvad det kunde være, hans „Vaarblomster" skulde bruges til. Rimeligviis til Oplæsning i en eller anden Damecirkel. Dette kunde han naturligviis ikke have noget imod, naar det blot blev gjort godt; men det var et Spørgsmaal, om Komikeren havde det i sin Magt at læse følelsesfuldt op.

Nogle Dage efter læser Diderik paa et Opslag i Localet, at der for Foreningens Medlemmer vil blive givet en lille Aftenunderholdning, bestaaende i Oplæsning af udvalgte poetiske Smaastykker. Diderik indfinder sig paa den bestemte Aften i den allerede propfulde Sal, men bliver strax greben af en underlig Fornemmelse, da han seer den omtalte Komiker staae paa Katheedret med en Bog i Haanden. Han spejder ængstelig over de Forsamledes Hoveder, om det skulde være „Vaarblomster". Nej, Gudskelov, den har gult Bind! det lettede en Sten fra hans Hjerte. Komikeren oplæser et lille Digt af en anden Samling, som en yngre Digter nylig har udgivet. Det er egentlig bestemt til at røre og tiltale Følelsen, men Oplæseren veed at give sit Foredrag et saa tragikomisk Sving, at Forsamlin-

gen ikke kan bare sig for at briste ud i Latter. Diderik er maaskee den eneste, som ikke morer sig. Han befinder sig i en meget uhyggelig Stemning.

„Hvad skal dog dette betyde," sagde han ængstelig til sig selv, „disse Digte ere jo ingenlunde komiske i sig selv, men tvertimod rørende! Hvis de kan gjøres latterlige, saa kan mine ogsaa! det er jo oprørende."

Da Oplæseren havde lagt de nævnte Digte bort, greb han en anden lille Bog med blaat Bind. Diderik kjendte „Vaarblomsterne". „Her har vi en anden lille Samling af ungdommelige Poesier," begyndte Komikeren, „en lille Bouket af Vaarblomster. Lad os see, hvad der skjuler sig under denne beskedne Titel. Det er vel igrunden Synd at skille Bouketten ad, thi vil man have den rette Duft af den, maa den nydes i sin Heelhed; men jeg vil dog tillade mig at gjøre Selskabet bekjendt med et Par Pragtblomster, som man sjelden seer Mage til. Jeg vil begynde med „den tavse Yngling" og opfordrer dem alle, mine Herrer, til at være tavse og ikke afbryde mig ved Latter eller Rokken frem og tilbage paa Stolene, thi de vil strax give mig Ret i, at her er al god Grund til at lytte opmærksomt efter." Nu begyndte vor Komiker paa Oplæsningen, men „den

tavse Yngling" blev under hans Behandling til en saa ypperlig Maaneskinskarl, at Munterheden, lige fra han begyndte og til han hørte op, var endnu større end før.

Diderik var under denne Scene nærved at forgaae af Alteration. Han bøjede sig forover, for at Ingen skulde see Vrgrelsens Taarer, som trillede ned ad hans Kinder. Han vilde netop til at forsøge paa, om han ikke kunde slippe ubemærket bort, da et Medlem rejste sig fra sit Sæde og vakte Forsamlingens Opmærksomhed ved at henvende følgende Ord til Forelæseren:

„Jeg kan ikke nægte, at den ærede Oplæser fuldkomment har opnaaet sin Hensigt, idet han har vakt Forsamlingens særdeles Munterhed. Ja, jeg kan ikke nægte, at jeg selv har leet med; men med det samme jeg lo, følte jeg, at man ikke bør faae Folk til at lee paa den Maade; thi det kan ikke skee, uden at krænke Medbrødre, ja maaskee Medlemmer, som sidde her i vor Midte. Vi have al Grund til at anerkjende den ærede Declamators komiske Talent, hvorpaa han i dette Øjeblik har aflagt en saa tilfredsstillende Prøve; men hvad er os Borgen for, at han tillige har æsthetisk Smag, at han kan og vil vælge Stykker, som ere i den Grad

under al Kritik, at det ikke kan falde Nogen ind at op-ponere imod deres Latterliggjørelse. Thi vi vide jo alle, at det ikke er blot daarlige Digte, som kunne lat-terliggjøres ved et komisk Foredrag, men at man med samme Held vil kunne anvende sin komiske Mimik og Diction paa en Goethes, en Oehlenschlägers Romancer, Elegier eller hvad man ellers vil vælge."

„Bravo!" lød det fra flere Struber; „Bravo!" raabte ogsaa Diderik og sendte udfordrende Blikke til Komikeren, som kun formaaede at fremtvinge et for-legent Smil.

„Det er nu ingenlunde min Hensigt," fortsatte Medlemmet, „at dadle Hr. Oplæseren, fordi han har valgt „den tavse Yngling", eller overhovedet at forsvare disse stakkels „Vaarblomster", som man ikke behøver at betragte længe, for at see, at de ikke ere andet end kun-stige Blomster; men der ere andre Stykker, af dem den ærede Oplæser har valgt, om hvilke man vistnok kan sige, at han vilde have viist mere æsthetisk Smag ved at lade dem være i Fred."

Komikeren havde imidlertid som en routineret Skue-spiller hastig tilbagevundet Herredømmet over sit Ydre. Han var neppe ligegyldig ved dette Angreb, der kom

saa uventet, men man saae det ikke paa ham: han mod-tog det med et roligt Smil. Det lod som om Angribe-ren ikke var færdig endnu; men da en sagte Hyssen lod sig høre fra forskjellige Sider, blandet med Raab som: „det er nok! — Oplæsning! — Stille!" satte han sig ned. Da det nu havde viist sig, at Forsamlingen mis-billigede den skete Afbrydelse, fremtraadte et langt, ma-gert, blegt Væsen, et Directionsmedlem, som aldrig lod nogen Lejlighed gaae forbi til at hæve sin Stemme og erindre Medlemmerne om sin Tilværelse; han stak Haanden i Barmen og rettede med Pathos følgende Ord til Angriberen:

„Da nu Forsamlingen synes tilstrækkeligt at have lagt sin Anskuelse for Dagen, skal jeg heller ikke nægte, at det efter min Formening vilde have været langt hel-digere, om det ærede Medlem havde valgt at meddele den ærede Forelæser sine Skrupler i en privat Samtale. Hans Protest kan naturligviis" — her smilte Taleren i Bevidstheden om sin Skarpsindighed — „ikke retslig gjøre Fordring paa nogen Virkning, da det ikke er et juridisk Spørgsmaal, der handles om, men en Smags-sag, et æsthetisk Spørgsmaal. Jeg tillader mig at op-

fordre den ærede Forelæser til efter denne lille Afbrydelse at fortsætte Aftenunderholdningen."

Efter disse Ord nedlod Taleren sig atter med Værdighed paa sin Stol, kastede et triumpherende Blik ud over Forsamlingen og drak et Glas Vand. „Bravo, bravo!" lød det fra forskjellige Sider; Forelæseren rømmede sig og fortsatte, dog med noget usikker Stemme; Angriberen betragtede ham og smilte bittert. Diderik derimod listede sig bort og strejfede til langt ud paa Natten omkring i Kjøbenhavns Gader i den mest oprørte Stemning; han forbandede sin Tids Ungdom, som kunde tiljuble en saadan Skjændselsgjerning sit Bifald; han sammensatte i Tankerne en knusende Artikel, som han vilde lade indrykke i Bladene imod den ondskabsfulde Forelæser, der saaledes kunde forhaane disse uskyldige Digte, paa hvilke han havde anvendt saa utrolig megen Møje, paa hvilke hans bedste Haab for Livet havde concentreret sig.

Denne Beslutning følte Diderik sig dog den næste Morgen ikke stærk nok til at udføre. Men da der nu allerede var gaaet en Maanedstid, siden „Vaarblomsterne" udkom, begav han sig hen til Boghandleren, for muligt der til sin Opmuntring at erfare Bogens gode

Afsætning. Da han kom, var Boghandleren netop indviklet i en Samtale med en anden Herre, og man bad derfor Diderik at tage Plads og vente lidt. Samtalen drejede sig om en af de berømte danske lyriske Digtere. Boghandleren var hans Forlægger, og det var interessant at lægge Mærke til, med hvilken Varme han talte om sin Digter, med hvilken ømhed, ja næsten kjælen Betoning, med hvilke livligt spillende Øjne han nævnede det fejrede Navn. Den Fremmede spurgte, om man snart kunde vente noget Nyt fra den omtalte Digters Pen.

„Jeg haaber det," svarede Boghandleren med smægtende Stemme, „jeg har Løfte derom af den kjære Digter selv. Men det er dog endnu kun et Haab, thi hvor let kan ikke en disharmonisk Stemning føre den zarte Digternatur i en anden Retning. Dog med Guds Hjælp vil jeg haabe, at det ikke skeer, baade for min Ringheds og det længselsfulde Publikums Skyld. Oh, min Herre, disse lyriske Aander ere ætheriske Væsner, som man maa tage varsomt, meget varsomt paa. Jeg skal vel vogte mig for at trænge ind paa ham; hellere et lille Tab, om saa skal være."

Diderichs Hjerte opvarmedes ved denne Boghand-

lerens ædle Begejstring for Poesien; hvor langt højere stod ikke denne Mand, end hine, der kunde finde en saa uædel Adfærd, som den Komikeren øvede, passende og fornøjelig. Da den Fremmede var gaaet, nærmede han sig til Manden og spurgte ham, hvorledes det gik med Afsætningen af „Vaarblomsterne".

„„Vaarblomsterne",“ gjentog Boghandleren med Forretningsmandens ligegyldige Tone; „naa, den lille Digtsamling, det lader ikke til at der vil blive synderlig Afsætning paa den."

„Tør jeg spørge, hvormange Exemplarer der ere afsatte?"

„Med Fornøjelse," svarede Boghandleren og slog op i en stor Bog: „der er afsat to Exemplarer her i Byen; men jeg seer tillige, at alle Boghandlerne i Provindserne have sendt Bogen tilbage, da der ikke var noget at gjøre med den."

„To Exemplarer," gjentog Diderik halv forvirret.

„Ja, to Exemplarer! da det saaledes har viist sig at være en uheldig Speculation med denne Digtsamling, turde jeg maaskee bede om deres Adresse, for at jeg kunde sende Dem Restoplaget tilbage, da jeg gjerne

vilde indvinde den Plads, det optager, til andre Ting. Man vil jo nødigt sætte mere til end nødvendigt."

Diderik leverede ham et Adressekort og skyndte sig bort. „To Exemplarer!" lød det bestandig for hans Øren. Nu kunde han altsaa atter pakke de zirlige Bind ned i Pulten, hvor det skjønt afskrevne Manuskript havde ligget saamange Aar, og snart vilde Vaarblomsternes Navn være ligesaa ubekjendt, som dengang Ingen kjendte det uden han selv, der havde Nøglen til Pulten. To Exemplarer! det ene var altsaa det, Komikeren havde benyttet til sin skammelige Bedrift; det varede heller ikke længe, før Diderik fik at vide, hvor det andet var blevet af.

Diderik kom hos en Præsteenke, som havde en voxen Datter. Denne lille Familie anvendte alle anstændige Midler for at erobre ham. Dette kunde synes underligt, da Diderik endnu ikke var noget Parti, det vil sige, ikke var Kandidat og altsaa ikke havde bestemte Udsigter; men man maa betænke, at han var den eneste, Familien havde nogen rimelig Aarsag til at haabe paa, da den ikke kjendte andre unge Mennesker i Byen; desuden tænkte Moderen: er de først forlovede, skal vi nok faae brevet paa ham. Diderik befandt sig vel i denne lille

Kreds, thi man viste ham Opmærksomhed og slog ind i hans Tone, skjøndt man fandt ham noget kjedelig. Naar den siftige Mille (saa hed Pigen) saae ham komme nede paa Gaden, skyndte hun sig hen til Fortepianoet, lod som ingenting, og sang og spillede: „jeg elsker en Student", hvorhos hun ikke undlod at blive forlegen, naar han traadte ind ad Døren. Denne Familie havde Diderik i et begejstret Øjeblik ladet ane, at der var Noget, som han havde meget travlt med, og at det var Ordningen af nogle „Vaarblomster". Moder og Datter holde Raad, og man kommer til det Resultat, at man ikke bør skye en Udgift af nogle Mark, i Betragtning af det gunstige Lys, man derved vil komme til at staae i for Diderik. Man kjøber altsaa Bogen, og næste Gang, han kommer, hører han med glad Forundring, thi han vidste ikke at man havde seet ham fra Vinduet, Datteren læse „den tavse Yngling" højt for Moderen. Man trænger ind paa ham, man ønsker ham tillykke som Digter; rørt til Taarer nægter han endnu med Ord, men tilstaaer med det salige glædedrukne Øje. Fra dette Øjeblik er denne Familie hans Tankers Hjem; naar han kommer, synger Datteren ikke længere: „jeg elsker en Student"; denne Sang er afløst af en stille Fordybelse

i „Vaarblomsterne". Saaledes gaaer en Uge hen; da kan Diderik ikke længere modstaae, han synker for Pigens Fod og modtager hendes Ja. I samme Moment træder den lyttende Moder ind, omfavner dem begge og tolker hele sin Følelse, idet Ordet: „endelig" udtryksfuldt lyder fra hendes Læber.

Præsteenken havde Ret: Diderik var villig til at kaste sig over Theologien, og 20 Aar efter, at vi første Gang gjorde hans Bekjendtskab, finde vi ham gift som Capellan ved en af Kirkerne i Kjøbenhavn. Sin Følsomhed, som han tidligere havde udgydt i Vers, lagde han nu i sine Ord, og det med saadant Held, at ingen af alle Hovedstadens andre Præster kunde gjøre ham Rangen stridig, naar det i Selskabskredse eller andetsteds kom an paa at fortælle Ulykkestilfælde, Ildebrande, Strandinger eller Sligt paa en rørende Maade; derimod var hans Stemme noget vel svag paa Prædikestolen. Man begriber, at Diderik, der meget vel kjendte sine Evner, ikke lod nogen Lejlighed gaae forbi til at foredrage sørgelige Hændelser; naar han ventede at træffe sammen med Folk, passede han altid at have et Udvalg af de interessanteste parate i Hovedet, og ingen kunde med større Graadighed kaste sig over saa-

danne Rubriker i Aviserne, som: „Ulykkelig Begivenhed", „Stormflod", „Vaadeskud", „Ildebrand" o. s. v.; naar en af disse Rubriker fandtes i et Blad og Diderik havde fordybet sig i den, maatte Mille, som ogsaa holdt meget af at læse Aviser, finde sig i at vente meget længe, før Touren kom til hende. Thi ikke nok at Diderik lærte Ulykkestilfældet udenad lige til dets mindste Details; det var ikke saa sjeldent, at han endnu med Bladet i Haanden begyndte at arrangere Begivenheden efter sit eget Hoved og omsætte den i de Vendinger, han havde bedst i sin Magt. Naar han da havde begyndt at declamere halvhøjt med Pathos og at gjøre smaa Udfald med Hænderne, standsede han sjeldent, før Mille ruskede i ham, for at underrette ham om, at der var En, som skulde have et Lig i Jorden eller et Barn døbt. Om „Vaarblomsterne" talte Mille til hans Forundring aldrig, efterat Brylluppet havde gjort enhver Slaaen op umulig.

Nationalsang.

Sjællænder, Fyenboer og jydske Naturer,
Sømænd og I, som skjær' Agerens Furer,
I, som ved Dannemark herligt Jer fryde,
ikkun for Eder min Stemme skal lyde.

Skaldede Skagen, hvor Vandene skumme,
Laaland, som ikke din Grøde kan rumme!
Fastland og Øer, hvordan I jer kalde,
haandfaste Knægte I fostre dog alle.

Traf jeg Dig, Broder, paa fremmede Strande,
Vidne bar sikkert din ærlige Pande,
Vidne bar Haaret det blonde, det fagre,
fostret Du blev paa de herlige Agre.

Kejtet og plumpt mellem frugtbare Knolde
flytter I Fødderne, Dannemænd bolde,
men gjennem Øiet, godmodigt som blinker,
himmelblaa Troskab imøde mig vinker.

Langsomt Du taler med sindige Stemme,
fast maa man Ordet af Brystet Dig klemme;
Sagaens Kjæmper fra Skyggernes Rige
Gjenfødte seer i din Aand jeg fremstige.

Tiden, som strømmed' og Slægterne kræved',
kued' ej Aanden, der over dem svæved'.
Leve skal Aanden, fra Død og fra Fare
Brødre vi ville den herlig bevare!

Vaagn op!

—

Op, lille Pige! vaagn op, vaagn op!
hils paa Solen med muntert Hop!
Dagen er kommen tyst!
Dine Faar de bræge, de kalde.
Gederne længes fra Stalde!
stil deres muntre Lyst!

Vangen har kastet sit natlige Slør
ud har jeg ført mine sultne Køer.
selv er jeg sulten nu!
Lille Pige, Natten er svunden!
Fuglene synger i Lunden!
Intet sover — kun Du!

Op, vaagn op af dit ſildige Blund:
gjem dine Drømme til Nattens Stund!
aaben er Livets Sal!
Lille Pige, vaagn af din Slummer!
ſnart bliver Dagen lummer!
Morgenen lufter ſval!

Sving Dig fra Lejet og Teppet kaſt!
Bryd ſom en Puppe dit Skjul ihaſt!
op nu muntert og lee!
Dine Kinder blusſe ſaa varme,
Du ſtrækker de ſvulmende Arme!
Øjet ſig aabner! — ak ſee!

See, hun er vaagnet til Livets Vaar!
ſmiler og fletter det bølgende Haar!
Ak, ſkal jeg gaae min Vej?
Dine Sko vil først jeg dog binde!
Baandet om Midjen Dig vinde!
Lille Pige, Du vredes ej?

Den Forventede.

Jeg kom i Hytter og stolte Sale,
paa høje Bjerge, i dybe Dale,
jeg allevegne Smaapiger saae
som skjønne Blomster i Haven staae.

Med En jeg dandsed' og lo og spøgte,
til En om Raad jeg i Sorger søgte,
med En jeg sværmed' blandt dunkle Træer
og plukked' Roser, men Kys især.

De smukke Piger er Livets Glæde,
de smykke Vejen, hvorhen vi træde;
af smaa Veninder jeg ejer fleer,
end Stjernelys man paa Himlen seer.

Og dog unøjsom endnu jeg sværmer,
hver fremmed Mø mig uroligt nærmer;
thi der er En, som jeg aldrig saae,
som jeg dog altid maa tænke paa.

O, gid jeg kjendte den Piges Veje,
som — ukjendt — ak! har min Sjæl i Eje.
O, gid jeg vidste, om højt mod Nord,
om dybt min Livsblomst mod Syden groer!

Vandreren og Pigen.

Vandreren.

Kjære lille Pige, kom sæt Dig ved min Side,
Kom, skal vi lytte, hvor Kildens Bølger glide.

Pigen.

Vent, kjære Herre, hist græsse mine Geder!
først maa jeg malke, saa gjør jeg som I beder!

Vandreren.

Kom, lille Pige, thi flygtig er min Hvile,
knap Solen daler, før atter jeg maa ile!

Pigen.

Jil, kjære Herre, jeg kommer ej forsilde,
altid jeg finder den lille muntre Kilde.

Vandreren.

Kjære lille Pige, kom hid og lad os kysses!
Kom, vi skal venligt af Bølgesangen dysses!

Pigen.

Vent, kjære Herre, vil I mig sikkert møde,
bliv til imorgen ved første Morgenrøde.

Vandreren.

Oh, kjære lille Pige, jeg favned' Dig saa gjerne,
før jeg maa ile til andre Kilder fjerne!

Pigen.

Vent, kjære Herre, til andetsteds I hviler,
Tro mig — en Pige hist venligt til Jer smiler.

Let Sind.

„Herregud, lad nu være, Antonius, at stirre saaledes paa alle de Smaapiger, der gaae forbi!"

„Jeg kan ikke lade være!"

„Føler Du da ikke, at det er Synd, allerede saa tidligt at lede dem til Opmærksomhed paa sig selv og Koketteri!"

„Saadanne smaa nydelige ufkyldige Piger, hvordan skulde de vel kunne være kokette?"

„De blive det netop derved, at Du seer paa dem, Antonius."

„Jeg seer jo ganske ufkyldigt paa dem! see hende der med de smaa Krøller, see hvor hun smiler og støder til den Anden! hun kjender mig godt, jeg har spillet en Tid med hende."

„Men Du kan jo see hende hver Dag, naar Du spiller med hende."

„Ak ja, men det morer mig ogsaa at see, hvordan hun hilser paa Gaden. See, der kommer hun! see

nu, — Goddag! saae Du, hvor venligt hun hilste igjen? Hun er ikke mere end ti Aar! jeg beholder hende endnu i fire Aar."

„Naa, nu gaaer jeg! Farvel, Antonius!"

„Farvel! men hør, Du er da ikke vred paa mig, fordi jeg kjeder Dig saadan! Du kjender mig jo! hvis der ikke var saadanne nydelige Glutter til med Krøller og uskyldige smaa Ansigter, saa — aa, see der, see den lille Pige med Huen, som sidder der saa fromt udenfor Boutiken og læser paa sin Lectie! Goddag, min lille Pige, hvordan har Du det?"

„Farvel, Antonius! Du er dog uforbederlig."

Ja, Antonius, den unge Musikklærer, var isandhed uforbederlig. Vilde man forbyde ham at see paa Smaapigerne, kunde man ligesaa gjerne berøve ham Livet; i dem saae han Uskyldigheden og Skjønheden og Reenheden, i dem levede han sit højere Liv, sit egentlige Liv. Og de skjønnede ogsaa derpaa: imod Ingen vare de saa elskværdige som imod ham; for ham vilde de gjerne vise sig i al deres Skjønhed og Pynde, thi han skjønne jo paa dem og beundrede dem, han takkede og lyssede dem. De Smaa længtes efter Spilletimerne, og de følte noget ganske Andet røre sig i deres Indre hos

ham, end hos Andre. De følte, at hvis han var deres Lærer i Skolen, saa vilde de aldrig kunne være uartige; med ham levede de ligesom i en anden, en bedre Verden.—

„Hvad er der ivejen, Antonius! Du seer saa trist ud!"

„Aa, det er ingenting!"

„Siig mig det kun! maa jeg ikke vide, hvad der trykker Dig?"

„Jeg kan gjerne sige Dig det! Jeg har mistet en af mine Elever! det var saadan en god lille Pige! jeg kan ikke sige Dig, hvor jeg glædede mig til den Time, jeg skulde være hos hende! hun var saa venlig og god! men nu fik Moderen at see, at jeg sad med hende paa mit Knæ og kjælede for hende, og derover blev hun saa vred, at hun sagde, jeg skulde ikke komme mere."

„Ja, men hvorfor bærer Du Dig ogsaa saadan ad! jeg havde gjort det samme, hvis jeg havde været i Moderens Sted. Du fordærvede jo Barnet!"

„Herregud, hun er ikke mere end elleve Aar! hvorledes skulde hun blive fordærvet ved, at jeg kjælede lidt for hende og holdt af hende. Men det Hele er kommet af Moderens Dumhed! det er snarere hende, der for-

dærver min lille Nanna ved at skjænde paa hende, fordi hun var venlig imod mig."

Dog Antonius trøstede sig snart over Tabet af denne Veninde. Der var nok Engle i hans Himmel alligevel, og der kom bestandig nye til. Glutterne maatte være smaa eller store, det gjorde ingen Forskjel i Henseende til Antonius's Følelse for dem, naar de blot vare barnlige og uskyldige. Men naar det barnlige Sind var borte, saa forlod han dem, saa fandt han ikke længere sit Ideal i dem. Han havde sit eget Sprog, hvormed han betegnede saadanne frafaldne Engle. Han sagde bedrøvet: „jeg kan ikke mere forstaae mig paa hende, før var hun saa god, men nu er der kommen noget Stygt, noget Forvildet over hende, som jeg ikke kan lide", eller: „hun er bleven saa praktisk og kjedelig". Det var nemlig gjerne paa en af disse to Maader det endte. Enten var Pigebarnet sandseligt af Naturen, og den vakte Drift yttrede sig i „noget Stygt, noget Forvildet", som Antonius udtrykte sig; eller hun var det ikke, og hun blev da „kjedelig" og kjed af Kjæleriet. I begge Tilfælde kunde de ikke være noget for Antonius. Hans Gemyt var altfor blidt, hans Sind var altfor opfyldt af det Ideale, til at han ikke skulde føle sig frastødt

saavel af det altfor Lidenskabelige, som af det Hverdagslige og Trivielle. Der var noget usigeligt Blødt, noget næsten Qvindeligt udbredt over hele hans Væsen; han var som skabt til at drage Smaapigernes Hjerter til sig; den allermest Blye vilde ikke i hans Blik eller Røst finde det mindste, som kunde gjøre hende bange eller minde hende om at være paa sin Post. —

„Hvad var det for en lille Pige, jeg saae Dig spadsere med paa Volden igaar, Antonius?" spurgte hans omtalte Bekjendt en Dag.

„Saae Du hende! var hun ikke dejlig!"

„Saavidt jeg kunde see, var hun smuk; men det var jo mørkt. Du er da ikke bleven forlovet?"

„Jo, jeg troer det næsten. Nu skal jeg fortælle Dig det Hele. Det er vel nu omtrent et Aar siden, at jeg kom til at spille med hende. Jeg syntes strax, at der var noget Ualmindeligt ved hende; men jeg troer, at hun i Begyndelsen havde noget imod mig. Jeg tog hende flere Gange i Haanden og vilde trække hende hen til mig for at kysse hende, men hvergang snoede hun sig fri og saae saa underligt paa mig med sine store Øjne, ja, det forekom mig, at Blodet steg hende op i Kinderne. Da jeg mærkede det, fortrød jeg hvad jeg havde gjort,

og nu spillede jeg med hende nogle Timer, som om hun kunde have været en Dreng. Men saa en Dag, da jeg slettelse tænkte paa Noget, kom hun af sig selv saa venligt hen til mig, lagde sine smaa Hænder paa min Arm og var ganske anderledes end før. Jeg blev saa glad, som jeg ikke havde været længe, thi hun var saa fortryllende, som jeg ikke kan beskrive Dig. Jeg omfavnede hende og kyssede hende, og fra den Dag have vi været gode Venner. Engang imellem naar hendes Forældre ere ude, siger hun mig det, og saa mødes vi og spadsere sammen. Du kan ikke tænke Dig, hvor hun er yndig og uskyldig, og dog tillige saa kjælen!"

Antonius's Ven lykønskede ham til hans Lykke, men havde en Anelse om, at den ikke vilde blive varig. Og hans Anelse gik i Opfyldelse. Omtrent et halvt Aar efter hans Samtale med Antonius, saae han en Aftenstund den omtalte unge Pige i en af Smaagaderne med et letsindigt Subject under Armen. Han besluttede at underrette Antonius derom ved første Lejlighed. Men Lejligheden kom ikke saa snart; thi Antonius var ikke af dem, man let fik fat paa. Naar han ikke havde noget at bestille, gik han ialmindelighed alene, drømmende om sine Smaapiger, og helst i Nærheden af de

Steder, hvor de boede, der for Øjeblikket vare ham kjæreſt.

„Hvorledes gaaer det, Antonius?" ſpurgte Vennen, da han endelig engang traf ham.

„Aa, Tak!"

„Hvordan har den lille Pige det, ſom Du huſker, jeg mødte Dig med paa Volden?"

„Hun! det veed jeg ikke!"

„Hvorledes! ere I blevne Uvenner?"

„Nej, men jeg ſeer hende ikke mere. Jeg veed ikke, hun blev helt forandret! — hun blev vred, naar jeg ikke altid ſad med hende paa Skjødet!"

„Jeg har ſeet hende paa Gaden om Aftenen!"

„Ja, jeg har nok hørt det!"

„Gaaer det Dig ikke til Hjerte, Antonius! det er dog Dig, ſom fra førſt af er Skyld i hendes Ulykke!"

„Hvorledes, jeg!"

„Ja, Du har dog tilintetgjort hendes barnlige Uſkyldighed!"

„Har jeg? hvorledes kan Du dog ſige det? jeg har netop glædet mig ved hendes Uſkyldighed."

„Men dine Kys og Kjærtegn have berøvet hende den!"

„O, det kan ikke være din virkelige Mening. Da jeg holdt af hende, var hun god og uskyldig, og jeg tænkte, at hun skulde blive ved at være det; men der er saameget Stygt, som kommer frem, uden at man tænker derpaa. Ak, hvorfor kan Pigerne ikke som vorne holde, hvad de love, imedens de endnu gaae med korte Kjoler og Been-klæder. — Jeg vil holde mig til de Smaa, de ere mine Engle paa Jorden. Men nu Farvel! jeg skal op her og spille med en nydelig lille blond Glut. Jeg er vis paa, at hun længes efter mig! — Ja, jeg veed nok, hvad Du tænker om mig. Du har Ret i, at der ikke er meget ved mig! Jeg vilde ønske, at jeg var saa mandig og klog som Du! men nu kan jeg ikke være anderledes end jeg er!"

Antonius arvede ved sine Forældres Død saameget, at han kunde leve uden Bekymringer for det Daglige; men han vedblev dog at gaae omkring og spille med sine Smaa, thi hvad skulde han ellers leve for. Da indtraf det værste, som kunde hændes ham: han blev angreben af en Øjensygdom, som endte med Blindhed. Nu blev hans Liv aldeles øde; hans eneste Trøst var at tænke paa sin fordums Lykke, at see sig i Phantasien vandre om fra Huus til Huus, fra blonde til brunette

Smaaglutter. Men det var kun en ringe Erstatning. Sjælelig Lidelse og Savnet af den Motion, der hidtil havde bidraget saameget til at holde hans fra Barn af zarte og fine Constitution i Orden, kunde ikke andet end indvirke ødelæggende paa hans Helbred. Han sank mere og mere sammen, og en tærende Feber nødte ham endelig til at søge et Hospital.

„Hvorledes har Du det, Antonius?" spurgte hans Ven, som havde faaet opspurgt, hvor han laa.

„Jo, Tak! her er rigtignok meget Stygt at høre paa, men der kommer hver Dag en lille god Pige, som besøger den Syge, der ligger lige ved Siden af mig. Hun har faaet mig kjær, og jeg faaer hver Dag Lov til at ligge med hendes lille Haand i min. Hvis hun ikke kom, troer jeg ikke, at jeg holdt det ud!"

Næste Gang, da hans Ven kom for at besøge ham, var han flyttet til et andet Værelse. I det Par Dage, han ikke havde seet ham, var han falden meget af, og nu var han neppe til at kjende. Paa Vennens Spørgsmaal, hvorfor han var bleven flyttet, svarede han med svag Stemme:

„Jo, jeg bad selv derom. I Nærheden af det Værelse, hvor jeg laa, er Galeiluen. Iforgaarsaftes kom

der et Fruentimmer derind, som støjede og skreg saa hæsligt. Der var Nogen, som spurgte om hendes Navn, og jeg fik da at vide, at det var hende, som Du nok husker, hende som Du saae med mig paa Volden. Endskjøndt jeg nu ikke er mig noget Ondt bevidst, saa veed jeg dog ikke — der var noget i hendes Skrig, som pinte mig saadan, at jeg ikke kunde holde det ud! Saa bad jeg om at blive flyttet."

„Kommer den lille Pige ogsaa her og besøger Dig, stakkels Antonius?"

„Nej, hendes Fader døde Dagen før jeg blev flyttet. Jeg veed ogsaa, at jeg ikke kan leve, og jeg dør med Glæde; men dersom der ikke er Smaapiger med venlige Øjne og bløde Krøller og uskyldige Hjerter, hvor jeg skal hen, saa troer jeg ikke, jeg bryder mig om at vaagne op igjen!"

Faa Dage efter døde han roligt. Sin Formue havde han testamenteret til de fire Smaapiger, som han sidst havde spillet med.

Aftenstemning.

Naar stille jeg sidder
i mit ensomme Kammer
og den høstlige Aftens
første Skumring
over Staden sig sænker.

Vindvet endnu
fra Sommerens Dage
aabent staaer
for de friske Vindes
kølige Strømning.

Fra Gaden sig hæve
tusinde Stemmer:
forvirret Summen
af Menneskebørn,
som ile forbi.

Forunderligt klinge
henover Torvet
afrevne Takter
af Dandsemusik
fra en ældgammel Lire.

Stjernerne brænde
paa høstklare Himmel,
og Lygter tændes,
spille paa Væggen
med ustadigt Skin —

Da hæve sig frem
mangeslags Tanker
om Frydfuldt og Sorgfuldt:
— for Sjælens Øje
Billederne vexle.

Ved den fjerne Vogns
dumpe Rullen
— underligt nok —
vækkes Mindet
om Barndoms Dage.

De fredelige Dage!
umærkeligt svandt de
som Vognen i det Fjerne!
men som Lirens Takter
brat de brødes.

Inderlig Længsel
da mig griber;
thi Livets Drømme
om det Himmelske, Rene
gjøgle paany.

Mildt de vinke
i Stjerneglandsen,
zittrende bæve
i Lygtestjæret
paa mørke Baggrund.

Men Kølingen frist
hæver Brystet!
Sjælen fyldes
af svulmende Kraft —
og Billederne vige.

Ud jeg iler
under Stjernehimlen,
hvor i Efteraarsblæsten
visne Blade
omkring mig hvirvle.

Veemod.

—

Dæmp, o dæmp din Fløjtes bløde Toner,
skjønne, blonde Dreng ved Bøgen hist!
Ak, Du vinker hen, hvor Drømmen throner,
hvor sig Sjælen anende forsoner
med et Liv, som ofte falder trist!

Dæmp, o dæmp din Fløjtes bløde Klage!
thi jeg taaler ej at lytte til,
taaler ej at mindes hine Dage,
da jeg Himlen saae forbi mig drage
skjult i Toner og i Harpespil!

Stille! stille! jeg maa ikke lytte!
jeg maa ikke nyde Veemods Lyst!
Du er ung, er end ej Verdens Bytte,
Du kan sværme! — jeg maa mig beskytte
mod din Sang og liste bort mig tyst!

Længsler vækkes, skjønne Minder stige
frem for Sjælen, der dem favner omt;
ak, den kjender vel til Drømmes Rige;
men for Livets Aag de maatte vige,
thi til Arbejd' er jo Manden dømt!

Til mit Arbejd' vil jeg ned mig bøje,
binde mine Tankers Drømmeflugt!
jeg vil glemme, jeg fik Sind og Øje
for Naturen, for det Skjønne, Høje!
tæmmet blev jeg under Verdens Tugt!

Klage.

I Selskab sad jeg midt i en dannet Flok
og kured' ærbart til en Blondines Lok,
men — hvis jeg reentud maa det sige —
tænkte jeg just paa en Glædespige.

Tilvisse — det var meget uartigt tænkt,
men Kredsens Damer domme mig næppe strengt,
thi selv de midt i Vrøvlets Varme
rask kokettered' med Fod og Arme.

Men værre Ting jeg Synder bekjende maa:
en Dag til Kirken vilde jeg ærbart gaae;
i Taarnet kimed' Byens Klokker,
medens den hellige Hjord sig flokker.

Da standset, ak — jeg blev af Sirenesang,
skjøndt ej saa from, meer kjælen end Klokkeklang:
„Min Ven, jeg er alene hjemme!“ —
Kunde jeg andet end Kirken glemme!

Jeg Daare tænkte, sligt skulde straffrit gaae;
men Straffen kom, som nu jeg bekjende maa:
engang jeg vandred' med en Pige,
reen og uskyldig og Engles Lige.

Ærbødigt saae jeg op til de fromme Træk,
hver ureen Attraa dunsted' for Solen væk;
men Lystens Præg i Blikket brændte —
gysende bort hun sit Aasyn vendte.

O, Brødre, Brødre! hører hvad her jeg svær':
en Engels Smil meer fryder end Lysters Hær!
vh, standser førend Straffen rammer,
førend i Blikket Jer Brøden flammer.

Raisonnement.

—

Ho'det hun hælder og taler fletikke,
sender mig derimod smægtende Blikke,
det er saa klart som Dagen!
men om hun derved mig agter at blænde,
eller sin Elskov vil give tilkjende,
det er det Skjulte ved Sagen!

Vist maa hun elske mig! det er jo tydeligt!
ellers hun klædte sig ikke saa nydeligt!
det er jo klart som Dagen!
men om jeg derfor skal tro, hun vil ægte mig,
eller om hun sine Hænder vil nægte mig!
det er det Skjulte ved Sagen!

Vist vil hun ægte mig, som jeg nok tro'de:
kjærligt og yndigt hun svarte, den Gode!
det er saa klart som Dagen!
men det bør skjules, hun meente, saalænge,
indtil jeg bli'er et Parti og faaer Penge;
det er det Fine ved Sagen!

Vistnok hun elsker mig heftigt, romantisk,
meer at forlange, det var pedantisk:
det er jo klart som Dagen!
men da jeg ej faaer Examen i Panden,
maa hun jo kaste sit Blik til en Anden:
det er det Fine ved Sagen!

Ham nu hun sender de smægtende Blikke!
hælder med Ho'det og taler sletikke!
det er jo klart som Dagen!
men om hun derfor ham elsker fra Bunden,
som hun vist elsker min Ringhed igrunden,
det er det Skjulte ved Sagen!

Skov-Ensomhed.

Venlige Roser i Hække
vakte af Alferne nys:
Hulde, som yndeligt række
Floras Læber til Kys!
fine, dog fyldige Spæde!
ud i den dunnbløde Luft
sender en qvægende Duft,
som kan mig glæde!

Kilder og rislende Vande,
I, som bag Hækkerne gaae!
Øjne paa Jordens Pande,
Øjne saa klare, saa blaae!
Op fra Jert dybeste Rige
sender en hvidskende Strøm:
Jordens lønlige Drøm
skal den mig sige!

I, som mod Himlen Jer trænge,
Graner og Bøge saa tæt!
I, paa hvis mægtige Strænge
Stormene lege sig træt!
syngende Kæmper i Skove,
dæmper jer Stemme kun lidt,
luller og dysser mig blidt!
saa vil jeg sove!

Farvel.

—

Farvel Du Pige, som var mig saa haard,
nu aldrig mere for Dig jeg fremstaaer,
thi jeg vil drage i Verden ud —
Verden ud —
og vinde mig baade Lykke og Brud.

Jeg drager mod Øst, jeg drager mod Vest,
hvor Lykken den vil mig føje som bedst,
ud imod Sønder og op imod Nord —
op imod Nord —
men aldrig jeg kommer til Jyllands Jord.

Dog hvis at jeg ikke finder en Ven,
saa kommer jeg her tilbage igjen
over den store salte Sø —
salte Sø —
og saa vil jeg lægge mig ned og dø.

Og saa vil jeg frem af Graven gaae
og atter for Dig, Du Falske, staae,
for Du bedrog mig saa svigelig —
svigelig —
endskjøndt jeg Dig elsked' saa rigelig.

En Episode fra Sommeren.

—

Hvo erindrer ikke den uhyggelige Choleratrængselstid, som berøvede Sommeren dens venlige Magt over vore Sjæle. Det var som en lang, sørgelig Høstdag; Høsten var desværre god, altfor frugtbar. For vor angstfulde Phantasi fik den grusomme Sot Personlighed; vi saae den som et lumsk, snigende Uhyre, vi følte om Natten i ensomme, bange Øjeblikke, naar vi ikke vovede at hengive os i Søvnens tvivlsomme Varetægt, dens lumre Aande puste hen over os. Naar vi om Aftenen skyndte os til vor Bolig og en forbiilende mørk formummet Skikkelse kom til at berøre os med sit uhyggelige Blik, da hvidskede det uroligt i vor Sjæl: der gaaer han, Dæmonen, til sin travle Færd! i hvilke Huse skal han høste i denne Nat! hvor langt har han endnu tilbage, før hans Tal er fuldt!

I denne Tid, da Tusinder og atter Tusinder forlode den sukkende By, var der En — han, som vi her skulle stifte Bekjendtskab med — der ikke vilde efterkomme

Opfordringen fra Slægt og Venner til at følge med Strømmen; men det, som holdt ham tilbage i Hovedstaden, var hverken Pligtfølelse eller ædel Trang til at opoffre sig og hjælpe. Han var juridisk Candidat, men levede uden Forretninger af sine Midler. Rudolf Balling — saa hed han — var kommen til Hovedstaden i den første Ynglingsalder; han havde faaet en urolig, lidenskabelig, sandselig Natur at bekæmpe, men istedetfor at forsøge herpaa, gav han den Herredømmet over sig; nu da han netop havde naaet Myndighedsalderen, viste hans ungdommeligt Liv berovede Blik og de ubevægelige skarpe Træk, at han havde tømt et ikke saa lidet Lystens-Bæger, om han end ikke endnu var mæt af Nydelse. Paa en saadan efter nye Nervepirringer higende Natur maatte Choleraens Ankomst virke inciterende. I Begyndelsen spottede han de Ængstelige; men da Sygdommen viste sig i sin sande Skikkelse, og Flugten fra Hovedstaden begyndte, henvendte han ogsaa Opmærksomheden paa de mulige Changer, der kunde indtræffe.

„Dø," saa kunne vi indklæde hans Tanker i Ord, „dø, det kan jeg vel ikke; det er vel kun de Fattige, der døe, de, som ikke kunne pleje sig. Imidlertid, jeg har ikke Lyst til at opoffre nogen af mine Nydelser — jeg

vil derved maaskee give mig blot! Nu, lad saa Døden komme! om jeg ogsaa vilde, er jeg dog ikke istand til at være bange for at puttes i den mørke Grav; og hvad der følger derefter — det raader jeg ikke selv for. Choleradøden kan neppe være nogen haard Død, neppe saa haard som Forsagelsen af den Levemaade, man engang har vænnet sig til. Altsaa — jeg bliver her i Byen. Lad dem kun flygte, alle de ængstelige, barnagtige Lapse, som vel ønske Nydelser, men ikke tør sætte deres dyrebare Liv ivove. Nu er det netop den rette Tid til at fiske, nu er der rørt Vande. Man er nu saa godt som eneste Høne i Kurven; mangt et ungt, fyrigt, uroligt Blod, der i denne Choleratid hverken veed ud eller ind, vil nu over Choleraen have glemt sin Snærpethed; mangt et Kys vil kunne opnaaes af de muntre, yppige Piger, som blive kjede af at smægte efter flygtede uridderlige Elskere, der have sat Livet højere end Hvilen ved en svulmende Barm!"

Rudolf blev altsaa i Byen. En af de Dage, da Trængselen havde naaet sit Højdepunkt, medens man dog endnu befandt sig i ængstelig Uvished, om ikke det, man hverken turde tænke eller ytre, skulde indtræffe, om ikke Offrenes Antal skulde blive endnu større, — paa en

af disse Dage træffe vi Rudolf i Aftenskumringen midt i en Klynge af Mennesker, som have samlet sig om en Cholerapatient i Vimmelskaftet. Der er hurtigt gaaet Bud efter Befordring og Læge; imidlertid understøtter man den Syge saa godt man kan. Lægen indfinder sig snart; og da han hurtigt overbeviser sig om, at det er Cholera, og at hvert Øjeblik er kostbart, seer han sig bekymret om efter Droschen. Men denne lader vente paa sig. „Er det da vist, at der er Nogen gaaet efter en Drosche?" spørger han utaalmodig. Ingen svarer. Da faaer Lægen Øje paa Rudolf. „Godaften, Hr. Balling, er De saa god at springe ned efter en Drosche, det gjælder et Menneskes Liv."

„Herregud," hvidsker Rudolf med tragikomisk Udtryk, „jeg har ikke Tid, jeg er i Forretninger; behag at see!" og han pegede paa en Dame, som syntes deeltagende at betragte den Syge. „Desuden, der løber allerede en Anden, som vistnok er raskere end jeg, ellers maatte jeg vel have føjet Dem. Undskyld!"

„Denne hastige Afbrydelse havde sin Grund i, at den unge Dame, som Rudolf havde holdt Øje med, fortsatte sin Gang. Rudolf fulgte hende i nogen Tid, nærmede sig mere og mere og gjorde endelig Forsøg

paa at paatrænge hende sit Selskab. Han hvidskede, han spidsede Munden til Vittigheder, han tryglede — intet vilde hjælpe: Damen var og blev stum. Rudolf vedblev imidlertid utrætteligt at følge hende, og bøjede netop Hovedet for ømt hvidskende at bebrejde hende hendes grusomme Haardnakkethed, da hun pludselig gjorde en Vending om i en anden Gade og med en skjærende og af Arrighed dirrende Stemme, der aldeles contrasterede med hendes ungdommelige, smukke Ansigt, udstødte følgende Ord: „Men, for Fanden! hvad gaaer der af Mennesket! jeg troer da Satan staaer i de næsvise Lapse! marsch!" Rudolf standsede som lynslagen, og det varede nogen Tid, før han fattede sig saameget, at han kunde mumle nogle Forbandelser efter det uforskammede Fruentimmer. — Træt, ærgerlig og hed blev han staaende nogle Øjeblikke og tørrede Sveden af sig, uvis om, hvorhen han skulde styre sine Fjed; da passerede en ung Pige saa nær forbi, at han i Lygteskjæret opfangede Omridsene af et blegt, men fint Ansigt. Nu var Træthed og Ærgrelse forglemt; Rudolf fulgte hende og indhentede hende snart. Den Tone, han nu slog ind i, var mere ugenert og fri, han gjorde sig ikke den Umage for at være fiin og vittig, som før, da han

saa nylig havde havt et Exempel paa, hvor let man risikerede ikke at faae nogen Løn derfor.

Det lod virkeligt til, at Rudolf fletintet Held skulde have denne Aften. Den unge Pige paaskyndede kun sine Fjed, og da han ikke vilde forstaae Meningen heraf, bad hun roligt og alvorligt, at han vilde forlade hende. Nu begyndte Rudolfs Blod at koge: det var dog for galt at blive holdt for Nar af et lunefuldt, snerpet Fruentimmer, der rimeligviis vilde gaae op til en Veninde og lee sig fordærvet paa hans Bekostning. Hun skal dog faae at vide, at man ikke er saa dum, som hun bilder sig ind, tænkte Rudolf ved sig selv, og gav sit ærgerlige Lune Luft i følgende Ord:

„De vil altsaa slet ikke indlade Dem med mig! nuvel, De har Deres frie Villie; men en Ting vil jeg dog sige Dem: bild Dem for Alting ikke ind, at De faaer mig til at troe paa Deres Dyd. O, jeg kjender Fruentimmerne! jeg skal fortælle Dem noget: enten kommer De fra en Elsker eller De gaaer til en Elsker; seer De, derfor er det, at De forsmaaer min Ringhed. O, hvis De ikke allerede var besørget, tro mig, De tog tiltakke med mig. Men tillader De, at jeg blot gjør Dem et beskedent Forslag. Hæv Deres skjønne

Øjne en Smule og tag mig i Øjesyn: jeg er gentilt klædt, efter nyeste Mode; min Skabelon er hellerikke af de uheldigste; jeg kan forsikkre Dem, mange Damer med Smag have skjænket den Bifald. Altsaa, underkast mig en Mønstring, jeg er vis paa, at De kan gjøre det paa et Øjeblik, og jeg sætter da, at De — alt taget i Betragtning — skulde finde mig heldigere, end ham, for hvis Skyld De nu overfor mig spiller den Dydige, kunde vi To da ikke arrangere os! De tier, De smiler ikke engang! lad nu dog denne Maske falde! tænk Dem om, det er kun en Smule barnagtig Trods, der holder Dem fra at falde mig om Halsen. De er i det Lune, at De vil være consequent og ende som De har begyndt; men bild Dem blot ikke ind, at jeg er barnagtig nok til at anse Dem for dydig! denne smekkre Taille har tidt ladet sig omfavne, og disse nydelige Læber have meer end eengang spidset sig til Kys! ikke sandt!"

Den unge Pige svarede endnu intet; hun kastede et smerteligt, bebrejdende Blik paa Rudolf og bøjede strax efter Hovedet igjen. Hvis han havde kunnet see ind under hendes Hat, vilde han have bemærket, at hun græd stille, og hvis han havde opnaaet at trykke hendes Haand, vilde han have følt, at den skjælvede.

Snart efter forsvandt hun saa pludseligt i en Gadedør, at Rudolf ikke fik Lejlighed til at gjøre det sidste Forsøg, som var opsat til det Øjeblik, da hun rakte ham Haanden til Godnat.

Træt og ærgerlig begav Rudolf sig til sin Bolig. Han kunde ikke vide, at hvis han havde ventet i ti Minutter, vilde han have seet den unge Pige komme ud igjen og gaae den samme Vej tilbage. Det varede længe, før han kunde falde i Søvn, og han laae endnu i Sengen, da det langt op ad Formiddagen næste Dag bankede paa hans Dør. Paa hans „kom ind" traadte en af hans Bekjendte, Fuldmægtig Lind, ind i Værelset.

„Godmorgen, Hr. Balling, godmorgen! det var jo heldigt, at jeg traf Dem hjemme! i denne Tid kan man sværge paa, at man ikke træffer een af Ti, som man besøger. Man seer jo aldrig mere et bekjendt Ansigt. De ere flygtede allesammen. Undskyld, jeg havde faaet et Nys om, at De vil blive her i Byen under Epidemien, og det faldt mig da ind: siden Hr. Balling er dristig nok til at udsætte sit Liv, saa vil han sikkert ogsaa være ædelmodig nok til ikke at nægte sin Assistance, naar det kommer an paa at lindre de Betrængtes Nød!"

„Behag at sætte Dem ned, Hr. Lind! De ønsker, at jeg skal tegne mig for et Bidrag!"

„Det er jeg overbeviist om, at De har gjort, Hr. Balling. Nej, undskyld, det er ikke deres Penge, men deres Person, jeg ønskede at lægge Beslag paa. De kan vel begribe, at det er vanskeligt i denne Tid at opdrive paalidelige Kræfter. Jeg vilde ligefrem anmode Dem, Hr. Balling, om De ikke skulde være villig til at spendere et Par Timer om Ugen til at assistere ved Udbetalingen af de Understøttelser, der nu allerede ere tilstaaede de Betrængte?"

Rudolf kunde ikke godt undslaae sig, og erklærede altsaa, skjøndt ingenlunde meget fornøjet, at han var villig til at paatage sig det Forlangte, hvis man ikke var istand til at finde nogen Anden. Fuldmægtigen takkede, og da han havde travlt, tog han snart Afsked, efter at have lovet, at Rudolf skulde faae nærmere Besked.

Allerede den næste Dag blev der lagt Beslag paa Rudolfs Assistance. Han maatte nu flere Timer sidde og udbetale Penge i smaa Portioner. Folk kom, stillede sig op og ventede til Touren kom til dem. Stilheden afbrødes kun af og til ved det Spørgsmaal, som

man indbyrdes gjorde hverandre: „hvormeget skal De have? og De?"

De Ventende bleve efterhaanden expederede, og tilsidst var Rudolf alene tilbage. Tiden var nu ogsaa omtrent udløben, og Rudolf vilde netop rejse sig for at lukke Døren af for denne Aften, da blev den endnu engang aabnet, og en ung sortklædt Pige traadte ind. Rudolf bladede i Bogen for at efterse, hvem der endnu var tilbage. Den unge Pige nærmede sig Bordet, hvor han sad, og fremstammede en Undskyldning, fordi hun kom saa sent. Idetsamme hævede Rudolf Hovedet, men neppe havde hun kastet et Blik paa hans Træk, før hun med skjælvende Haand greb efter sit Slør og bedækkede sit Ansigt. Ogsaa Rudolf havde straks med Overraskelse gjenkjendt den unge Pige med det blege og fine Ansigt, som han havde truffet Aftenen iforvejen. Rudolf nærmede sig til hende.

„Jeg kan neppe komme mig af min Forundring," begyndte han, „over at see Dem her, Dem, som jeg forlod iaftes med den Forvisning, at jeg aldrig skulde see Dem mere!"

Den unge Pige svarede ikke, men rakte sit Bevis frem; Rudolf greb det mekanisk og vedblev:

„Maa jeg anſee det ſom et Vink fra Skjæbnen om, at vi ere beſtemte til at ſtifte nærmere Bekjendtſkab?"

„Jeg beder Dem, tal ikke til mig," ſvarede den unge Pige ſagte.

„Skulde jeg have fornærmet Dem igaar, Jomfru! det har ingenlunde været min Hensigt. Jeg var i en ophidſet Stemning. Hvis mine Ytringer vare fornærmelige, ſaa glem dem, lad dem være ſom uſagte!" Han ſaae paa hendes Bevis: „De er altſaa trængende, De har maaſkee miſtet Deres Forſørger i Choleratiden! Hvis jeg kunde være Dem til nogen Tjeneſte, ſaa vil jeg bede Dem: anſee mig for Deres Ven!"

Den unge Pige gjorde uvilkaarlig en Bevægelſe tilbage. Rudolf gik hen til Bordet, tog de Penge, Beviſet lød paa, desuden føjede han en Sum til af ſine egne Penge.

„Det er allerede Aften," ſagde han, idet han trykkede hende diſſe Penge i Haanden, „tillad at jeg ledſager Dem til Deres Hjem!"

„Ak nej, jeg beder Dem, lad mig gaae! jeg kan intet modtage af Dem!" Med diſſe Ord gik hun raſk hen til Bordet, lagde de Penge, hun havde faaet formeget, fra ſig og ilte henimod Døren.

„Forlad mig ikke saaledes, Jomfru!" sagde Rudolf bebrejdende og greb hendes Haand: „jeg beder Dem."

Netop i dette Øjeblik aabnedes Døren, og en Mand traadte ind. Pigen benyttede Lejligheden, rev sin Haand ud af Rudolfs og ilte ud af Døren.

„Undskyld, at jeg kommer saa sent," begyndte Manden med et fiffigt Grin: „jeg mærkede jo nok, at jeg kom til Uleilighed. Men jeg skal sige Dem, jeg er Arbejdsmand, og jeg kan ikke lade mit Arbejde ligge for den Sags Skyld."

Rudolf ærgrede sig meget over denne Afbrydelse. Den unge Pige havde gjort et dybere Indtryk paa ham, end noget andet Fruentimmer; og at han søgte at vinde hende ved Tilbud om Penge, maa tilskrives hans Mangel paa fin Følelse og Sands for, hvad der maatte støde et ædelt qvindeligt Gemyt. Det vilde maaskee endog gjøre ham ondt, om hun hørte til dem, man kunde lokke paa denne Maade; han tænkte kun paa at komme i nærmere Forbindelse med hende, og greb uvilkaarligt dette Middel, der ifølge hans Erfaring som oftest var det virksomste.

Den næste Gang, da der var Udbetaling, skyndte Rudolf sig saa meget som muligt med at expedere Folk,

da han saa snarere kunde have Udsigt til at blive ene med den unge Pige.

Paa engang hævede der sig en høirøstet Snakken i den ene Ende af Værelset. Det var Arbeidsmanden fra forrige Gang, som talte i en heftig Tone til en lille Fyr, der saae ud til at være Skræder.

„Ja, der har vi det! saadan gaaer det til! Den, der har Bekjendtskaber med de Store, han kan faae de blanke Dalere, mens vi andre maae rende og tigge for hver Skilling!"

„Tys, Petersen," sagde den Spinkle, „hust paa, hvor Du er!"

„Saa! jo jeg veed nok, hvorfor det er, at Du kan faae dobbelt saameget som vi andre. Det er fordi at din Kone har Bekjendtskab til denne hersens Grosserer."

„Men, seer Du, jeg skal ikke have mere end Du; her er mit Papir."

„Ja, tak skal Du ha', go' Karl, men Du faaer paa to Steder. Ja, det kan ikke nytte, Du negter det; Larsen saae Dig derhenne paa det andet Sted igaar. Det er ogsaa Fandens," raabte han endnu højere, „at de Fornemme ikke kan lade det gaae retfærdigt til. Derhenne staaer ogsaa en Mand, han er Arbejdsmand lige-

som jeg selv, og vi har ligemange Unger, men jeg tør sværge paa, at han faaer ogsaa paa mere end eet Sted, for han gaaer paa Mælkjælderen og sætter Penge til, mens jeg maa slide fra Morgen til Aften."

„Tak Du Gud til, at Du kan faae noget tilhjælp!" yttrede en af de Omstaaende: „der er Ingen, der skylder Dig noget!"

„Oho, see til, go' Karl, om de Rige spytter i Bøssen længer, end til der ikke mere er nogen Fare for dem. Men jeg sværger paa, jeg saae hellere, at Ingen af os fik noget, end at det skal gaae til paa den Maade! Gid Fanden tage hver og en af det fornemme Slæng, som rækker Haanden til en saadan uretfærdig Fordeling! gid de maae blive revne bort af Sygen midt i deres Synder!"

Rudolf, som havde siddet og ventet paa at denne Scene skulde faae Ende, fandt sig nu foranlediget til at vise Manden tilrette.

„Javist," svarede han, „jeg skal strax være stille, men jeg vilde blot sige, at de, der sender deres Koner eller Døtre op til de høje Herrer, for at smigske for dem, de skulde have Kat, skulde de. Det siger jeg, at min Kone skulde

hellere sulte ihjel, end at hun skulde skaffe mig Penge paa den Maade. Jo, vi kjender nok de Store!"

Rudolf, som gjerne vilde være af med ham, for den unge Pige kom, vinkede ham hen til sig og gav ham af sine egne Penge 20 Rbd. mere, end der egentlig tilkom ham.

Nu skete der slux et Omslag. Manden, der nylig talte saa djærvt og driftigt, var nærved at kaste sig i Støvet for Rudolf, saa ydmyg blev han; dog spillede der med det samme om hans Mund et fiffigt Smiil, der sagde saameget som: „Jo, jeg mærker nok, at De vil kjøbe mig til at tie."

Nu indtraf der ikke mere nogen Afbrydelse. Tiden var allerede udløben og alle de, der skulde hente Penge, vare komne og gaaede igjen, kun den unge Pige lod vente paa sig. Rudolf blev siddende til langt ud paa Aftenen, til det var mørkt; han smigrede sig med, at hun maaskee netop havde valgt at komme saa seent, for at de kunde være uforstyrrede; men hun kom ikke. For at blive sit onde Lune qvit, gik han hen for at tilbringe Aftenen hos et ungt Fruentimmer, som han stod paa en fortrolig Fod med; men den unge Piges fine, blege Ansigt og blye Væsen vedblev at beskæftige hans Tan-

ker; det hjalp ikke, at hans Veninde lod alle sine Yndigheder spille i det bedste Lys.

Først seent om Aftenen gik han til sit Hjem. Det var længe siden der havde været en saadan Tomhed og Vismodighed i hans Sjæl. Han kunde ikke undlade at tænke paa Contrasten imellem det Væsen, han nu havde forladt, og den unge Pige, som af Blufærdighed, af Frygt for ham, ikke havde vovet at hente sine Penge. Og dog — tænkte han ved sig selv — maaskee denne Dyd kun har været en Maske, beregnet paa at sætte mine Sandser i endnu stærkere Bevægelse. Hvis det er Tilfældet — hvad er saa al qvindelig Dyd! saa er den dydigst, der bedst kan lade som hun er det. — Han drejede om et Hjørne og blev Vidne til en underlig Scene: en stor Trillevogn holdt stille, bepakket i en betydelig Højde med sorte Ligkister; Karlene, som skulde befordre den til Lighuset, havde sat sig paa Hjulene og lode under munter Passiaren Brændevinsflasken gaae fra Mund til Mund. Denne Scene vilde rimeligviis til enhver anden Tid have gjort et komisk Indtryk paa ham, men nu blev han greben af en Bevægstelse, over hvilken han ikke var Herre. Det kom ham for, som om han snart selv skulde bæres i en saadan Ligkiste; og-

saa forekom det ham, som om han allerede mærkede Choleraens Forløbere: Tunghed i Hovedet og Trykken under Mellemgulvet. Imidlertid kom han dog hjem, fik sig klædt af og sov ind. Men han havde neppe sovet en Time, før han atter vaagnede op i det heftigste Ildebefindende; hans Hoved svimlede, hans Hænder og Fødder vare kolde som Is, og Mavekramper begyndte at indfinde sig. Han behøvede kun at række ud af Sengen og trække i Klokkestrengen for at kalde Folk til, men det faldt ham ikke ind, at han kunde reddes. Det forekom ham, som om han allerede laa i Ligkisten, som om Karlene, han havde seet om Aftenen, trillede afsted med ham. Men tillige følte han sig højst ulykkelig over at være død netop i dette Moment; thi det gik nu op for ham, at han i den unge Pige havde fundet en Engel, der skulde lære ham hvad det var at leve. Alle de bedre Mindelser, han tidligere af og til havde følt, samlede sig nu i den klare Bevidsthed om, at hans Liv kun havde været en stor sørgelig Forvildelse; men han grebes ikke af Anger herover; han følte istedetfor Anger en dyb Smerte over, at han nu blev reven hen i det dybe Mørke, netop da han kunde finde Vej til Lyset. Han følte dog, at han maatte resignere og finde sig i sin

Skjæbne, thi han havde ikke fortjent nogen bedre; men Taarerne trillede ned ad hans Kinder.

Netop i dette Øjeblik vaagnede han af sin Drømmetilstand, og det stod nu klart for ham, at der ikke var nogen Tid at spilde. Han foer med feberagtig Hestighed op i Sengen og ringede paa Klokken saa stærkt og længe som hans svindende Kræfter vilde tillade. Da Pigen i Huset kom i Klæderne og ind i hans Værelse, fandt hun ham atter liggende bevidstløs, og i denne Tilstand forblev han lige til Morgenstunden, uden at mærke noget til Lægen, som strax blev hentet fra det nærmeste Anmeldelsesbureau, eller til at han blev baaren ned i en Drosche og kjørt til Frederikshospital.

Men ikke alle Drømmesyner gaae i Opfyldelse; Rudolf skulde ikke dø denne Gang. Dog før hans Bevidsthed vendte fuldkommen tilbage, indtraadte der en feberagtig Tilstand, i hvilken de forskjelligste Syner verlede forbi hans Sjæl. Saaledes forekom det ham, som om han befandt sig foran et Forhæng, bag hvilket han anede en Herlighed uden Lige; men bagved ham var et dybt og gysseligt Mørke. Fra Forhænget svævede en Englescare ham imøde, men fra det rædsomme Mørke nærmede sig ligesaa hurtigt en Skare af sorte Djævle.

Han befandt sig midt imellem begge Partier og plagedes af den mest martrende Angst for at de Sorte skulde naae ham først, thi da vilde han for evig blive skilt fra Livet og Lyset. De kom nærmere og nærmere paa begge Sider; allerede grebe Djævlene fat i ham og droge ham med sig, men Englene indhentede dem og gjorde en Ende paa deres Triumph. Nu blev han i nogen Tid draget frem og tilbage, undertiden mærkede han med Gysen, at Djævlene havde overhaand, men atter lettedes hans Sind, thi han førtes nærmere og nærmere hen mod Forhænget. Tilsidst maatte de Sorte vige, Lyset tog mere og mere til, og pludselig forsvandt Forhænget. Da forekom det ham, som om han saae en stor Sal med mange Senge; han saae sig selv ligge lidende og bleg i den ene af dem; en Skikkelse bevægede sig i den anden Ende af Værelset fra den ene Seng til den anden. Nu nærmede hun sig hen til den Seng, hvori han saae sig selv ligge. Han kjendte hende; han fyldtes af en salig Glæde: det var den unge Pige, hans gode Engel.

Med det samme vaagnede han til Bevidsthed; han følte, at han havde drømt; og dog, han laa jo i en stor Sal, der stod mange Senge. Det gik nu op for ham,

at han var paa et Cholerahospital, og at den qvindelige Skikkelse, han saae i den anden Ende af Salen, maatte være Vaagekonen. Ak, hvor fattig forekom Virkeligheden ham imod Drømmen! Hvor var den unge Pige? hende skulde han naturligviis aldrig see mere. Han kastede Blikket op, hvor Vaagekonen syslede; han følte sig tørstig og ønskede noget at drikke. Da var det ligesom i Drømmen: hun bevægede sig imellem Sengene, hun lagde Hovedpuden tilrette for den Ene, gav den Anden at drikke, hun kom henimod hans Seng — drømte han endnu? — det var jo hende selv — hende med det fine blege Ansigt, som ikke havde været af hans Tanker, siden han saae hende første Gang.

Den unge Pige rødmede, da hun saae, at han var vaagnet til Bevidsthed og kjendte hende. Rudolf fremstammede et neppe hørligt: „De her!“ men i samme Øjeblik traadte en ældre Kone ind ad Døren og nærmede sig til Pigen med de Ord: „Tak, lille Jomfru, nu er jeg her igjen! Tak skal De have for Deres Ulejlighed! maa jeg nu ikke opvarte med en lille Kop Kaffe?“ Den unge Pige afslog Tilbudet og forsvandt igjennem Døren, fulgt af Rudolfs Blikke. — Af Konen, som var den egentlige Stuekone, fik Rudolf nu at

vide, at den unge Pige havde tilbudt sig som Sygeplejerske paa Cholerahospitalet i den Tid, da Noden var størst. Hun havde nu været her i henved en Maaned og i den Tid ved sin Blidhed, Hjælpsomhed og Selvopoffrelse gjort sig saa elsket af alle, af Patienterne og af Personalet, at de vilde finde Opholdet paa dette forgelige Sted dobbelt tungt, og deres Pligter her dobbelt svære, hvis hun ikke blev hos dem og foregik dem med et Exempel paa Utrætteligheb.

„Jeg har saamæn aldrig troet," sagde Konen, „at et eneste Menneske kunde være saadan til Velsignelse, som hun. Jeg forsikrer Dem til, at hun er den, der sætter Liv i os allesammen. Naar vi seer hende med hendes venlige Ansigt og geskæftige Hænder vimse om tidligt og silde, hvor kan saa vi andre være bekjendt, at et Barn skulde holde bedre ud end vi."

„Hvor er hun nu?" spurgte Rudolf.

„Hun er inde paa Fruentimmerstuen ved Siden af. Jeg havde bedt hende gaae herind et Øjeblik, imens jeg løb et Ærinde. Jeg kunde jo nok see, at han deroppe vilde have udstridt om et Par Øjeblikke, og saa bad jeg hende at være tilstede for at lægge Lagenet over

Hovedet paa ham, mens jeg løb efter Doktoren og Dragerne.

„Men hvem er hun da?" spurgte Rudolf. „Hvad hedder hun?"

„Hun hedder Maria," vedblev Konen, „men det er ogsaa næsten det Hele, jeg veed. Hendes Moder var nok Enke og er nok død af Choleraen, saa hun staaer vel ene i Verden, stakkels Barn. Men det kan jeg sige, at den, der tog sig af hende, vilde faae Glæde deraf og Tak derfor. Naa, der har vi Doktoren."

Konen gik Doktoren imøde og førte ham op til den Dødes Seng. Han kastede et flygtigt Blik paa Liget og ytrede derpaa, at man kunde rydde den Seng for en anden Patient saa hurtigt som muligt. Idet han derpaa passerede ned imellem Sengene, henvendte Konen hans Opmærksomhed paa Rudolf. Doktoren standsede et Øieblik og spurgte til hans Befindende. „De er jo sluppen meget heldigt," sagde han; „jeg tænker, vi lader Dem ieftermiddag bringe ind paa Reconvalescentstuen. Og dersom De føler, at De stadigt bliver bedre, saa vil jeg anmode Dem om — hvis det er Dem muligt — at tage til Deres Hjem, thi det seer desværre

endnu meget sørgeligt ud: der anmeldes bestandigt flere Patienter, end vi see os istand til at modtage."

Rudolf var gjerne bleven paa Hospitalet nogen Tid som Reconvalescent, da han saaledes kunde have Haab om at træffe den unge Pige; men han vilde dog ikke blive med den Bevidsthed, at han tog Pladsen op for en anden Ulykkelig og erklærede derfor, at han følte sig rask nok til strax at kunne flyttes fra Hospitalet og til sit Hjem. Doktoren gik med Glæde ind herpaa, men raadede ham dog til at være forsigtig og holde Sengen endnu nogen Tid i sit Hjem.

Om Eftermiddagen blev Rudolf altsaa flyttet fra Hospitalet; men først skrev han dog en Billet til den unge Pige, hvori han paa det indstændigste bad om hendes Tilgivelse; han skrev, at det kun var Tanken om hende, der gav hans reddede Liv nogen Betydning; han bad om Tilladelse til at maatte søge hende, saasnart han var istand til at forlade Sengen. Denne Billet sendte han til Maria igjennem Stuekonen, men han fik intet Svar.

I de otte Dage, Rudolf maatte holde Sengen i sit Hjem, blev det ham fuldkommen klart, at der for ham ikke kunde være noget andet Maal end at vinde den unge

Pige, der havde gjort et saa dybt Indtryk paa ham, og ved hendes Side begynde sit rette Liv. Han foretog sig ikke andet end at gjøre Udkast til Breve, som han vilde sende hende. Da han endelig var bleven saa rask, at han kunde gaae ud, skrev han et Brev og bad hende om et Møde; han besvor hende, dog ikke at krænke ham ved et Afslag eller endogsaa ved sletikke at svare; han indrømmede, at hun siden det for ham saa lykkelige Øieblik, da han første Gang saae hende, siden den Aften, da han i en styg Stemning talte saa fornærmelige Ord til hende, havde Grund til at mistroe ham og anseе ham for et slet Menneske, men han kunde forsikkre hende, at han nu betragtede sin Opførsel dengang i samme Lys som hun; han vilde være utrøstelig, hvis det skulde være hende umuligt at tilgive ham, medens hans højeste Ønske var, at hendes Kjærlighed vilde forædle og forskjønne ham det Liv, som nu var givet ham tilbage, efter at have været saa nær ved at gaae baade aandeligt og physisk tilgrunde. Han endte med at bede om Tilladelse til at turde hente Svar hos Portneren den næste Dag ved samme Tid.

I ængstelig Spænding begav Rudolf sig den næste Dag paa Vejen til Hospitalet. Hvis hun ikke værdigede

ham noget Svar, saa havde han ingen anden Udvej end at staae paa Vagt og nærme sig hende, naar hun gik ud i Byen. Men der ventede virkelig et Svar paa ham; Portneren havde forlagt det, og Rudolf, hvis Utaalmodighed havde naaet sit Højeste, var nær ved at rive det istykker i Haanden paa ham, da han endelig havde fundet det og begyndte at stave: til R—u—d—.

Hun skrev, at hun ingenlunde bar Nag til ham for en Fornærmelse, der ligesaa let kunde have ramt enhver Anden, som hende. Hun vidste ikke, om han hiin Aften havde seet, at hun fældede Taarer; disse Taarer vare desværre ikke saadanne, som en uskyldig Pige vilde have udgydt ved krænkende Ord; men hun græd, fordi hans Ord vare sande, fordi hans foragtelige Tanker om Fruentimmerne i Almindelighed, anvendte paa hende, vare berettigede. Hun var en falden Pige, og hun kunde derfor kun bede til Gud, at han maatte finde et qvindeligt Væsen, der atter kunde indgyde ham den Agtelse for Fruentimmerne, som hendes Tilstaaelse desværre endmere maatte svække.

Da Rudolf havde læst dette Brev, blev han greben af en usigelig Bitterhed; alle de mørke Tanker, der nogentid havde huseret i hans Sjæl, stege atter frem, idet

hans Forhaabninger tilintetgjordes. Han spottede sig selv: Barnagtighed, Taabelighed! Hvor kunde jeg ogsaa være saa dum, at troe paa et Fruentimmers Dyd! Det var et Tilbagefald fra mine surterhvervede Erfaringer, intet var billigere, end at det blev eftertrykkeligt straffet.

Men denne uhyggelige Stemning varede ikke ret længe. Den unge Piges Billede dukkede atter frem for hans Sjæl, og i hans Bitterhed begyndte at indtrænge sig Erindringen om hendes ædle Opoffrelse, om hendes ægte qvindelige Væsen, om hendes fine tænksomme Træk. Der begyndte nu en Kamp i hans Indre imellem hans under et regelløst Liv rodfæstede trøstesløse og bittre Betragtning af Livet paa den ene Side, og den Kjærlighed, der for en Tid havde været stærk nok til at trænge alt det Tidligere tilbage, paa den anden Side. Men Rudolf var endnu ikke stærk nok til at kunne udholde denne indre Bevægelse; han kom i en febrilsk Tilstand og maatte søge Sengen.

Da han vaagnede næste Morgen efter en styrkende Søvn, greb han Brevet og læste det igjen. Han rørtes ved den Tone, som gik derigjennem; han kunde nu ikke fatte, hvorledes han Dagen iforvejen havde kun-

net tvivle om, at den unge Pige var reen som den Reneste, om hun end var falden. Han greb Pennen og skrev nu atter til hende; han dulgte ikke, at der var foregaaet en Kamp i hans Indre, men hans Følelser vare efter Kampen uforandrede, ja han turde sige det, luttrede. Om hun end var falden, saa havde dette Fald for hende været til Oprejsning. Han fordrede ikke nogen Forklaring, men fulgte kun sit Hjertes Drift, naar han bad hende om at skabe hans Livs Lykke.

Da Rudolf bad Portneren om at modtage og besørge dette Brev, sagde denne nølende: „Herren veed vel, at hun har faaet Sygen?" — Rudolf svarede ikke, men ilte som en Besat forbi den forbløffede Portner og var allerede oppe af Trapperne, før denne fik fremstammet den Bemærkning, at ingen Uvedkommende maatte komme ind i Hospitalsbygningen. Rudolf stormede op paa den Stue, hvor han selv havde ligget, og var saa forpustet, at Stuekonen neppe kunde forstaae ham, da han spurgte til den unge Piges Befindende.

„Ak ja, stakkels Barn!" sagde den medlidende Stuekone, „nu skulde hun selv til det, efterat hun saa trolig har plejet Andre; men Choleraen var det da ikke, som vi troede først."

„Hvad fejler hun da?" spurgte Rudolf mere let om Hjertet.

„Det er nok en heftig Feber eller saadant Noget; hun blev imorges flyttet fra Cholerasluen, og over i en af Feberstuerne. De meente, at det skulde være af Overanstrengelse, og — Gud veed — hun har saamæn ikke sparet sig! — men naar jeg skal sige min Mening, troer jeg dog, der har været noget Andet med i Spillet! jeg saae hende med forgrædte Øine og hun havde noget at skrive hvad det var — der er bestemt gaaet hende noget imod, stakkels Barn!"

Rudolf gik, efter at have aftalt med Konen, at hun en bestemt Tid hver Dag skulde indfinde sig hos Portneren og underrette ham om, hvorledes den unge Pige befandt sig. Han var i en meget trist Stemning; han gjorde sig selv Bebrejdelser over, at han ikke havde overvundet sin sjælelige og legemlige Svaghed og strax skrevet; maaskee havde hun ventet hans Svar; altsaa — det var hans Skyld, at hun nu maaskee droges med Døden. „Det er Straffen, der rammer mig," sagde han til sig selv, „fordi jeg har levet dyrisk, fordi jeg har betragtet Qvinden som et Redskab for min Lyst; den,

jeg elsker, den, som kunde redde mit Liv, hende dræber jeg."

I saadanne Tanker gik Rudolf i flere Dage, uden at der indtraadte nogen Bedring i den unge Piges Tilstand. Da fik han en Dag fra et af Hotellerne en Billet, hvori hans Tante meldte ham, at hun var flygtet for Choleraen, som nu rasede heftigere i Aalborg end i Kjøbenhavn, og bad ham, at han vilde paatage sig den Ulejlighed at sørge for Bopæl til hende. I første Øjeblik blev Rudolf meget ubehagelig berørt ved denne Opfordring, da han slettikke var oplagt til at løbe og see paa Lejligheder. Men pludselig fik han en Idee, som bragte Lys ind i hans mørke Tanker. Hans Tante skulde modtage den unge Pige hos sig; hun havde et godt Hjerte, hun vilde ikke kunne afslaae det. Og den unge Pige maatte jo komme sig, hun kunde ikke dø; nu følte han sig ved et af de Omslag, der pludseligt kunne foregaae i et Menneskes Sjæl, saa overbeviist derom, efterat han i flere Dage havde gaaet i de mørkeste Tanker. Han ilte hen paa Hospitalet for at faae Bekræftelse paa sit Haab; Bulletinen lød virkelig beroligende; hun havde sovet godt om Natten. Fra Hospitalet mere fløj end gik Rudolf til sin Tante. Hun blev ganske

forskrækket, da han stormede ind paa hende med Begjæring om, at hun, som netop var flygtet for Choleraen, skulde modtage en ung Pige, der havde været i saa nær Berøring med Cholerasyge, som vel muligt. Imidlertid gik hun dog ind paa hans Ønske, men kun paa den Betingelse, at han skaffede en Lægeattest for, at hun kunde gjøre det uden Fare.

Rudolf vilde nu selv skrive til den unge Pige og bede hende tage i Huset hos hans Tante, men denne, hvem han havde fortalt Alt, sagde smilende: hvis den unge Pige virkelig besidder den fine Følelse, Du tillægger hende, saa vil hun neppe, efter det, Du har fortalt mig, gaae ind paa dit Forslag. Jeg troer, vi maae hellere lade dit Navn blive udenfor. Hvad mener Du, om jeg selv hentede hende. Rudolf takkede hende, og det blev bestemt, at Tanten skulde lade, som om hun handlede af egen Drift. Men det maatte Rudolf love, at han ikke vilde fordre at fremstilles for den unge Pige, før hans Tante fandt for godt; thi hun vilde først lære den hende saa uventet Betroede nærmere at kjende.

Det varede ikke mange Dage, før der kom et fortroligt Forhold tilveje imellem Rudolfs Tante og

den unge taknemlige Pige. Hun fortalte sin Velgjørerinde sit Livs Historie. Hvorledes hun ganske ung havde været forlovet, hvorledes hun i et svagt Øjeblik havde hengivet sig, hvorledes Straffen havde ramt hende, idet hendes Forlovede blev hende utro, og hvorledes hun siden kun havde levet for at udslette denne Brøde, som hendes Moder før sin Død havde tilgivet hende.

„Og det kalder hun at være falden," sagde Rudolf med glædestraalende Øjne, da Tanten fortalte ham den unge Piges Historie, og bad hende paa det Indstændigste, at hun vilde forberede hans Elskede, for at han strax kunde ile til hende. Tanten føjede ham gjerne.

En Eftermiddag i Slutningen af October holdt en Vogn udenfor Frederiksbergkirke. Kudsken slog Armene sammen for at varme sig, og den Forestilling opsteg for tyvende Gang i hans Hoved, at det dog egentlig var et temmelig simpelt Bryllup for saa dannede Folk, som de dog saae ud til at være. Lidt efter traadte tre Personer ud af Kirken. Det

var Tanten, Rudolf og Maria. De Nygifte saae ikke saa ungdommelige ud, som lykkelige. Tanten steg først ind i Vognen. Idet Rudolf hjalp sin unge Kone ind, hvidskede han til hende: „jeg vil stræbe at fortjene den Lykke, jeg føler."

Aandsnærværelse.

Ravnen sidder paa Husets Tag
og hvæser saa højt den kan:
Konen er fuld af Kjærlighed,
men ej til sin egen Mand.

Alle hørte det Ravneskrig,
det skingred' saa lang en Vej;
Manden, han som var nærmest ved,
kun Manden hørte det ej.

Knap hans Ryg var mod Huset vendt,
da listed' den falske Ven
Armen smildt om hans Kones Liv
og drog hende til sig hen.

Hvad mon Manden forhavſet ſaae,
da han i Stuen tren:
tvende Munde der viſtnok var,
men føjede ſammen til een.

Roligt til de forſkrækkede To
han nærmer ſig uden Harm;
Konen briſter i Taarer ud
og kaſter ſig til hans Barm.

„Ak, tilgiv, jeg var altfor ſvag!"
ſaa lyder den Falſkes Bøn.
„Ak, tilgiv!" bryder Vennen ud,
vi elſked' hinanden i Løn!"

„Da var det Synd," ſaa mæled' vor Mand,
„at ſtille Jer ad, I to!"
„Tak!" ſaa ſtammed' den undrende Ven;
men Manden liſteligt lo.

Ja, han fandt ſig ret taaleligt i,
at Skjæbnen ham traf ſaa drøjt;
ſammen han ſplidſed' det ſmukke Par,
ſom elſked' hinanden ſaa højt.

Fiffigt havde han snoet sig fri:
nu lo han saa inderlig tørt,
medens den Anden som Vægter stod
ved sin dydige Kones Dør.

I Naturens Skjød.

Jeg gik mig ud i Lunden
en yndig Sommerdag
og lagde mig paa Højen
og hvilte paa min Bag.

Imellem danske Bøge
jeg vilde slumre lidt;
da kom en Myg og stak mig,
det dumme lille Skidt.

Saa støtted' paa min Albu'
jeg Ho'det og besaae
det skjønne, grønne Landskab,
hvor Qvæget monne gaae.

Da stak det mig paa Benet;
der kravled' Myrer tykt;
jeg laa i deres Tue;
jeg flygted' halvforrykt!

Da disse frække Gjæster
jeg havde rystet væk,
jeg laa og lytted' stille
til danske Frøers Kvæk.

En Fugl i Træet fløjted';
jeg titted' mildt derop;
da faldt der noget Fugtigt
fra Træets grønne Top.

Det traf mig i mit Øje;
det sved ulideligt;
stigt i de danske Skove
skal hændes ideligt.

Nu laa jeg halv vemodig
paa grønne Kæmpehøj;
da nærmed' sig en Jomfru,
saa drabelig, saa drøj.

Hun bar en vældig Kolle,
som Kæmpernes forviſt,
og Næſen den var rødlig,
som Roſen paa ſin Qviſt.

Hun kom i tunge Træſko
mod Højen, hvor jeg laa;
da rejſte jeg mig hurtigt
og ſkyndte mig at gaae.

Nu havde jeg mig qvæget
og nydt Naturens Skjød.
Hvor dog den danſke Sommer
er yndelig, er ſød!

Vandreren og Myretuen.

—

Skoven var grøn og Luften varm,
Træet til Skygge strakte sin Arm.
Trælled' saa flittigt de Myrer smaa;
Tuen ved Bøgen fredeligt laa;
Hundreder ilte ad hver en Kant,
Hundreder Pligten til Hjemmet bandt;
Hundreder skaffed' til Vinterhavn,
Hundreder pusled' med Æg i Favn. —
Vandreren fløjted' og svinged' sin Stok,
slog mellem grønnende Blades Flok,
fløjted' og svinged' sin Vandringsstav —
Gja! — men hvor blev vel Tuen af? —

Rundt fløj Muld for det Slag saa haardt;
Vandreren ryfted' sin Fod og gik bort. —
Travlt fik alle de Arbejdsmænd
Tuen at sætte istand igjen;
bort man bragte de Liig ihast,
alle Smaaæg til den Borg saa fast.
Vandreren gik under Bøgehang,
svinged' sin Stok og nynned' en Sang.

Sværmeren.

„Lad mig see, at Du bliver en rigtig pen Dreng og holder Dig fra alle de andre vilde Krabater," havde Sørens Moder saatidt sagt til ham, idet hun kysfede ham og strøg hans blonde Lokker tilbage fra det fine Ansigt: „Du er for god til at rende og slaaes med dem." Og Moderens Ord faldt i en god Jord; Søren havde Anlæg til at blive en pen Dreng; da Moderen sagde ham, at han var bedre end de andre Drenge, fandt han det ogsaa selv; han holdt sig derfor fra dem og saae i Afstand paa deres Lege. De vilde Drenge gjorde nu rigtignok Nar ad ham derfor; men han fandt Erstatning for deres Forfølgelser i de Voxnes Smigrerier. „Gud, hvor det er en sød Dreng," sagde de ugifte Damer og kysfede ham. „Gid blot Peter eller Niels eller Jens vare ligesaa ordentlige og pene med deres Klæder, som Søren; men der er sletintet Udkomme med dem," sagde Mø-

drene og saae beundrende paa den artige Dreng, der gjengjældte de mange Artigheder med et beskedent Smil.

Aarene gik; og Søren kom til at sidde ved Siden af de vilde Krabater i den latinske Skole. Længe havde det varet, før hans ømme Moder kunde bære det over sig at sende ham derhen; men tilsidst maatte det jo være, hvis han skulde blive til Noget. Drengene betragtede ham som et fremmed Dyr, eller snarere som en Dukke, og da de mærkede, at han var for pen til at forsvare sig, drillede de ham paa alle Maader. Søren trøstede sig med, at Lærerne fremstillede ham som et Monster, at Damerne beundrede ham, at han var bedre end alle de andre.

Skoledrengene voxede til; og den Tid nærmede sig, da man skulde confirmeres. Med dette Tidspunkt indtraadte der en Forandring hos de ubændige Krabater: man begyndte at føle sig, man gik til Præsten sammen med Pigerne, man lagde sig efter Manerer, man maatte være Kavalleer. Paa Søren udøvede denne Begivenhed ikke synderlig Indflydelse; han var og blev pen i Opførsel og Klædedragt.

Da Confirmationen var vel overstaaet, blev de unge Christnes Liv ogsaa et ganske andet end tidligere. Sine Slagsmaal, sin Legen Rover og sin Kasten med Sneboldte lagde man paa Hylden, og naar man ikke flog sine Folder i Selskaber eller paa Baller, samledes man snart hos En, snart hos en Anden, drak sit Glas Punsch, spillede Kort og Instrumenter, ovede firstemmige Sange, holdt Taler og blev fulgt hjem. Hvor dejligt var det ikke, til Trods for Rector og alle Lærere at drage i sluttet Geled igjennem Byens Gader, stille sig op under en af de smukke Confirmantinders Vinduer og hylde hende med en af de nyeste Serenader, man havde faaet i Skolens Sangbog. Hvor intrigerede man ikke for at faae de unge Damer til at liste sig paa Dandseovelse om Vinteraftenerne; fortryllende var en saadan forbuden Vals, endnu mere fortryllende var det at være deres beskyttende Riddere og troe Svende, naar det gjaldt om at slippe ind, uden at opdages af de strenge Mødre.

Der var Øjeblikke, i hvilke Søren følte Lyst til at deeltage i dette bevægede Liv. Han følte sig undertiden saa underlig tom, og det uagtet han jo var bedre end de Andre og altid blev nævnt som et exem-

plarisk Menneske. Men han kunde ikke være munter og overgiven som de Andre, og det af den gode Grund, at han ikke, som de, havde været uvorn og kaad; han havde ikke lagt Grundvolden og kunde derfor heller ikke bygge videre. — Hvormed skulde han erstatte de selskabelige Fortrin, de Andre besade? Det gik op for ham.

I Skolen havde et godt Hoved givet Søren det Navn „Søren Hyrde", og dette Navn havde vundet en saadan Anerkjendelse og brugtes saa almindeligt, at det stundom endog kunde falde Lærerne ud af Munden, naar de ikke toge sig iagt. Der var noget i dette Navn, som behagede Søren; han var sletikke vred over det. Nu gik det op for ham, at der havde ligget en prophetisk Betydning i dette Ord. Ja, han vilde træde op som Hyrde, som den Drømmende, Melancholske, som Sværmeren. Han havde jo læst om disse ædle, blege, tavse Skikkelser, som altid imponere, hvor de vise sig. Han følte sig beslægtet med dem. Hidtil havde der været noget Kejtet, noget Forlegent over hans hele Optræden; det skulde der ikke være for Fremtiden. Man skulde ikke længere sige paa Ballerne: „det unge Menneske generer sig for at tale til Damerne! han føler sig endnu som

Skoledreng!" Nej, man skulde sige: „See hvor svær-merisk han staaer og stirrer hen for sig! Han glemmer at dandse! hvilket tungsindigt Udtryk i hans Ansigt!" og de unge Damer skulde tilføje: „O, hvem der blev saa lykkelig at komme til at dandse med ham!"

Søren var efter megen Seen i Spejlet kommen til det Resultat, at hans Udvortes understøttede denne hans Fremtræden; og han tog ikke fejl heri; hans Ansigts-farve faldt i det Blege, hans Træk vare regelmæssige, og Øjet stort og mørkt. Naar man hertil føjer, at han var smækker, men velskabt, saa kan det vel ikke for-undre, om uskyldige unge Damer, som sage ham staae tilsyneladende hensunken i Drømmerier, med korslagte Arme og det sorte Haar strøget tilbage, kunde indbilde sig, at der bag dette Ydre boede en Sjæl, som kunde aabenbare Idealets Fylde, hvis den blot vilde.

„Lad de andre kun være vittige og aandrige," havde Søren sagt til sig selv; „jeg vil imponere, jeg vil vække drømmende Længsel!" og Søren naaede virkelig sit Maal. — Dog, var der Behageligheder, saa var der ogsaa Ubehageligheder forbundne med denne Rolle. Søren maatte ved mange Lejligheder paalægge sig en Tvang, som kunde være pinlig nok. Ved et godt besat

Bord kunde han ikke engang tage til sig efter Hjertets Lyst; thi hvorledes kunde stærk Appetit forenes med at være en Sværmer? og dog holdt Søren, oprigtig talt, meget af Bordets Glæder. Ikke engang hjemme turde han ret gjøre sig tilgode; thi han havde Ansats til Mave og til røde Kinder og var saaledes henviist til den størst mulige Afholdenhed i Mad og Drikke, hvis han ikke vilde risikere at komme til at see ud som en Spekhøker istedetfor som en Drømmer. Vel kjendte han et Middel til at drive Rødmen fra Kinderne: hans Spejl havde nemlig viist ham, at man kunde faae Blodet til at gaae ned i Benene, naar man stod nogle Øjeblikke rolig med tilbagebøjet Hoved; men dette Middel lod sig dog kun anvende ved enkelte Lejligheder, f. Ex. i Kirker eller paa Concerter; bedre var det, om man kunde gjøre den melancholske Bleghed stadig.

En anden Ulempe var, at han i Egenskab af sværmende Hyrde ikke godt uden at blive latterlig kunde vise sig som den praktiske Mand, der forstod sig paa materiel Fordeel. Hvorledes vilde det f. Ex. tage sig ud, hvis en Sværmer pruttede, naar han skulde kjøbe Bøger eller Klæder eller Sligt af sine Kammerater? Søren maatte derfor i Almindelighed betale mere end Andre;

og han fandt sig deri med Taalmodighed, skjøndt han ellers ret vel vidste, hvad Stillingen duede til.

Søren vilde ikke studere: det var ham for tørt. Han forlod Skolen og rejste til Kjøbenhavn for at uddanne sig som Kunstmaler. I Hovedstaden — vi maae ikke dølge det — miskjendte han et Øjeblik sig selv. Kjed af Sværmeriet besluttede han nemlig i Familiekredsene her at optræde som den belevne Selskabsmand. Det varede ikke længe, før han fortrød denne overilede Beslutning: som Selskabsmand kunde han nemlig aldeles ikke gjøre sig bemærket; han, der aldrig før havde nedladt sig til at dyrke Conversationens rige Mark, stod kold og stiv, og maatte være glad, naar han imellem kunde faae et afrevet Ord med ind i de andre dannede unge Herrers Latter og Pjat-Pjat. — Han valgte altsaa snart et klogt Tilbagetog til Sværmeriets Sphære, hvor han havde hjemme; og her lykkedes det ham ogsaa efterhaanden at erobre sit tabte Terrain, navnlig assisteret ved nogle Provindsvenners Meddelelser til de respective Familier om hans tidligere Drømmeperiode.

„Hvor var De henne Juleaften, siden De ikke kunde komme hos os?" spurgtes han af en Frue.

„O, jeg veed ikke rigtig selv, jeg drev omkring og saae paa Menneskenes Born!"

„Sværmer! De lever altfor meget i Dem selv! De maa ogsaa gjøre Andre deelagtige i Deres indre Fylde!"

„Men," begyndte Fruens Søn, „det forekom mig, at jeg saae Dem gaae ind til Vincent! Jeg misundte Dem Deres varme Aftensmad!"

„Mig! ja, det kan gjerne være, at jeg gik derind et Øjeblik! man bliver jo træt, efter at have gaaet en heel Aften." —

„Vi saae Lys hos Dig igaar Nat Klokken 2, da vi drev hjem fra et Sold!" — „Hvad havde Du for?" spurgte nogle af Sørens Venner.

„Aa, jeg kan sjelden sove før, om jeg ogsaa lægger mig!"

Man vil heraf see, at Søren meget rigtigt havde begrebet, at en Sværmer maa være en Natteravn. I Virkeligheden gik han temmelig tidlig tilsengs, eftersom han af Naturen var noget dorsk og phlegmatisk; men han havde for at skuffe sine Bekjendte, der hændelsesviis kunde komme forbi, indrettet sit Lys saaledes, at det brændte en vis Tid, efterat han havde lagt sig. Hvad

vilde Folk sige, hvis de vidste, at en Melancholikus allerede Klokken 10 sov paa sit grønne Øre?

Smaa Fortrædeligheder havde Søren naturligviis i Hovedstaden, ligesaavel som alle andre Menneskeborn. Saaledes var han en Aften paa et Bal kommen i Nærheden af to unge Piger, som netop talte om ham, og hørte den ene sige: „Naar jeg sidder saadan langtfra og seer paa ham, hvordan han bøjer det skjønne Hoved tilbage og synes at sværme i højere Regioner, saa forekommer han mig saa uhyre interessant, oh! men, jeg veed ikke, hvordan det er, naar jeg dandser med ham eller sidder ved Siden af ham, kjeder jeg mig saa rædsomt, for han siger ikke et Ord."

Ak, Søren skulde snart see et tydeligere Bevis paa, at det kun var i Afstand han formaaede at fængsle Hjerterne. Vi komme nemlig nu til en vigtig Begivenhed i hans Liv. I Fru Franks Huus, hvor Søren kom meget, traf han sammen med en ung Pige, der lige fra det første Øjeblik interesserede ham betydeligt, fordi han ofte bemærkede, at hun betragtede ham med mere end almindelig Deeltagelse. Laura P. var virkelig med ungdommeligt Sværmeri forelsket i ham. For hendes Phantasie, der havde gaaet i Romandigternes Skole,

stod han som et højere Væsen, han, over hvis Læber der aldrig kom noget af den sædvanlige trivielle Selskabspasstar, han, som man kunde møde paa lange ensomme Toure, underholdende sig ene med sig selv! Hvor salig maatte den ikke være, for hvem han vilde aabne sig, hvem han vilde vælge! Laura kunde ikke lade være, ved talende Blik at give ham sin Tilbedelse tilkjende. Og Søren følte sig smigret ved hendes Beundring; ja han blev i den Grad rørt ved den unge Piges usfromtede Følelse, at han en Aftenstund, da han fulgte hende hjem, friede og fik Ja. Hvor Laura nu følte sig usigelig lykkelig! hendes eneste Sorg var, at hun ikke var ham værd! men hun vilde elske ham saa inderlig, det maatte bøde paa hendes Ubetydelighed! Med hvilken salig Anelse søgte hun nu Lejlighed til at blive alene med ham! nu havde hun jo Ret til at blive deelagtig i hans Fylde. — De første Gange, da de vare alene, aabnede han sig endnu ikke. Han tog hende paa Skjødet, tysede og klappede hende, sagde, at det var en smuk Maade hun satte sit Haar paa, og spurgte hende ud om Familieforhold, som han jo nu maatte kjende; men ingen skjønne Tanker, ingen Inderlighed, ingen Higen efter at trænge ind i hendes

Væsen. „Han betragter mig som et Barn," tænkte hun og var bedrøvet, „men han skal lære mig at kjende!" Saa aabnede hun sig for ham. De gik alene sammen; hun talte til ham om Naturens Skjønhed; han hørte paa hende med et veltilfreds Smiil, men stemte ikke i med. De sad sammen i Skumringen; hun talte til ham om Kjærlighed og Lykke og Sympathie, han kyssede hende og sagde: „Hør, kjære Laura, jeg er vant til at faae mig en lille Lur ovenpaa Middagsmaden; vil Du gjøre mig Selskab, saa er man bedre oplagt til at tage ud ifaften!" Laura svarede: „Sov Du kun, min Ven," gik ud i en anden Stue og græd. — Skulde hun have taget fejl! var der intet Liv under denne tungsindige Maske! — Paa Baller og i Selskaber havde han endnu det samme sværmeriske Ydre, men hun vidste nu bedre, hvad det betød, end hendes Veninder, naar de kom og hvidskede til hende: „Gud, Laura, hvor Du maa være lykkelig!"

Stakkels Laura! hun resignerede; hun trøstede sig med, at hun selv var den eneste, der vidste, hvorledes hun var bleven skuffet, og at alle Andre misundte hende hendes Lykke. Saaledes gik Maaneder hen, og Alt tydede paa, at Forlovelsen vilde blive varig; da

indtraadte der i Sørens Ydre en Forandring, som fik betydelig Indflydelse paa hans Liv. Det er berettet, hvorledes lige fra Sørens Barndom af hans Ydre netop havde været saadant, som det sig en Sværmer egner og anstaaer. I Løbet af et Par Maaneder forandrede det sig imidlertid nu saaledes, at man ikke længere kunde sige dette. Søren var af Naturen phlegmatisk og holdt, som allerede omtalt, af at spise godt; efter sin Forlovelse begyndte han isærdeleshed at pleje sig, uden at tænke paa Følgerne; og inden kort Tid var han fra smækker bleven fed, og fra bleg rødmosset, ikke alene paa Kinderne, men ogsaa paa Næsen.

Denne uheldige Forandring bragte Lauras Resignation til at strande. Nu kunde Ingen længere misunde hende! det var umuligt længere at see Sværmeren i ham! selv med den bedste Villie kunde man ikke tage ham for andet, end han var, et almindeligt, temmelig indskrænket Menneske. Det var mere end Laura kunde bære. Hun skrev ham til, at hun havde indseet, hvor lidet de harmonerede, og at hun hævede Forlovelsen.

Man maa ikke troe, at Søren tog sig dette let. Han havde nu vænnet sig til at være forlovet og have det godt i sin Forlovedes Hjem, han havde desuden en

Anelse om, at hans Hyrdeperiode var forbi. Ikkedestomindre gjorde han dog endnu engang et Forsøg paa at optræde som den Melankolske med korslagte Arme osv.; men en almindelig Fnisen og drøje Stiklerier lærte ham snart, at der ikke var mere for ham at gjøre i denne Sphære.

Hvad skulde han nu gribe til? herpaa grublede han fra Morgen til Aften. At blive overseet, var det værste, han kunde tænke sig. Det gjaldt, at finde paa noget, hvorved man kunde blive interessant. — Søren har det! han iler hastigt hen for Spejlet! jo det gaaer an: Haaret skal skjæres kort af og strøges ned i Panden, Øjnene skulle knibes sammen, et fint Smil skal spille om Munden, — saa er Satirikeren der. Det gjør ikke noget, at en Satiriker er stygg, det skader ikke, at han har en rød Næse! jo styggere, desto bedre, desto interessantere! Og hvor naturligt vil det ikke forekomme Folk, at han netop nu er bleven Satiriker. Det er af Fortvivlelse, vil Publikum sige, det er af Sorg over Kjæresten!

Man seer nu vor Søren i Selskaber og paa Baller, paa Østergade og i Bredgade med et satirisk Smil om Munden, kastende kritiske Blikke omkring sig. Endnu som altid er han den Tavse. — „Hvorfor lader han ikke

sin Satire træde frem i Ord?" spørger En. „Nej, den vilde saare for slemt! han vilde ikke kunne komme nogetsteds! han vilde faae Alle til Fjender," lyder Svaret.

Historien melder intet om, hvorvidt en eller anden aandrig Frøken skulde have ladet sig bestikke af hans satiriske Maske og gjennemgaaet samme Kuur som Laura. Rygtet siger, at han ikke er bleven til noget som Maler, men nu rejser med et Skuespillerselskab, ved hvilket han spiller værdige Fædre, der blive tagne ved Næsen.

En Morgen.

—

Efter en Nat med Storm og uhyggeligt pladskende Regnskyl,
lyste den vaagnende Sol over venligt smilende Sletter,
hvor kun spillende Draaber paa Busk og paa frodige Grønsvær
røbed' den natlige Kamp, der sky sig fjerned' med Mørket.
Ret som naar i en Dal der ligger en klapprende Mølle:
Hjulet vælter sig knagende rundt — det drives af Vandet,
som med sin voldsomme Strøm buldrer hen over skummende Stene;

men den betænksomme Møller fra Vindvet raaber til Drengen,
flux for Vandet at spærre med velsammentømrede Sluse;
see, da bliver det pludseligt tyst — kun enkelte Draaber
pladsker endnu fra bævrende Hjul og fra mosgroede Planker —
saadan just havde fredelig Ro sig spredt over Jorden.
Julisolen med Smiil fra sin Throne paa blaalige Himmel
skued' i Kammeret ind, hvor tvende Studenter mon slumre
trygt i en favnbred Seng, der var rummelig nok til dem Begge,
saa det var ej fornødent at skubbes med Ryg eller Albu',
hvilket fordriver saa let den venlige Søvn fra vort Øie.
Mens de saaledes laae, som man plejer i Hundedagsnætter:
Næsen i Vejret og Armene frem over Dynen for Varme, —

En vel endog fra fortørrede Gane saa smaat monne snorke,
saa at den brummende Lyd forjaged' den næsvise Flue,
just som i Ro paa hans svedige Pande den tæred' sin Frokost —
altsom de saaledes laae, da banker det sagte paa Døren,
og med et spejdende Blik Vertindens Pige den aabner.
Først dog tøved' hun udenfor lidt med Haanden paa Laasen;
stundom kunde det hænde sig nemlig, at En af de Tvende
netop ifærd med af Sengen at springe: „Bliv udenfor!" brølte.
Men da hun nu havde mærket, at Begge mon fredeligt slumre,
tripped' hun hen forsigtig, saa let som hun kunde, til Sengen;
thi hun var ej nogen Kjøbstadmø, men kommen fra Landet,
der hvor de Ungmøer trampe saa smaat, endog naar de dandse.

Derpaa frem hun sig bøjed' og kaldte betænksomt:
„Hr. Hansen!"
Stedse hun kaldte paa ham, thi saa hun havde sig
vænnet,
aldrig hun kaldte: „Hr. Lund!" thi han laa inderst
i Sengen.
Tre Gange kaldte hun højt, men Ingen i Sengen sig
rørte:
saadan havde den qvægende Søvn deres Hjerter
betaget.
Da betænkte sig Møen i Sind, hvad nu var at gjøre;
om hun i Skuld'ren saa smaat skulde ruske den sovende
Dorske,
at han med Skræk maatte fare i Vejret og stamme:
„Hvem er det?"
eller om heller hun eengang endnu skulde kalde: „Hr.
Hansen!"
Da hende tyktes i Sind, det Sidste mon være det
Bedste;
og som hun rask sin Plan udførte, da viste sig Følgen
flux: thi Hr. Hansen, der før havde snøftet med Næsen
i Vejret,

strækker sin Krop og gaber og vælter med Brag sig paa Siden.
Vigtigt forsand er Navnet en Sjæl har erholdt paa sin Jordvej:
aldrig tilvisse jeg troer det forgjættes, endog naar man sover;
knapt har det naaet til en Slumrende hen, flux spidser han Øren,
bliver i Sind urolig og blander det ind udi Drømmen.
Saaledes gik det Hr. Hansen; dog vaagned' han ikke paa Stedet.
Først da hun stærkere atter og atter hans Navn havde nævnet,
aabned' han endelig Øjet paa Klem og mumlede søvnig:
„Naa, er det Dig! hvad er Klokken?" Hun hvidskede: „Sex!" og sig fjerned',
skrabende Støvlerne sammen, som rundt laae spredte paa Gulvet,
undersøgende nøje den Stand, hvori de befandt sig,
enten de vidned' om Traven i Snavs og i Pøl, eller ogsaa
temmelig rene de vare maaskee og lette at rense;

thi blandt mange Forretninger havde hun denne tillige.
Vel var det møjsomt og haardt, men villigt hun fandt sig deri dog,
saasom hun vidste ret vel, saa tidt der kom nogen Højtid,
vækkende Sindet til Mildhed og Fryd og til Alt hvad som godt er,
tænkte den Ene i Sind og sagde derpaa til den Anden:
„Hør, lad os huske Maria (thi saa var hun kaldet i Daaben),
hun skal dog ogsaa fornøjes; thi sikkert det strengt er at tjene."
Stundom da trykkes en Daler i Haand paa den takkende Pige,
stundom endogsaa vel tvende, saatidt som Kassen det taalte.
Derfor Maria dem passed' med Lyst; thi villigt er Sindet,
naar det Paaskjønnelse møder og ikke den krænkende Utak.

Til O....

—

Med kolde Læber stamme de døsig Snak,
der uden Sjæl kun lugter af Kjødets Liv —
som Klokken uden Malm og Reenhed,
skurrende ned fra forladte Kirke.

Et eget Hjerte kjendte de aldrig til,
dets første Spire qvaltes i fælles Dynd:
et Ekko spørger — Ekko svarer —
Frøerne qvække omkaps i Kjæret.

Og hæver Nogen mere selvstændig Røst,
de skye ham, stirre dumt eller skoggerlee;
de see mod Himlen uden Længsel:
studse, naar Aanden dem glimtvis møder.

Med døde Blikke famle de vejløst om,
thi Sjælens Ild, som laaner et Øje Kraft,
den kjendte aldrig hine Svage —
Verdens de Tusinder Døgnfiliſtre.

Men Du, som Skjær af Guddommens klare Lys
bevared' dybt i Tankernes rige Væld,
i Sjælen, der paa egne Vinger
nærmed' ſig Skjønhedens Himmelrige.

Du Ædle, som jeg kalder med Stolthed Ven,
skjøndt fjernt jeg skuer kun til din Højhed op
og qvæges glad i fyldig Skygge —
Vedbendens Stængel om Egens Stamme.

Du Rige, Du, hvis Øje med roligt Lys
sin Glands udſtraaler, Vidnet om indre Liv —
et Altarlys, hvis milde Lue
kalder den Svage fra Tvivl og Uro.

Dig, altid Lærer, sender jeg Hjertets Tak,
for hvert et Ord, som døbt i en Sandhedsdaab
fra Hjertet, sikkert paa sit Eje,
strømmed' med Visdedens klare Tone.

For hver Gang Styrken vaktes i Sindet op
til frejdig Stræben fremad paa tornet Vej
ved Tanken om de skjønne Frugter,
enkelte Værdige kjækt erobred'.

Digte af Th. L.

To Brødre.

Og der gaaer Dands paa Borgen
i Sommernatten blid;
thi det er jo i Høstens
livsalige Tid.
De lette Melodier
med deres Tryllerier
har bragt en mild Forsoning
i Hjertenes Strid.

Men udenfor i Haven
i Dugperlers Skin,
hvor Bladet sagte bæver
i den viftende Vind,
der lyde Ord saa stille,
saa ømme og saa milde,
som dybt de have hjemme
i et elskende Sind.

Og det er ham, der taler,
den fremmede Student:
„Du give mig dit Hjerte,
saa er min Længsel endt.
Den Længsel, som mig fulgte
og som sig aldrig dulgte,
hvorhen jeg saa i Verden
min Fod end har vendt!"

Hun seer ham ind i Øiet
saa trofast og saa øm,
vækket af Barnets Slummer
til Ungdoms vaagne Drøm.

I Dandsens lette Bølger
de snart hinanden følger;
mens Alt et Gjenskin laaner
af deres Foraarsdrøm.

Hvor er han skjøn at skue,
som saa han dandser der!
i Øiet Glædens Lue,
paa Kinden Rosens Skjær.
Saa underligt, saa lystigt,
saa frihedsfuldt, saa trøstigt
han svæver henad Gulvet
med hende, han har kjær.

Vel er der høit til Lofte
i gamle Borgesal,
og Natlens Luft indstrømmer
saa kjølig og saa sval.
Dog kan han d e r ei være,
hans Bryst kan ikke bære
den fulde Livets Glæde
i en tagdækket Hal.

Af Havens høie Trappe
de vandre tause ned;
hvorhen de Øiet kaste
er Alting i Fred.
De gaae i Stjernestunden
saa tyst igjennem Lunden
ad Veien, der dem fører
til Søens steile Bred.

Paa Skrænten er der bygget
et lille Jægerhuus,
der tydeligt man hører
de lette Bølgers Suus.
Der gik han tidt alene
og Hornets Toner rene
hørte man tidt sig blande
med Bølgernes Bruus.

Der plejed' han saa ofte
i Aftenens Ro
sin Ungdoms Fryd og Glæde
til sit Horn at betroe.

Og Hjertets dybe Gaade,
han selv ei kunde raade,
den tolked' Hornets Toner
i Aftenens Ro.

Først spiller han en munter
og vild Melodi,
og Ungdommens Glæder
er blandet deri.
Han kan slet ikke dølge
den fulde Glædes Bølge,
der bruser i hans Hjerte
og vil sig befrie.

Men underligt de Tanker
de komme og gaae;
hvorfra de Veien tage,
det kan Ingen forstaae.
Han skuer op til Himlen,
hvor talløs Stjernevrimlen
blinker saa vemodigt
i det evige Blaa.

Da spiller han en sagte
og mild Melodi,
og baade Fryd og Vemod
er blandet deri.
I disse rene Toner
fra Sjælens stille Zoner
kan Følelsen og Glæden
sig først ret befrie.

Men nedenunder Banken
paa det krusede Sand
der staaer hans Broder ene
ved det sølvklare Vand;
hvor Tonerne fraoven
sig blande sødt med Boven,
der risler mellem Stene
mod den glindsende Strand.

Geværet bort han kaster,
som han holdt i sin Arm,
og Sukket frem sig trænger
af hans bankende Barm.

Han knæler ned og beder
til Ham, der huldt bereder
det sønderknuste Hjerte
Lindring for dets Harm.

Han hører ikke mere
paa Bølgernes Sang,
ad Skrænten op han stiger
med vaklende Gang:
„Hav Tak! mit Bryst Du smelter,
og Hadets Bølge vælter
saa lindrende fra Hjertet
ved den liflige Klang.

Af hende, som Dig elsker,
er jeg bleven forsmaaet.
Hvad Hjertet saa maa lide,
mon Du har det forstaaet?
Den bittre Vee og Smerte,
som fylde kan et Hjerte, —
o, sig mig, kjære Broder,
har Du vel det forstaaet?

Men Sjælene, som elske,
dem har Vorherre kjær,
han vil ei, de forsvinde
som det susende Veir.
Han gav Dig saa at spille,
at mine Taarers Kilde
til Lindring for min Kummer
Nu atter aaben er.

Gaa nu til Fred og Glæde
og tænk ei meer paa mig!
Hen gjennem Verden vide
gaaer min flygtige Vei.
Maaskee min Lykkestjerne
mon straale i det Fjerne;
men Dig, som jeg har elsket,
jeg glemmer dog ei!"

Saa gik han bort i Natten
saa sagtelig og tyst
og vel med Sorgens Tanker,
men dog med Fred i Bryst.

Maaskee hans Lykkestjerne
den straaler i det Fjerne, —
maaskee ham Lykken vinker
paa den fremmede Kyst.

Og der gaaer Dands paa Borgen
i Sommernatten blid;
thi det er jo i Høstens
livsalige Tid.
De lette Dandstoner
fra Glædens lyse Zoner
bringer en mild Forsoning
i Hjærternes Strid.

Hvor er han skjøn at skue,
den ranke Yngling der!
Mildt gloder Diets Lue
og Kindens Rosenskjær.
Saa underligt, saa stille,
Imens hans Taarer trille,
Svæver han henad Gulvet
Med hende, han har kjær.

Tre Episoder.

I.

Goddag, Goddag, Du gamle Præst,
og Du, hans milde Kvinde!
Mon end der om Jer fordums Gjæst
hos Eder boer et Minde?
Om ham, hvis Lok er bleven graa
i Vint'rens barske Vinde?

Om ham, der engang vandred' her
for mange Tider siden,
som døied' Kummer og Besvær,
og som blev træt af Striden.
Nu staaer han atter Eder nær,
nedbøiet dybt af Tiden!

Min Fod den er saa mat og træt,
til Ro min Sjæl mon stunde;
af Livets Arbeid' er jeg mæt
og bleg af Sjælens Vunde.
Thi kommer jeg til Eder hen
i Fred en Stund at blunde.

Siig, har I end den grønne Lund,
hvor Himlens Fugle kvæde?
Har I den friske Morgenstund,
der stemte mig til Glæde?
O, da vil jeg en stakket Tid
hos Eder tage Sæde!

Saa tidt og ofte reiste sig
hos mig saa dyb en Længsel
igjen at give mig paa Vei
langt bort fra Stadens Fængsel.
Men stedse fandt jeg Fængslets Dør
tillukt med Slaa og Hængsel.

Men nu blev Længslen altfor stor,
jeg maatte ud at skue
den blomsterklædte rige Jord
og Sommersolens Lue;
den lyse Skov, hvor Freden boer,
og Himlens rene Bue.

Lad atter mig, ifald I kan,
beboe mit gamle Kammer,
hvorfra jeg saae vort skjønne Land
i Morgensolens Flammer;
hvorfra jeg saae det sølvblaa Vand–
i solforgyldte Rammer.

Jeg har ei Frænde, har ei Ven,
til hvem jeg ud kan drage,
at vinde Munterhed igjen
og glemme Sorg og Klage;
thi kommer jeg til Eder hen:
vil I mig vel modtage?

II.

Der er saa skjønt paa Landet
i Som'rens Dage.
Vi kjende der ei Uro,
ei Savnets Klage.

I mørk og stille Grublen
vi ei os dølge.
Vor trætte Sjæl sig svaler
i Fredens Bølge.

Vort Øie bliver venligt
og reen vor Tanke
ved i de lyse Skove
omkring at vanke.

Saa gik det og den Trætte,
han blev forynget.
Blandt Skovens Træer han glemte,
hvad Sindet tyngeb'.

I Skov og Mark han glemte
sin Vee, sin Kvide.
Hvor kunde ogsaa der han
for Alvor lide?

Der hang hans Øie henrykt
ved Morgenrøden,
der jubled' han ved Synet
af Rosens Gløden:

„Du deilige Rosenknop!
lad mig Dig ret betragte:
hver Mand maa Dig jo agte;
Naturen har nedlagt
hos Dig al Kunst og Pragt.
De fine farvede Blade
os i Uvished lade,
om ei en zirlig Dragt
indtager meer end Pragt.
De Blade gjør saamange
smaa Labyrinthers Gange
og dufte Luften op.
Du deilige Rosenknop!"

III.

Paa Ribe Kirkegaard der stod
for mange Tider siden
et lidet Kors med Indskrift paa,
Halv slettet ud af Tiden.

Nu staaer det Kors der ikke meer,
og Graven den er jevnet.
Erindringen, som søger der,
har Tiden Intet levnet.

En Digter har man jordet der,
heel ubekjendt i Livet,
og dog var Aandens Pragt og Glands
ham rigeligen givet.

Det var en fattig, ringe Mand.
Det var jo i sin Orden,
at han blev lagt foruden Pragt
paa Fattigkirkegaarden.

Kun Fattiglemmer stode hos,
da han i Graven sænktes.
Slet ingen Ven han efterlod,
som sørgede og længtes.

Men Digteren, som hviler der,
var ham, der monne kvæde
udi den stille Præstegaard
om Roser og om Glæde.

Ja, det var ham, der sang engang
om Rosens milde Gløden.
Den Digter var Ambrosius Stub,
ukjendt i Liv, i Døden.

Misforstaaelse.

—

Han.

Lad os vandre udenfor!
Udenfor de dunkle Sale!
Altfor stærkt mit Hjerte slaaer,
til at her jeg ret kan tale.

Under Aftenhimlens Blaa,
under Træets friske Grene
skal Fortrolighed forene
vore Hjerter og forlene
mig den Fred, jeg haabed' paa!
Lad os vandre sammen ene,
for at Du mig kan forstaae.

Hun.

Meget godt jeg Dig forstaaer.
Du er ung og rig og fager.
Ingenting dit Hjerte nager,
Glæden er, hvorhen Du gaaer ....
Høit Du er mit Hjerte kjær ....
Siig, min Ven, naar skal vi reise?
Naar skal Seilene de heise
paa det Skib, som bort os bær'?
Ret jeg ønsker fjern og nær
at beskue hele Verden,
Menneskenes Liv og Færden,
deres Tummel og Begjær.
Siig mig, Kjære, naar vi sammen
flyve skal til Fryd og Gammen?

Han.

Ja, nu haaber jeg til Gud,
at fuldendt er al min Smerte.
Dig jeg elsker af mit Hjerte,
Dig, min unge, skjønne Brud!
Dog maa først jeg Noget sige, —
ak, mon Du det vil forstaae? —

før min Sjæl kan atter stige
frihedsglad til Glædens Rige,
frihedsglad mod Himlens Blaa.
Ak! saa ofte har jeg villet
uden Maske frem mig stillet;
men som Gjæst i høie Sale
kunde jeg Dig ei afmale,
hvad jeg bar i Hjertets Gjem.
Og jeg dulgte Smertens Billed'
i mit Indre, Smertens Hjem ....
Nu med Angst en Tanke slaaer mig,
at jeg mig bedraget har ....
Siig mig: er jeg for Dig klar?
Troer Du, Du forstaaer mig?
Siig, om Du vel fatte kan —
kan Du see med Sjælens Øie,
hvilken Længsel, Kamp og Møie
der kan leve hos en Mand?

Hun.

Man har sagt, jeg har Forstand —
men om jeg forstaaer en Mand?
O, hvad gjør det vel til Sagen?

Nok der er saa klart som Dagen,
som saa godt jeg kan forstaae!
Du er ung og rig og smuk,
vi er' Begge unge, smukke.
Glædens Dør sig op vil lukke,
hvorsomhelst vi banke paa!

Han.

Kom og lad os sammen gaae!
See, hvor Maanens klare Kjerte
lyser blandt de Stjerner smaa.
Jeg vil tale af mit Hjerte
om min Brøde, om min Smerte,
og da vil Du mig forstaae.
Vindens Puft, som Træets Blad
mildt og zittrende bevæge,
vække Minderne, som kvæge
sødt min Sjæl og gjør mig glad.
Nærm dit Øre til min Mund,
o, min unge, skjønne Pige,
og jeg vil Dig Noget sige,
hentet dybt fra Hjertets Grund.
See, mit Livs, min Tankes Gaade

giver jeg Dig hen at raade
her i denne stille Stund.

Jeg var nitten Aar. Mit Værk
var at glæde mig ved Livet.
Boielig og svag som Sivet
tro'de jeg mig gudestærk.
Og en yndig Pige saae jeg ....
og hun var saa ung og herlig,
drømmende og mild og kjærlig;
snart for hendes Fødder laa jeg.
Men jeg blev til hende bunden
ved det stærkeste af Baand —
Brødens, og jeg saae hun segned',
saae, at hun i Døden blegned'
under en Forbryders Haand! —

See, min Sjæl er snøret til!
Ved et Trylleord, som lyder
over mig, jeg Fængslet bryder.
Du det kan, om Du det vil.
Hvis Du vil i hendes Navn, —
hun, der døde, — mig tilgive,

vil mig selv jeg atter blive,
vil jeg naae til Fredens Havn.
Du maa sige mere dog, —
ikke *sige* blot, men *være*.
Vil Du hjælpe mig at bære
dette Smertens tunge Aag?

O, kom til mig, kom, o kom!
I min Sjæl Du maa Dig trænge,
for at fatte, hvad saa længe
al min Hu sig dreied' om.
Ja, Du maa Dig trænge ind
i mit Hjerte, i min Tanke,
for mit bedre Jeg at sanke
af mit angerfulde Sind.
Og naar Du det har udfundet,
til mig selv Du maa mig give,
at ved *din* Hjælp jeg kan blive,
hvad jeg ikke selv har kunnet.
Dunkelt kun jeg aabenbare
kan min Sorg og hvad jeg led.
Selv Du maa mig klare
ved din Kjærlighed.

Hun.

Er der Nogle her, som kjende
Grunden vel til hendes Død?

Han.

Ene var hun i sin Nød.
Ikkun Faa der kjendte hende!

Hun.

Du maa glemme, hvad der skete,
hun var syndefuld, hun faldt —
og hun døde — det var Alt!
Selv sin Skjæbne hun beredte ....
Nu er Du mit Hjerte kjær?
Siig, min Ven, naar skal vi reise?
Naar skal Seilene de heise
paa det Skib, som bort os bær'?
Verden er af Solskin fuld!
Glem den tomme, mørke Skygge
for den virkelige Lykke!
See paa mig, jeg er Dig huld.
Vistnok burde jeg saa snarligt
ei din fordums Færd tilgive,
men det kan ei Andet blive;
thi Du maa behandles varligt.

Du har Kjærlighed og Guld, —
hvad kan saa dit Hjerte trykke?

Han.

Lader os gaae bort herfra!
Uden Vrede vil vi skilles.
Klart det blev i denne Stund
for min Sjæl og for min Tanke,
at jeg maa alene vanke,
til min Smerte kan formildes,
til jeg smager Fredens Blund!
Tilgiv mig, Du unge Mø!
Selv jeg maa min Gjerning sone —
uden Hjælp — til Fredens Tone
kalder mig, at jeg kan døe!

I Pavillonen.

(Efter et Maleri.)

Italiens Luft sig hvælver
saa reen og mørkeblaa,
i den stille Luftning skjælver
Blade og Blomster smaa.

I den stille Aften lyder
Sang og Harpespil.
Skal vi følge disse Toner
og lytte lidt dertil?

Skal vi gaae til Pavillonen,
hvor disse Toner boe?
Maaskee vi paa vor Vandring
finde Hvile og Ro.

Hvo er den gamle Qvinde,
som Harpen monne slaae?
Saa udtryksfuldt et Ansigt
jeg aldrig før saae.

Hun sidder der saa stille
med nedsænket Blik;
med Spor i sit Ansigt
af Aarene, der gik.

Paa hendes høie Pande
har Længsel og Savn
ristet med dybe Runer
deres ældgamle Navn.

Ristet med dybe Runer,
som man let kan forstaae:
„Livets tornede Veie
har jeg vandret paa!"

Hun sidder, som hun drømmer
om en henfaren Lyst;
thi Erindringssukket stiger
og hæver hendes Bryst.

Da griber hun i Harpen —
en stille Melodi
bølger gjennem Salen,
der er Veemod deri.

Og Folk, som er derinde,
forundre sig derved;
sagte bli'er deres Tale,
og sagte deres Fjed.

Thi den gamle Sangerinde
synger om Livets Vaar;
hun synger med de Toner,
som Hjertet forstaaer.

Hun synger om sin Barndom
og om sin Faders Huus:
„Nu lyder over Tomterne
Kun Stormenes Suus!"

Hun synger om sin Fader
og om sin Moder kjær:
„Nu hvile de i Graven,
og jeg er ene her!"

Hun synger om sin Kjærlighed,
dens Længsel og Haab:
„Indviet blev jeg tidligt
ved Taarernes Daab! —

Indviet blev jeg tidligt
til Kummer og Savn;
men aldrig af mit Hjerte
svandt dog *dit* Navn.

Her er saa mildt, saa roligt —
en Fred mig kommer over;
det er mig, som jeg vugges
af rislende Vover.

Det er mig, som min Tanke
er vorden ung igjen.
Den milde Død mig vinker,
jeg drager derhen!

O Liv med al din Smerte, —
den var jo dog kun kort, —
høit elsker Dig mit Hjerte,
idet jeg drager bort!"

Da sank hendes Hoved
saa mat mod Brystet ned
og Haanden ud af Strengene
saa sagtelig gled. —

Italiens Luft sig hvælved'
saa reen og mørkeblaa,
i den stille Luftning skjælved'
Blade og Blomster smaa.

En stille Luftning førtes
gjennem Vinduet ind,
det var, som Strengene rørtes
af den natlige Vind.

Da han skulde reise.

Det var saa deilig en Aften i Høst,
han om i Haven mon vanke,
mens fagre Minder om Livets Lyst
gjød en stille og venlig Trøst
i hans urofulde Tanke.

Thi det var den sidste Aftenstund,
han turde dvæle paa Stedet,
hvor hver en Plet i Mark og Lund,
der dæmrende laae i Aft'nens Blund,
af en venlig Haand var fredet.

Da nærmed' hun sig paa lette Fod,
hun, som i hans Tanke boede.
Og som hun der foran ham stod,
saa underlig — mild, berøvet Mod,
han næsten at drømme troede:

„Og naar Du imorgen nu reiser bort
og ene vi blive tilbage,
og Vintertiden med Regn og Slud
kommer at slette hvert Spor os ud
af de deilige Sommerdage, —
da er det saa sørgeligt, sig, hvormed
oplive vi os paa det eensomme Sted?

Ak, hør! — Du maa ikke lee ad mig
for det, som jeg nu vil sige! —
Du veed desværre jo nok, at jeg
er en underlig, tosset Pige —:
Lad blive tilbage din hvide Hat
eller og Studenterhuen!
Naar ind jeg da træder af Døren brat
og jeg seer den velsignede hvide Hat,
vil jeg troe, Du er inde i Stuen.
Vel bliver jeg saa i Hu saa mod,
naar Du ikke findes derinde,
og jeg tænker paa, at Du flytter din Fod
meer og meer fra det Sted, hvor Du stod,
alt som Tiderne rinde!

Dertil Du eier et Krudthorn skjønt,
med Diana udgraveret;
med Skovens Blomster og Skovens Grønt
er hendes Gevandt garneret ....
Det Krudthorn lade Du blive her!
Paa sin gamle Plads skal det hænge
og minde os om en Ven saa kjær,
som vi Alle føle .... staaer os saa nær ....
som vi daglig har seet saa længe ....

Det er smukt, at Du ikke leer ad mig,
ad det, som jeg her Dig siger; ....
men Du veed desværre jo nok, at jeg
er ikke som andre Piger! ....

Sælhunden.

„Affted, min Broder, gjør Baaden reen!
Vi drage paa Sælhundejagt!
Hvor Bølgen flikker de hvide Steen,
har Sælhunden vist til Ro sig lagt.
Thi før, da jeg vandred' omkring herude,
hørte jeg tydeligt Sælhunden tude."

Saaledes taled' en munter Svend
en solklar Eftermiddag.
Saa ginge de Begge til Baaden hen
og satte den ud med et kraftigt Tag.
Affted fløi Baaden til Bølgens Sang,
til Aaretagets melodiske Klang.

Henover det glimrende Hav de drog,
bevæbned' med Bøsser to;
men snart deres Aarer ind de tog
og lagde sig stille og tyst til Ro.
Hvor Stenene ligge i Havet spredte,
den første Svend sig til Jagt beredt

En gammel Sælhund med Unger tre
til Ro sig der havde lagt,
og knap fik Jægeren dem at see,
før Bøssen til Kinden op var bragt.
Men lidt efter lidt han Bøssen sænked'
og selv han stod som til Baaden lænket.

„Hvi skjød Du dog ikke? Du er for seen!"
„Jeg veed ei .... min Bøsse slog Klik ....
jeg veed ei .... det gik mig til Marv og Been ....
jeg troer, det var Sælhundens bedende Blik.
Den saae saa klog, ja veemodig ud,
jeg kunde ei slukke dens Livslys ud!

Bemærked' Du ikke, hvor mildt den saae
paa mig og paa Ungerne tre?
Paa Sælhundejagt vil jeg meer ei gaae,
ihvad der saa end med mig skal skee!
Thi aldrig saae jeg et saadant Blik,
som det, der fra Sælhundens Øie gik."

Saa seiled' de hjemad de Jægere to
med langsomme Aaretag;
men ikke de sang og ikke de loe
den øvrige deilige Sommerdag.
Det Blik, der traf dem fra Dyrets Øie,
drog Tanken fra Jorden op mod det Høie.

Mindevers.

Uden Minder, uden Livets Glæde,
med Sorg i Hjertet og med stille Fjed
steg i din Ungdom Du i Graven ned
og ikke Mange ved din Baare græde.

Det rige Liv med al dets Straaleglands,
som ellers bygger sødt i Ungdomstiden,
det kjendte Du kun dengang Du var liden,
men drømmende det svæved' for din Sands.

Min Barndomsven, Du hvile mildt og stille
og drømme sødt som i din Barndoms Aar,
og havde end din Sjæl vel tusind' Saar,
Han læger alle dem — vor Fader milde!

Og naar saa tidt i Livet her vi seer,
at unge Hjerter maa i Døden briste,
saa veed vi dog, at „meget tynger meer,
end Jorden, som de kaste paa din Kiste!“

Billeder og Digte af R. V.

Nytaar.

Nu er det mørkt og stille derude,
gold ligger Jorden, og Himlen er graa;
Stormene pidske mod zittrende Rude,
bladløs er Bøgen og Buskene smaa.

Dybt under Mulde Spirerne hvile,
som skal fremblomstre i Tiden engang,
som skal fremblomstre og dufte og smile,
kommer først Lærken med Foraar og Sang.

Hundrede Skatte store og rige
ligge begravne saa dybt under Muld;
skal de fordobbled' til Lyset opstige,
og skal fordobblet vi høste vort Guld?

Hundreder Tanker ædle og smukke
ufødte slumre i Hjerternes Grund;
skal de med Blomsten i Vaar sig oplukke,
fryde vort Hjerte saa mangen en Stund? —

Aaret alene, Aaret kun raader,
stille og lydløst i Natten det kom;
Han kan kun løse dets tusinde Gaader,
Han, uden hvem hele Verden var tom.

Men lad os haabe: Frugter og Blommer,
Fred i vort Hjerte, hvordan det saa gaaer,
Foraar i Tanke, og Glæde og Sommer
bringer os Alle det kommende Aar.

Hedebørnene.

—

Første Billede.

Det er Efteraar. Luften er mørk og graa; en let Taage ligger over Heden og Mosen. Brokfuglen og Viben ere forlængst borte, og Vindens Suk i Lyngen er den eneste Lyd, der engang imellem høres. Nogle Faar græsse hist henne ved den sandede Vei; en lille Dreng sidder paa en Tue og vogter dem. Han fryser, den Stakkel, thi han har bare Fødder og kun en tynd Trøie over Skjorten; og han tænker paa de varme Sommerdage og sukker. Da var det ingen Sag at vogte Qvæg, da sang Lærken og alle de andre Fugle, og i Mosen var der Folk, som gravede Tørv; det var dog altid Selskab. Men nu var der ingen uden ham selv og Faarene paa den store Hede; og naar han henad Mørkningen skulde drive dem hjem, da kom Spøgelserne frem; han havde rigtignok aldrig seet dem

selv, men hans Moster og saa mange andre havde fortalt ham det. Han saae ængsteligt ned til Mosen, der laa en grusom Ridder med en Pæl gjennem Livet; han havde været saa ond i levende Live og slaaet saa mange Mennesker ihjel, derfor havde han ikke havt Fred efter Døden og var gaaet igjen; men Præsten havde manet ham ned i Mosen, og der ligger han nu og raaber: rok op! rok op!

Han gyser og seer hen ad Vejen. Der kommer en lille Pige, paa Størrelse som han selv, med en Bylt under Armen. Hurtigt er Manden i Mosen glemt, og han iler smilende hen imod hende. Det er jo Anna, Naboens Datter. Snart sidde Børnene smilende hos hinanden paa Grøftekanten. Hun rækker ham Bylten, der indeholder hans tarvelige Middagsmad, og læner sit Hoved op til hans Arm. Vejret er graat, Faarene maae længe søge efter et saftfuldt Straa, alt er stille; men de To ere saa glade, og skjøndt Vinter er i Luften, er der Foraar i deres Tanker.

Andet Billede.

Der er Krig i Landet. Kongens egne Undersaatter have gjort Oprør mod ham og kaldt Tydskerne tilhjælp. Der er Sorg i Danmark, for det er en stygg Krig, en Broderkrig; men Kongen og hans Trofaste ville ikke give efter, de ere kun Faa, men de stole paa deres retfærdige Sag.

Nede ved Slesvig tier pludselig Paaskeklokken; de danske Soldater faae travlt, for Fjenden er der. Bag Busk og Hegn blinker det ene Skud efter det andet; Fjenden har Overmagten, men Danskeu vil dog ikke vige. Hist henne ligge de grønne Jægere, Riflen udsender Døden til Fjenden, og det gaaer med Lystighed; Slaget er staaende, og Udfaldet hviler i Guds Haand.

Hist henne ligger han, den lille Faarevogter, der nu er bleven stor og er Kongens Landsoldat. Det er første Gang, han er i Ilden, men han er dog ikke bange. „Gud bevare Danmark!" raaber han, tager Sigte og skyder. — Men man viger; Preussernes Overmagt er for stor, vi maae vige; dog skal hver Plet først kjøbes

med Blod. Det er en varm Dag, især for dem, der første Gang ere i Ilden. Den lille Faarevogter er træt, men han ænder det ikke; naar først Slaget er overstaaet, er der altid Tid til Hvile. Da tager han sig til Brystet; han er saaret, han mærker til Døden. Farven viger fra hans Kinder, han segner og udaander sit sidste Suk, idet hans Læber bevæge sig til en Bøn for Kongen og Anna.

Der ligger han nu ene paa den store Valplads. Forlængst er Krigstummelen gaaet over ham; Danskeren er gaaet tilbage, og Fjenden er Nord for Slesvig. Men Lærken slaaer sine Triller høit i Luften, den gvidrer: „nu faae vi Foraar og Sommer".

Tredie Billede.

Det er Nat, og Maanen kaster sine Straaler paa den store Kirkegaard. Der er en Mylbren af Kors og Stene og Inskriptioner; her ere Fortidens Slægter samlede; her ligger Fjende og Ven hos hinanden. Den larmende Mængde, som bevæger sig histude og tænker paa ganske andre Ting end den stille Kirkegaard, ifer

med hvert tilbagelagt Minut nærmere og nærmere henimod den. Det elskende Par, som sidder inden Dørre og kysses, den tykmavede Kjøbmand med de mange Penge, den tappre Soldat, der drømmer om Ære og Avancement, det smilende Barn paa Moderens Skjød — Alle, Alle skulle herhen, skulle blive til Støv og glemmes.

Der er stille paa den store Kirkegaard. Hist henne ligge en Mængde nyopkastede Grave; det er deres, der ere faldne i Slaget, hvis Livstraad en hvislende Kugle pludseligt afskar. Mange af Gravene ere prydede med Baand og Flag, men det er ikke de danske Farver, skjøndt vi ere i Danmark, det er Fjendens Tricolor. Den Trofaste derimod hviler stille og forladt langt borte fra sin Slægt og sine Venner. Og dog sidder der En paa en enkelt af disse Grave; det er en Qvinde, en simpel Landsbypige. Hun græder og seer mod Himlen. Alene er hun i den mørke Nat, alene vil hun være i sit hele Liv; thi han, hun havde saa kjær, ligger under den forte Tue.

Hun folder sine Hænder til Bøn; hun beder om snart at maatte komme til at hvile paa den stille Kirke-

gaard, at maatte blive glemt af Verden og sove i Ro hos ham, sin Barndomsven.

Maanen staaer over Kirketaarnets Spiir, den kysser hendes Pande og speiler sig i hendes Taarer; og Foraarsvinden sukker, som vilde den sige: „stakkels Anna".

Aftenstemning.

Den gyldne Sol i Vesten staaer
og er sin Nedgang nær;
en venlig Afskedshilsen gaaer
igjennem Skovens Træer.

I Luften svæver Storken frit
og seer i Solen ind;
Men Brystets Dunn de hæves tidt
af Aft'nens Sommervind.

En Svale sees med rastløs Iil
at flyve over Eng
saa hurtigt som en affkudt Piil
fra stramme Buestreng.

Man hører Agerhønens Kluk
i Markens gule Korn;
en Drossel slaaer sit Elskovssuk
i Gjærdets Brombærtorn.

Og alle Vaarens Fugle smaae
i Luft, i Skov, paa Vang
Farvel til Solen sige maae
i en ukunstlet Sang.

Den lille Blomst saa taus og bly
seer al den Herlighed;
mens Sol bag Vestens Purpursky
saa langsomt daler ned.

Men Solens Straaler blænde den;
de flamme jo som Ild;
den bøier langsomt Stængelen
og lukker Bæg'ret til.

Alt i Naturen gaaer til Ro,
snart tier Fuglens Sang,
kun Vinden leger endnu fro
i Kornets Straa paa Vang.

Halv skjult af Gjærdets Brombærhæk
en lille Pige staaer,
om hendes Pande snoe sig kjæk
de krøllet gule Haar.

Hun titter undertiden frem,
hvor Buskene er' smaa;
men Ingen kan mig sige, hvem
det er, hun venter paa?

Judith.

—

Dunkelt brænder Lampens Flammer
hist i Teltets mørke Kammer;
Silkeloftet, som sig hvælver
over Stuen, sagte skjælver
i de kolde Nattevinde.
Gravens Stilhed er derinde.
Drotten Holophernes hviler
trygt ved Judiths Barm og smiler;
alt i Drømme Foden sætter
han paa Jødelandets Sletter,
seer de vinlovkrandste Høie
for hans Herskerbud sig bøie,
seer Jerusalem i Gruus,
føler Seirens søde Ruus. —

Jødepigens Bryst sig hæver;
hun paa Fyrsten seer og bæver
halvt af Frygt og halvt af Vellyst.
Men forsigtigt hun og tyst
af hans Favntag ud sig vinder
og sin Kjortel om sig binder.
Dernæst hun sig bøier over
Perserhøvdingen, som sover,
og i hendes Høire funkler
Kongens Glavind med Karfunkler
tæt besat paa gyldent Hefte.
Mangen Fjende Klingen dræbte,
naar dens Herre tappert svang
den paa blodbestænkte Vang. —
Men ved Teltets dunkle Kjerte
svagt kun pines Judiths Smerte,
og hun sukker: „skal jeg dræbe
ham, hvis Kys paa Judiths Læbe
nys i Midnatsstunden brændte
og min Kjærlighed antændte.
Skal den Barm, hvorved jeg hvilte,
skal den Mund, der til mig smilte,
jeg til Støvet overgive?

Ak! hvad vil af mig da blive?
Jeg Dig fulgte i dit Spor;
thi din Undergang jeg svoer;
ak! men dengang jeg Dig fandt,
alt mit Had for Elskov svandt.
Jehovah! hvad skal jeg gjøre?
Skal det grumme Slag jeg føre?
Herre, vær mig huld og god,
tag for hans mit eget Blod. —
Hvor han slumrer uden Frygt!
Hvor han stoler paa mig trygt!
Ei han aner, Falskhed boer
i mit honningsøde Ord.
ei han aner, at de Dage
talte er', han har tilbage.

Skal hans Blod mit Glavind drikke?
Skal det eller skal det ikke?

Hvis han lever, mine Brødre
myrdes, og Judæas Mødre
skjændes i hans Krigsmænds Arme.
Vil han sig dog ei forbarme,
rørt af mine Suk og Bønner?

Nei, han Maalet aldrig slipper;
fast som Taurus' høie Klipper
er hans Villie; om jeg beder,
Faren jeg dog ei afleder.
Derfor maa mit Hjertes Stemme
jeg for Landets Farer glemme;
jeg mig selv opoffre maa
og til Jord Tyrannen slaae! —
Ha! men hvorfor skal jeg vel
give hen min egen Sjæl?
Hvorfor skal jeg selv mig dømme
til den bittre Kalk at tømme?

Skal hans Blod mit Glavind drikke?
Skal det eller skal det ikke?

Hvis han lever, hvilken Lyst!
Dristigt jeg fra Kyst til Kyst
følger Perserlandets Helt;
og om Natten i sit Telt
hviler han ved Judiths Barm,
glemmer Stridens vilde Larm.
Hvilken Fryd at kunne ride
Verden rundt ved Heltens Side.

Men vil han mig ikke glemme?
Kan jeg denne Kæmpe tæmme?
Vil hans Kjærlighed ei slukkes,
naar saa hyppigt Roser plukkes?
Ak! han elsker jo Forandring —
og er jeg ei paa hans Vandring
blot en Blomst, han flygtigt plukker,
ved hvis Barm han flygtigt sukker?
Kan en skakkels, ydmyg Qvinde
denne Stridsmand altid binde?
Elskede! hvis jeg det vidste,
skulde Du dit Liv ei miste.
Men, at Helten skulde hvile
hos en Anden og tilsmile
kjærligt hende! nei, den Tanke
lader Hjertet voldsomt banke;
jeg er gjerrig, vil ei dele;
og hans Hjerte, ja, det hele
vil jeg eie, og hvis ikke,
skal hans Blod mit Glavind drikke."
Hun sig over Helten bøied',
vildt og skinsygt stirred' Diet,

Barmen zittrede og bæved',
Blikket hun mod Himlen hæved',
hun var frygtelig, men smuk.
Men paa eengang med et Suk
griber rask og uforfærdet
Judith efter Bøddelsværdet. —

Dagen gryer, uden Mod
Kongeteltet hun forlod.
Myrdet Holophernes laae.
Men da Perserhæren saae
Drotten badet i sit Blod,
faldt det vilde Krigermod,
og Judæa den forlod.

Et Eventyr fra Arabien.

—

Hvor Solens Straaler skinne
paa Yemens hvide Kyst
og brune Beduinens
det muskelstærke Bryst;
hvor Pigen under Sløret
betragter Dig med Ild,
hvor Kjærligheden brænder
saa glødende og vild.

Hvor Pillegrimmen vandrer
til Mekkas stille Grav
og ydmyg der nedlægger
sin tunge Vandringsstav;

hvor Paradisets Houris
see ned fra Morgenskyer —
der findes Skuepladsen
for dette Eventyr.

Midt i den store Ørken,
hvor Øiet seer kun Sand,
laa Hassan, Kongesønnen
fra Wahabittens Land.
Af Tørst hans Tunge brændte,
indfalden var hans Kind;
og Huden var indskrumpet
ved Ørk'nens hede Vind.

Skjøndt Solen lys og prægtig
paa Himmelbuen gik,
dog svæved' mørke Taager
for Kongesønnens Blik.
Den stolte Ganger hvilte
alt død ved Hasfans Fod;
paa Sølverbidslets Stænger
der fandt man størknet Blod.

Og rundt om Hassans Belte
sad mangen Diamant,
og omkring Halsen funkled'
Guldkjæden fra Byzant;
dog Verdens Guld og Glimmer
kun lidt ham nytte kan;
og Alt bortgav han gjerne
blot for en Draabe Vand.

Da Sol var nær sin Nedgang
og Nattens Køling kom,
ung Hassan fuldtvel mærked',
besluttet var hans Dom.
Imedens han fremstammed'
en Bøn til Allahs Priis,
han tyktes alt at skue
det aabne Paradiis. — —

Alt er saa tyst og stille
paa Sandets hvide Hav,
da synes i det Fjerne
at høres Hestetrav.

Snart en forvirret Summen
til Hassans Øren naaer,
det er en Karavane,
der gjennem Ørk'nen gaaer.

Stolt sidder paa Kamelen
den rige Handelsmand;
nys har han indkjøbt Slaver
i Æthiopiens Land;
og deilige Slavinder
til Asiens mørke Mænd;
og deres gamle Hjemstavn
de aldrig see igjen.

Men Karavanen standser.
Mens man det rige Telt
til Asiens Kjøbmand reiser,
da skuer han vor Helt.
Den Tappre svagt kun aander,
han er fast halvt et Lig;
men Karavanens Læge
nu skyndsomt nærmer sig.

Han Hassan taus betragter,
han føler Pulsens Slag,
og siger: „hvis ei hjælpes,
han lever ei til Dag;
en Cuur jeg vil dog prøve,
det gjælder Liv og Død;
han er for ung at gjemmes
i Jordens kolde Skjød.

Og Curen den er farlig
ei blot for ham, men den,
som hjælper til at give
ham Livets Lys igjen.
Hvo her af Asiens Smukke
har Kraft og Lyst og Mod
sit sunde Blod at blande
med Ungersvendens Blod?"

Nu hørtes der en Mumlen,
men Ingen sig tilbød,
atter da Lægens Stemme
henover Ørk'nen lød:

„Grav ham en Grav, I Slaver;
thi Døden er alt nær;
som Rov for vilde Løver
ei skal han ligge her."

Da træder frem af Kredsen
en tæt tilsløret Mø;
hun hvidsker: „jeg besluttet
har, at han ei skal døe."
Den hvide Arm hun blotter,
og Aaren dunkelblaa
bag Huden gjennemsigtig
den gamle Læge saae.

Da smiler han med Glæde,
fremtager sin Lancet;
snart Qvindeblodet rinder
i Hassans Aarer let.
Og hun med Fryd betragter
den fagre Ungersvend,
hun gjerne Hjerteblodet
gav for hans Frelse hen.

Han aabner sine Øine,
seer sig forundret om,
og efterhaanden Livet
tilbage atter kom.
Den vise Mand forbinder
nu Begges Aarer let,
og snart er mere roligt
den Syges Aandedræt.

Han til den lærde Læge
med Varme da udbrød:
„Du gav mig atter Livet,
dengang jeg fast var død;
forlang mit halve Rige,
det være dit paa Stand" —
Da bøied' sig ærbødigt
den vise Østens Mand.

„Min Cuur var let og simpel,
Du Intet skylder mig,
men hende der, som hengav
sit unge Blod for Dig." —

„Ha, er hun en Slavinde,
jeg kjøber hende fri;
jeg sprænger disse Lænker,
som hun er hildet i.

Stig frem, Du rige Kjøbmand,
hvad fordrer Du af mig?
Vid, hvad end Du forlanger,
det vil jeg give Dig.
Hun være skal min Dronning,
mit Liv, min Diesteen!"
Men Østens rige Kjøbmand
for Hassan nu fremtreen.

„Dengang jeg saae, hvorledes
hun blanded' Blod med Dig,
da svoer jeg ved Profeten,
jeg folgte hende ei;
men for at hun skal blive
Dig, Kongeson, tildeel,
modtag Du som en Gave
min reneste Juveel." —

Et Telt blev bredt for Hassan
paa Orken-Havet ud;
og ved den Syges Leie
holdt Vagt hans unge Brud.
Men dengang Nattens Taager
for Solen monne flye,
da smilte Allahs Houris
til dem fra Morgensky.

Landsoldatens Sang om Slaget ved Idsted.

—

Og det var jo ved Idsted
der stod et farligt Slag,
men der var jeg nu ogsaa med
den allersidste Dag.
Og I kan troe, vi sloges,
saa ret det havde Skik;
og ei Pardon der toges,
og ei Pardon vi fik.
det gjorde Ingenting, Hurra,
vi Danske kom dog godt derfra.

Min Lieut'nant var saa bister
og bandede saa smaat,
han havde grebet et Gevær
og ramte Fandens godt.

Vi fulgte lige efter
med paasat Bajonet,
det tog paa vore Kræfter,
Men pyt, hvad gjorde det?
Det gjorde Ingenting, Hurra,
for vi — vi kom dog godt derfra.

Og hele Sommerdagen
der blæstes: avanceer,
see, det var just for Folk, min Ven,
der ei ad Faren leer.
Da det ad Aften lakked',
vi skimted' Slesvig By,
og Tydsken sig betakked';
han hurtigt maatte flye.
Og derfor raabte vi Hurra,
vi kom dog Satans godt derfra.

See, det var nu ved Idsted,
vi vandt et prægtigt Slag,
men troe mig, Mange, der var med,
fik Forfald paa den Dag. —

I kan nu vel begribe,
at jeg er Fandens glad,
at jeg slap af den Knibe
og blev ei splittet ad.
See, derfor raaber jeg Hurra,
Hurra, jeg slap dog godt derfra.

Feltvagten Nr. 6, ogsaa kaldet Rottevagten.

—

I Sumpen bag Diget et Fjællehuus staaer,
mod uhøvled' Brædder den Nordenvind slaaer,
og Taget er tækket med Græs og med Tang,
og Hytten den er vel en sex Alen lang.

Paa Enden der findes en underlig Dør,
halvt flettet af Halmstraa, halvt flettet af Rør,
og træder man ind, sees i Stuen et Bord,
en Bænk og lidt Halm, som er strøet langs Jord.

I Trælysestagen et Tællelys staaer,
snart hid og snart did det for Trækvinden gaaer.
Beboeren af Hytten er halvt slumret ind,
han stirrer i Lyset med Haand under Kind.

Men alt som i Lyset han stirrer og seer,
hans Øine tillukke sig mere og meer;
da hører en Rotte han gnave bag Væg,
han reiser sig langsomt og leer i sit Skjæg.

Sin Sabel han ind gjennem Bræderne stak,
men Rotten den flygted' med Vee og med Ak;
saa tørred' forsigtigt sit Værge han af
og sagde: „for Satan, jeg troer, at jeg traf." —

Han tager en Bog og vil læse saa smaat,
snart stirrer han dog paa Bogstaverne blot;
thi Øiet er mødigt og søvnigt og mat,
det nu sig tillukker — Hr. Lieut'nant Godnat!

Søndagsrytteren paa Strandveien.

—

Vil du staae, dit Bæst!
hvilken Satans Hest;
thi stedse den vil galloppere
udi Rechtsgallop,
saa min hele Krop
fast ikke kan taale det mere.

Holdes Tøilen fram,
o, da steiler han,
og jeg maa — for ikke at falde —
ta'e i Manken fat;
o, den er besat!
den vrindsker og bider ad alle.

Holdt! Gevalt! hei, stop!
den gaaer i Gallop,
o, hvilken en Pusten og Snøften;
nu den smed mig af
ved Constantia —
her ligger jeg Arme i Grøften.

Paa mit Kammer.

Skizze.

Fred. Sånger 55.

Veiret er prægtigt, og Luften den er saa reen og klar,
Sollyset falder ret ind paa mit lille Bord;
Vindueskarmen erobret en gammel Hankat har,
der den sig soler og mæler ei mindste Ord.

Spurven den flyver forbi,
qviddrer saa lystelig og glad,
tumler i Luften sig fri
høit over Stad!
Mis om Munden slikker sig,
tænker: havde jeg blot dig,
hvor du skulde smage mig,
o ja, saa kostelig. —

Lystigt Fluer flyve omkring paa Stol og Bord,
og under Loftet jeg hundrede af dem seer;
næsvis' og sultne er' Staklerne, ganske vist jeg troer;
bort fra min Næse! thi ellers Ulykker skeer.

Sidder jeg her og studeret den hele Formiddag,
nu vil jeg ud i den friske, den fri Natur,
qvæge mit Sind og indaaande i lange fulde Drag
Luften langt borte fra Stadens den qvalme Muur.

Ja, langt fra Kuldamp og Røg
hist i den dunkelgrønne Lund,
hvor ei er Tummel og Støi,
bygger jeg mit Paulun.
Fri for Hverdagslivets Baand,
fri for Hverdagslivets Tvang,
tager Staven jeg i Haand,
vandrer saa glad min Gang.

Under Skovens zittrende, grønne Bøgeblad
lever med Fuglen jeg ret et fornøiet Liv,
glemmer den kjedsomme, usunde, gamle Hovedstad,
leer ad Philistrenes Sorger og Larm og Kiv.

En lille Tour paa Gaden.

Mel. af Poul Møllers Aprilvise.

Med ad Gaden jeg
ſtyre vil min Vei,
kaſte Blikke om til alle Sider,
medens jeg i Haſt
vexler Dieſkaſt
med hver Pige, ſom forbi mig glider. —

Hvilket Klokkefaar,
forrigfuld han gaaer
med de magre Hænder i ſin Lomme;
tankefuld og triſt,
ſultne Penſioniſt,
ønſker Du, at Maaneden var omme?

Hvem er denne Mand?
see, hvorledes han
har i Hatten en tre, fire Buler;
Skjægget ganske fort,
Frakken altfor kort,
hvor mistænkeligt han gaaer og skuler.

Han som Recensent
er heelt vel bekjendt,
thi han giftig er som bare Fanden;
derfor hver Poet
frygter ham — men det
er nok bedst, at jeg gjør Plads for Manden.

Tykke Ablemo'er
vræler disse Ord:
„her er Sukkerpærer og Kaviller,
otte Skilling en Snees!"
hurtig rundt en Kreds
Drenge sig om hendes Kurve stiller.

Hvilken yndig Glut,
ak! jeg er alt skudt! —
hvilke Læber, røde som Koraller,
hvilket fyrigt Blik —
o, til hiin Boutik
hendes Øine nu hende kalder.

Hvem mon det dog var?
ah, et Kjærestpar,
hun fortroligt paa hans Arm sig hviler;
Begges Munde gaae,
Begges Hjerter slaae,
Begges Læber sympathetisk smiler.

Der gaaer en Poet,
o, betragt ham ret,
Kjolen den er blaa med gule Knapper;
men gaae længer ned,
Vee, Elendighed,
see, paa Stovlerne man finder Lapper.

Ah! en Rigsdagsmand;
ham jeg kjende kan
paa hans Gang, der viser Suffisance;
hele Holdningen
siger Dig, min Ven:
der er i Financerne Ballance.

Dog jeg har seet nok;
lad den hele Flok
trygt og sikkert ned ad Gaden ile;
jeg er træt og vil
lukke Øiet til,
dog, jeg forbeholder mig at smile.

Amors Hund.

„Dø hør, min lille Søster, o, skjul det ei for mig,
men sig kun reentud: Amor forlængst har saaret Dig.
Den lille, skjelmske Herre ifjor ved Juletid
Dig traf med sine Pile — nu bliv ei rød og hvid.

Paa Ballet hos vor Tante der var en fremmed Gjæst,
o ja, en ung og vakker, men meget farlig Præst;
Du husker nok, han dandste med Dig den hele Nat,
Du loe, men da I skiltes — Du blev alvorlig brat.

Du husker, Du i Kane med ham paa Sneen foer,
han knaldede med Pidsken til Sølverbjælders Chor?
O længe, troe mig, vared' den skjønne Kanefart,
thi først I kom tilbage, da Maanen skinned' klart.

Og husker Du, han sagde en Morgen os Adieu
og drog saa bort til Sølunds den fagre Blomstero?
og husker Du, en Taare jeg i dit Øie saae,
og at Du til dit Kammer alene monne gaae?

O hør, min lille Søster, o skjul det, om Du kan,
Dit Hjerte vist blev bortført af denne Præstemand,
og derfor nu Du sukker i gyldne Sommertid,
mens Amor Kinden maler snart rosenrød, snart hvid."

„Men kjære, kjære Rinda, hvor kan Du tale saa,
den unge Præst jeg tænker bestemt ei mere paa,
desuden Du jo kjender min Hund, den er mig troe,
og sidder den ved Hjertet, saa har det altid Ro."

„Din Hund, dit Brystnaalshoved, det kjender jeg heelt vel,
men troer Du, det for Elskov beyare kan Din Sjæl?
Nei, i den hele Verden slig kostbar Talisman,
min lille Søster Thora, Du aldrig finde kan." —

„Ja slig kun, hvad Dig lyster, jeg kan det ikke troe,
derfor og ved mit Hjerte, skal Hunden altid boe:
den er af Guld og nydeligt med Perler smaa indlagt,
og Dag og Nat den vaager og holder trofast Vagt.

Og mærker den, at Amor sig nærme Hjertet tør,
da reiser den sit Hoved, og vred den ad ham gjøer;
og Guden heelt forskrækket sig skynder da derfra,
Du seer, jeg er usaarlig? hvad siger Du?" — „O Ja.

Naar Ørnen svinger dristigt sig op mod Himlen blaa,
den troer, at Jægerens Kugle dens Vinger ei kan naae,
naar Hvalen dukker dybest ned imod Havsensbund,
den troer, at den er sikker for den hagede Harpun.

Og dog min lille Søster, dog kan den Døden naae,
og vogt Dig, at det ikke vil gaae Dig ligesaa:
thi førend Du det mærker, er Amors Pil udskudt
og har Din Hund i Farten i tusind Stykker brudt.

Eia, den lille Herre, Gud Amor er en Dreng,
der træffer hvergang Pilen mon surre fra hans Streng,
og om du nok saa trofast ved Hjertet holder Vagt;
han sprænger alle Skranker og bryder ind med Magt." —

Fra Bænken nu sig reiste de tvende Søstre smaae
og monne langsomt hjemad til Herregaarden gaae.
Den gyldne Sol i Vesten gled ned bag Purpurskyer;
Og Dagslyset hurtigt for Nattens Skygger flyer.

En Taage op fra Mosen mod Aftenhimlen steg,
og alle de Smaaalfer begyndte deres Leg,
og Frøen qvækked lystigt i Søens grønne Siv
og Bækkens Bølger rislede til deres Tidsfordriv.

Men alle de Smaastjerner paa Himmelen kom frem
og lyste de to Søstre til Gaarden, deres Hjem,
hvor Storke deres Reder paa Loen havde bygt,
og hvor nu Maaren listed' i Mørket om sig trygt. —

Da de kom ind i Stuen, de der en Fremmed saae,
og høit den Ene rødmed' af begge Søstre smaa;
thi hun i Mørket kjendte heelt vel sin Faders Gjæst,
det var ei nogen Anden end den sjællandske Præst.

Med Herremanden sad han i rolig Passiar
om Ungarns sidste Opstand, Kossuth og Nagyar;
men da sig Døren aabned', hans Tale gik istaa;
høit rødmed' han paa Kinden, da han de Søstre saae.

Af Herremanden blev han for begge presenteert;
han bukkede, skjønt høfligt, saa dog endeel generт;
dog efterhaanden Talen kom mellem dem paa Gled,
men ei det er mig meddeelt, hvorom man taltes ved.

Ved Midnatstid man skiltes; snart laa i roligt Blund
den hele Gaard fra Herren til laadne Lænkehund,
men der var to som drømte — Du kan nok gjætte hvad,
naar Amor med sin Fakkel ved Hovedgjærdet sad.

Men næste Dag de Søstre med deres Cavalleer
den hele Gaard med Haver og Park og Skov beseer!
og Thora var snart lystig og snart saa tankefuld,
hun saae ei, hvordan Solen neddrysede sit Guld.

Hun hørte ikke Fuglen i Træets Kroner slaae,
men Præstemandens Lueblik det følte hun og saae,
og deres Øine mødtes jo fast hvert Øieblik;
men skjælmsk og ubemærket nu Rinda fra dem gik.

Dog snart Forræderiet opdagede de to,
og lille Thora rødmed', mens Præstemanden loe;
saa slyngede han Armen om hendes smekkre Liv
og kaldte hende sagte sin Elskede, sin Viv.

Da mødte Læbe Læbe, da hvilte Bryst mod Bryst;
og begges Hjerter banked' med unævnelig Lyst;
imellem dem der mælet dog blev ei mindste Ord;
men Tale nok i Blikket hos Elskende boer.

Da de kom hjem til Gaarden, den gamle Herremand
med Piben udi Munden velsigned' dem paa Stand;
men Rinda hvidsked: „Thora har Hunden tabt sin Kraft?"
„Det veed jeg ei," var Svaret, „thi Hunden har jeg tabt."

Tvende Digte af P.

Ottar Virting.

Kong Sigurd sad i Hallen blandt gjæve danske Mænd,
fra Væggen skinned' Skjolde blankt af Kjerteglands igjen;
de Svende bare Mjød, Øl og Vin til Gildeslag,
slet Intet var der spar't, det var gladen Pindsedag.

Dog blev kun lidet mælet, og mindst af Gammensord,
hverken Horn eller Bæger gik, som ellers, flinkt om Bord;
til hverandre skotted' Kæmperne, til Kongen de saae:
ak, hver, som ham skued', det kunde vel forstaae.

Med Uvid var han slagen, den berømmelige Drot,
hiin Skræk for Norges Fjender var nu kun deres Spot;
hist sad han i Højsædet, stirred' vild og grum
og leged' med sit Sværd vanmægtig og stum.

Og Ingen turde tale hannem til i hans Harm;
det var, som om hiin ledeste Trold i hans Barm
skygged over Hallen med sorte Vinger tyst
og spildte for hver Gjæst baade Mad- og Drikkelyst.

Hun voved det først, Fru Malmfrid blid og huld,
hun treen for sin Husbond med Suk sorrigfuld;
eet Raad for hans Sot tyktes kun hende bedst:
Bogen hun i Hænde ham gav, den hellige Læst.

Det var en sjelden Gave, som han fordum modtog
i Jorsal, da til Kamp for Christi Kors did han drog;
den beretted' heelt igjennem med kunstig, gylden Skrift
om Frelserens dyrebare Kjærlighedsbedrift.

Paa hvert et Blad fandtes fagre Billeder smaa.
Guds Moder med Barnet saa mangelund man saae,
Antonius, Veronica, de hellige Konger tre,
og hver, som for Guds Rige led Piinsel og Spee.

Enhver, som forstod, hvad de Billeder betød,
maatte røres; thi lagde hun ham Bogen i Skjød;
hun sagde: „Læs, Herre, de Guds Ord her mon staae,
saa skal Du see, hvor snarlig din Sorg vil forgaae."

Ei andet Svar han gav hende: han skuled' under Bryn;
ondt Varsel, meente Kæmperne, der laae i sligt Syn.
Og atter var der tauft i den straalende Hal;
da reiste Thoraren sig, den islandske Skjald.

Frem treen han at prøve paa, om ei med Hædersqvad
og Harpeklang han kunde sin Drot gjøre glad;
gjæv var Kong Sigurd ellers, gavmild mod sine Mænd;
thi elsked' de Alle ham af Hjertet igjen.

„Vide jeg vandred',
vældige Konning!
Sagn om Jorsalafar
spurgte jeg hyppigt.
Hæder vandt tidt nok
Norges Helte:
neppe dog Nogen
naaer Dig, Herre!

Sidon og Sintre
Serkland skued'
Bølgen af Blaamænds
Blod at rødnes.
Rayne Dig roste
som Fosterfader:
foer Du med Lykke
langt om Lande.

Rigelig rustet
red Du til Jorsal;
Guldglands gik fra
Gangerens Hove.
Høit blev Du hædret:
Balduin bød din
Bane med Skarlagen-
Skind at skjule.

Hisset Du hylded'
hellige Steder,
baded' din Barm i
Jordans Bølge.

From Du Frelserens
Fodspor fulgte,
førte hans Kors*), o
Konge! til Norge." —

Da skoggerlo Kong Sigurd, som naar Isen med Brag
af Storm og vrede Strømme støbes i Ovag;
vildt skued' han omkring sig; tilsidst han udbrød,
med Smiil, mens Blus og Blegbed vexled' i hans Lød:

„Ha, Meget kan omskiftes i en Mands Levetid;
dengang fra fjerne Lande til Norge jeg drog hid,
da tyktes tvende Ting mig de bedste paa Jord;
min Viv, min Skjald og Bogen, men svart vild jeg foer.

Thorarens Qvad lyder ret som Kragernes Maal,
naar sultne paa Sneen de flagre hen med Skraal;
Dronningen veed ikke selv, hvor hun er leed,
af Panden staae Horn hende ud som paa en Geed,

*) Sigurd Jorsalafar fik som en meget stor Gunst et Stykke af Christi Kors af Kong Balduin i Jerusalem, hvilken sjeldne Reliquie han imod sin høitidelige Eed ikke opstillede i Olafskirken i Nidaros, men i Konghelle, hvorfra den senere blev bortført af hedenske Vender i Harald Gilles Tid.

Og Bogen duer Intet!" Som hans Tale var endt,
han kasted' den paa Ilden, der i Hallen var tændt;
end gjorde han det værre, — han var saa vred i Sind, —
med haarden Haand sin trofaste Viv han slog ved Kind.

Det var en Ynk og Jammer; den rige Frue græd
meest for sin Herres Svaghed, i slig Nød han var stæd;
men tyst var der i Hallen; uraadeligt nu
det tyktes alle Hirdmænd at ægge meer hans Hu.

Det var sig Ottar Birting, hiin liden Kjertesvend, —
af Alt var han ringest, uanseelig blandt Mænd —
han gyste, da Luen greb fat i Bogens Blad,
at Guds Ord skulde brændes paa Baal med Haan og Had.

Thi greb han den behænde — han var ei meget seen —
med sømmelige Lader for Kongen han treen:
„Ulige, Herre min! ere Dagenes Kaar" —
saa talte han: jeg mindes langt fagrere Vaar.

Da Du seiled' til Norge med Herlighed og Pragt —
dets Hæder og Navn til fjerneste Land Du havde bragt —
med Fryd dine Venner da ud imod Dig gik,
at Hedninges Betvinger da til Konge de fik.

Men nu er Sorgens Dag kommen over os, ukjær;
thi skjøndt paa herlig Høitid tilsammen sidder her
hver Mand af de Bedste, som mene Dig det godt;
kan Ingen dog glædes for din Vaandes Skyld, o Drot!

Vær nu saa mild, o Herre! Tag mod mit gode Raad:
glæd Dronningen med Mildhed og stil hendes Graad!
See haardt hun er krænket — da vorder atter froe
dine Høvdinger, din Hird og hver din Tjener tro."

Og sprang Kong Sigurd, og tog han til sit Sværd:
„Hvad, usle Bondeknold! Skulde Du være værd
at give Kongen gode Raad?" Høit løfted' han derved
med baade Hænder mod ham sin Klinge skarp og bred.

Men Ottar stod rolig og rank og blinked' ei,
da vendte Kongen Sværdet paa lynsnare Vei;
med Fladen kun han strøg ham ad Hovedhaaret hen,
taug derpaa og satte sig i Sædet igjen.

End var der tyst i Hallen; de Hirdmænd tænkte paa,
hvad Straf nu for sin Dristighed Svenden monne faae.
Men see! Fra Kongens Aasyn de vilde Miner flye:
saa glider over grønne Lier Skyggen af en Sky.

„Ak, seent skal man dog først lære Mænd at kjende ret —"
saa mæled' blidt den Stærke — „her sidder om mig tæt
mine Venner, de bedste: Lehnsmænd, Staller, Skutelsvend
og hver, som er ypperlig blandt Landets store Mænd.

Men Ingen af Alle, hvem jeg Godhed har viist
og meest blandt alle Kjæmper for Mandemod priist,
har været mig saa god nu, som Kjertesvenden her,
Han der sagtens tykkes ringe, naar han lignes med Jer.

Jeg kom herind som gal Maud; min kosteligste Skat
den vilde jeg forødet — han redded' den brat
tiltrods for min Harm; dernæst han føied' sine Ord
saa snildt som viseste Mand kunde gjort det her ved Bord.

Til Hæder han talte mig og stilled' sig saa vel,
at Intet han berørte, hvad han ellers dog med Skjel
kunde sagt mig til Skam; dertil var han rask beredt
til at lade sit Liv og snart var Drabet skeet.

Det var min Agt at hugge ham ihjel for min Fod;
men da jeg saae, hvor trøst for mit Sværdslag han stod,
da vendte min Hu sig; det mig tyktes, jeg begik
stor Synd, hvis for sin Manddom han af mig Døden fik.

Fru Malmfrid, Du være mig ei meer gram i Hu!
Fromhed var i din Tale, det fatter jeg vel nu;
jeg forstaaer og, Thoraren! dit Ovad var ærligt meent,
skjøndt svunden Vaar ved Juletid prises for seent.

Ondt ere Nordmænd stædte: deres Herfker er forrykt;
men Skjaldeqvad kun baade lidt, naar Sindet er sygt.
Ei heller det læges ved Blidheds gode Raad:
til Sandhed da det trænger, til betimelig Daad.

Nu hører, mine Venner, hvorledes Eders Drot
vil gjengjælde Manden, at han gjorde mig godt!
Hidtil var han Kjertesvend; han er for god dertil.
Min Lehnsmand han være; Gods jeg give ham vil.

Dermed følger endda det, som bedre Høihed er,
at han snart vil agtes dygtigst blandt alle Lehnsmænd her.
„Gak, Ottar!" — sagde Kongen — „og sæt Dig hist i Hal
blandt andre Hirdmænd! Længer ei tjene Du skal."

Da blev der Larm i Hallen; Dronning Malmfrid blid
og huld
tilgav sin Husbond gjerne; hun smiled' frydefuld.
Og alle de gjæve Kjæmper da Ottar Haandslag bød;
nu smagte dem først Braden og den liflige Mjød.

Tak have Konning Sigurd, han holdt vel sit Ord,
en Hædersmand blev Ottar, hans Slægt rig og stor;
og skeer det med Tiden end, at herligst Æt forgaaer,
hans Saga skal dog mindes, mens Norge bestaaer.

Den sidste Sommerrose.

(Til en irsk Melodi.)

Længe, lyse, varme Dage,
svale Bølge, Luftning blid —
har jeg meer da end tilbage
af den rige Sommertid?
Nys for Høstens første Kulde
saae jeg rundtom Duft og Farver flye:
og nu aabner her den hulde
Rose røden Kalk mod Sky.

Ak, imorgen alt dens Blade
spredes skal af Blæsten vred;
Tidens Lov det er at hade
mindste Skin af Varighed.

Rask som Skyen Skyen jager,
Aandens Stolthedsdrømme veires bort:
Skoven, nys saa grøn og fager,
staaer snart øde, taus og sort.

Kolde Vinter, du som truer,
læg kun øde Livets Pragt!
Livet selv du ikke kuer,
den forborgne, stille Magt.
Under Is kan Vældet fjæles,
pibler klart dog frem af Jorden blød:
Kjærligheden kan ei qvæles,
kjender ingen evig Død.

Sidste Rose, du mig lære,
naar mig svigter Verdens Lyst,
i mig selv et Liv at nære,
rigt og varmt, trods Tidens Høst!
Lad, som du, mig Andre bringe
kjærlig Alt, hvad Godt jeg mon formaae,
og min Sjæl sig usect svinge
med din Duft mod Himlens Blaa!

Hjemkomsten.

Originalt Drama i een Act

af

T. A.

Personerne.

Grosserer Topp.
Froken Anna Topp, hans Niece og Myndling.
Professor Garde.
Pastor Berg.
Grosserer Ludvig Drum.

(Handlingen foregaaer i en Sal i Grosserer Topps Huus i Kjobenhavn. Tilvenstre Indgang til Grossererens, tilhojre til hans Nieces Værelser. I Baggrunden Udgang. Et Blomsterbord i Baggrunden tilhojre.)

Første Scene.

Grosserer Topp (kommer i Slobrok fra sine Værelser og sætter sig ved Kaffebordet, som staaer dækket i Forgrunden).

Hvor man er magelig! man vrider sig
ved hver Forandring! denne Smule Rejse,
som jeg i sexten Aar nu hver April
har maattet gjøre, den er dog til Gavn,
jeg veed det godt, saavel for Handelen,
som for mit Helbred, mit Humeur — og dog
begi'er jeg grumme nødig mig paa Farten.
Ja, Sagen er i Korthed den, at Anna,
min kjære Myndling, plejer mig for godt.
Herhjemme har jeg Gamle knap et Ønske,
saa er det opfyldt. Det er noget Andet
end skumples om til daarlige Hoteller.
I gamle Dage rejste jeg med Dig,
min kjære Ludvig! da var det en Glæde!

men Du, min Ven, blev kaldet til en anden,
en større Rejse! det er ti Aar siden,
at vi fik Budskab om din Død! Ak ja,
ti Aar er ej saa lidt, i dem kan glemmes
saameget! Du er dog ej glemt endnu!
Besynderligt, det synes som om Anna
er kommen mig i Forkjøb med at glemme;
hun, som saalænge var utrøstelig!
Ja, seer jeg ikke feil, saa staaer hun netop
paa Nippet til at gjøre Alvor af det.
Men hvem det bliver, om Professoren?
om Præsten? det er ikke let at sige.
Det veed hun neppe selv endnu. — Jeg troer,
jeg havde turdet sværge paa, at h u n
var altid bleven Jomfru, thi hun elsked',
hun elsked' højt, det er saa vist som Noget.
Men hendes Hjerte har ej heller Deel
i dette Valg — det er jo tydeligt,
da hun kan vakle mellem to. — Lad see —
da hun ham misted' var hun tyve Aar,
og nu, nu har hun fyldt de tred've. Ja,
nu ledes hun af andre Følelser,
den modne Kvindes. Sandt at sige troer jeg,

hun ønsked' nok at stige højt tilvejrs;
hun føler, at med sine rige Gaver
hun bør i Livet træde frem! — Nuvel,
ihvem hun vælger, hun vil blive hævet
saa højt, som hun kan ønske; thi de begge,
hver i sit Fag, er' højt ansete Mænd. —
Og saadan er det sagtens bedre dog,
end om hun sukked' Livet hen! Isandhed,
jeg skal ej dadle hende, men med Glæde
mit Bifald give, hvem det saa end bliver.
Nu maa hun komme snart! jeg længes efter
min Morgenpasstar og — en Kop Kaffe.—

(efter en Pause)

Hun skal dog mærke, at jeg veed det Hele,
at de har begge friet, men faaet til Svar,
hun maatte sig betænke! — Det var morsomt,
om Sagen kunde klares, før jeg rejser!
Jeg kunde gjerne tyde hen derpaa —
naturligviis med Finhed! Ja, isandhed
det skal jeg gjøre! Hvor det var superb,
om vi endnu iaften fik — — Der er hun!

Anden Scene.

Topp. Anna (kommer).

Anna.

Godmorgen, kjære Onkel!

Topp.

Selv Godmorgen,

min kjære Myndling!

Anna.

Undskyld, at jeg kommer

lidt seent! Du er dog ikke vred! lad see —

(gaaer smilende hen til ham)

Vi Evas Døttre skal ha' Tid, Du veed,

til Toilettet!

Topp.

Nu, det maa jeg sige,

den Tid er ikke spildt, naar den benyttes

med slig en sjelden Smag.

Anna (smilende).

Ja, ikke sandt!

Topp.

Hvor denne Foraarsdragt dog klæ'er Dig godt.

Hvid Kjole — det betegner Kvindens Reenhed,

og dette lysegule Shawl — hvor heldigt —
det Gule, det er Livets, Glædens Farve,
og fra dit Øje straaler Liv og Glæde!
Men hvorfor denne Kappe? — Jeg maa tilstaae,
hvor smagfuld den end er, jeg seer dog heller
dit rige mørke Haar!

Anna.

Fy, slemme Onkel!
Nu ingen Smiger! — Man er tred've Aar,
den første Friskhed svandt! det maa man skjule!
Saa kommer Kappen frem, og slux forvandles
en Pebermø til en elskværdig Enke.

Topp.

Og hvorfor ej til en elskværdig Kone!
Nu, jeg gaaer ind paa din Idee — men vid,
saa maa jeg mod dens blaae Baand protestere.
Det Blaa kan passe for den drømmende,
den længselsfulde Mø, men Du er moden,
Du staaer i fyldig Kraft, den røde Farve
maa flagre som et Banner fra din Kappe,
thi Rødt betegner Magt!

Anna.

Javist, jeg veed det!

men ak! vi stakkels Kvinder vil saa nødigt
forlade Længslernes og Drømmens Alder!
Om end den er forbi, vi krympe os
dog ved at vise det! — Desuden, Onkel,
en Kvinde maa sin Magt beskedent skjule,
ej bruute med den! Hvis Du vil behage
at fæste Blikket paa mit hvide Skjørt,
saa skimter Du derunder Magtens Farve!

Topp.

Hvad seer jeg! ja, isandhed — ypperligt!
Igjennem Uskyldshvidt skal Kvindens Magt
sig aabenbare. Du har Ret! jeg bøjer
mig villigt for din bedre Smag.

Anna (smilende).

Men hør! —
da Talen er om Smagen — — tør jeg be' Dig
at smage paa min Kaffe! —
(rækker ham en Kop)
Vinder den
dit Bifald? — det er nok saa vigtigt!

Topp.

Ganske!
Den er fortræffelig, som den er altid,
naar Du mig rækker den. — Gud veed, hvorledes

jeg paa min Reise finder mig i Savnet
af denne stille Morgentime! Sikkert
der gaaer en Maaned mindst, før jeg igjen
her sidder i mit Hjem!

Anna.

Hvorledes, Onkel!
naar reiser Du?

Topp.

Imorgen!

Anna.

Alt saa hastigt!
jeg havde haabet at beholde Dig
endnu i nogle Dage!

Topp.

Falske Haab,
som glipper! Reisen er bestemt!

Anna.

Og jeg —
hvad bliver der af mig i al den Tid!
Hvo skal beskytte mig?

Topp (smilende).

Javist, skjøn Anna!
det ængster ogsaa mig, naar jeg betænker,

hvor saare let det kunde dog sig hænde,
at man bortraned' Dig, mens jeg var borte.

Anna.

Ja, det var sørgeligt, men jeg er vis paa,
at Onkel sendte flux de bolde Svende,
sit hele faste Personale, ud
til alle Verdens Hjørner for at rive
fra frække Voldsmands Bryst det skjønne Bytte.

Topp.

Ha, ha! nu maa jeg lee! men — for alvorligt
engang at tale — seer Du, kjære Anna,
det var dog ej saa galt, om Du Dig kaared'
en Ridder.

Anna.

Jeg — en Ridder! Kjære Onkel,
hvem skulde det vel være?

Topp.

Nu, man finder
vel altid En — der er nu Pastor Berg,
der er Professor Garde!

Anna (spøgende).

Oh, jeg troer

jeg valgte heller Søren, Onkels Karl!
han vor nok mere haandfast, naar det kneb.

Topp.

Nej, Søren maa Du ej berøve mig,
han er min egen Væbner! — Men jeg seer,
at Klokken alt er mange! — Tiden gaaer
saa hastigt i dit Selskab, Glem nu ikke,
hvad jeg har foreslaaet!

(gaaer ind tilvenstre)

Tredie Scene.

Anna (alene).

Han veed det altsaa!
De har betroet ham det! Formodentlig
staaer begges Haab til hans Indflydelse!
Den kjære Onkel, han er altfor ærlig,
han hjælper Ingen, anbefaler Ingen!
Professor eller Præst, det er ham Et,
naar blot jeg gjør et Valg! — naar blot jeg gjør!
ja det er let at sige, kjære Onkel,
men Valget er ej let! Nu først forstaaer jeg
de mange Bryderier, som man hører,
naar der skal vælges Rigsdagsmænd: man agter

den ene Kandidat, man agter ogsaa
den anden højt — ja, hvilken skal man nu
sin Stemme give! — Hvad bevæger Onkel
til at formane mig? — jeg skulde troe,
at han vil savne mig, hvis jeg forlader
hans Huus! — men han har ene Tanken henvendt
paa hvad han troer min Lykke! — Sagen er,
han har nu sat sig fast i Hovedet,
at hans Niece skal feteres, glimre,
beundres i den store Verden. Ja —
Ulykken var just ej saa stor, hvis sligt
sig skulde hænde! — Men jeg har jo glemt
de stakkels Blomster! de behøver Vand.

(gaaer ud)

Fjerde Scene.

Topp (kommer, paaklædt til at gaae ud).

Hun er her ej! jeg skulde meget fejle,
om ej hun smager paa mit fine Vink!
hun hører efter, hun er ej af dem,
som la'er et Ord til Jorden falde! — Nu,
nu vil jeg ganske roligt vente paa,
at Resultatet viser sig!

Femte Scene.

Topp. Anna (kommer med en lille Vandkande).

Anna.

Alt færdig, Onkel!
Man mærker let, at Du er ingen Dame!

Topp.

Haha! jeg gamle Støder! ja, min Tro!
det mangled' kun, at jeg den halve Dag
for Spejlet sad! — nej, man er, Gudskelov,
dog ingen Laps! See saa, farvel saalænge!
Men — det er sandt, jeg skulde næsten troe,
at Berg og Garde kigge lidt herind
iformiddag; de veed, at jeg skal rejse
imorgen allerede. — Synes Dig,
saa be'e vi dem at komme her til Middag.

Anna.

Ja, ganske som Du vil!

Topp.

Farvel saalænge!

Sjette Scene.

(Anna alene).

Han mener, at de begge see herind
i Formiddag!
(gaaer hen for et Speil og retter paa sin Dragt)
Saa vilde jeg dog ønske,
det maatte være til forskjellig Tid.
Jeg veed ej selv, hvordan — men, skjøndt man siger,
at jeg har Tone, føler jeg mig dog
genert, naar jeg er ene med dem begge! —
Det er igrunden kjedeligt, at Onkel
skal rejse nu saa hastigt! Jeg beregned,
det var om nogle Dage først. — Der seer man,
hvordan det gaaer, naar man fra Dag til Dag
kun sætter op og sætter op — og tænker,
at det er tidsnok! — Hvis jeg hørte ret,
saa meente han, at mindst der vilde gaae
en Maaned, før han kom igjen! Saalænge
kan jeg umuligt trække Svaret ud.
de vilde troe, jeg holdt dem kun for Nar.
(lytter)
Det synes mig, jeg hørte Nogen! — Nej! —

Hvem kommer først monstro? — Det skal jeg dog nu lægge Mærke til. — De kommer neppe tilsammen. —

Syvende Scene.

Anna. Pastor Berg (kommer).

En Tjener (melder).

Pastor Berg!

(gaaer)

Anna.

Goddag, Hr. Pastor! jeg tænkte netop paa Dem.

Berg.

Virkelig!

og tænkte De med Venlighed?

Anna.

O, ja!

Berg.

De veed ej, Frøken, hvor det glæder Hjertet, at høre Sligt. Hvad gjør vel En saa godt, som den Bevidsthed, at man mindes venligt af dem, man holder af.

Anna.

Ja, De har Ret,
men, sandt at sige, vil jeg heller tale
med gode Venner. Derfor, kjære Pastor,
maa De Dem give Tid og tale lidt
med mig. — Jeg troer, at De er træt og varm;
De har da været i Forretninger!

Berg.

Ja, i Forretninger! jeg har besøgt
et stakkels fattigt Huus.

Anna.

Behøved' jeg
at spørge! Sikkerlig — De bragte Trøst,
hvor De har været! De kan stille Torsten
med Livets Vand — jeg kan kun byde Dem
til Gjengjæld en Kop Kaffe!
(rækker ham den)

Berg.

Bedre Løn
jeg ønsked' aldrig! maatte den kun, hvergang
jeg kom fra mine Fattige, mig bydes, —
jeg troer — jeg fristedes til fler' Besøg,
end de sig ønsked' selv!

Anna.

Hvor jeg beundrer
som alle Andre denne sjeldne Iver,
hvormed de virker allevegne. De,
som aandrig glimrer blandt de Aandrige,
De søger til de Fattige i Aanden,
De føler Dem blandt Lidende, blandt Syge
meer hjemlig end blandt os i Selskabssalen!

Berg.

Smag og Behag, min Frøken, er forskjellig!
Jeg nægter ej: hvad De mig siger paa,
er ganske sandt! men jeg forsikrer Dem,—
jeg veed vel hvad jeg gjør! jeg finder ofte
meer Frugt i Hytten i en rolig Time,
end i et Selskab — blandt de Dannede.

Anna.

Isandhed, De kan sige Complimenter!
Hr. Pastor, maa jeg spørge, hører jeg
iblandt de Dannede?

Berg (med Varme).

De hører med
iblandt de Adle! visnok har De Fordring
paa Plads iblandt de Aandrige, de Skjønne;

men De er mere, Deres Rigdom boer
i Hjertet! — Lad mig takke Dem, min Frøken,
nu med det samme for den smukke Gave,
De skænked' Sognets Fattige! den kom
til stor Velsignelse!

Anna.

Det glæder mig!
men Takken hører Dem til. De har baaret
Ulejligheden! Intet er saa let,
som af sin Overflod at give Lidt
til dem, der mangle. Hvis man regned' det
til sin Fortjeneste, saa var det let
at blive god! — Nej, det er Sind og Hjerte
det kommer an paa!

Berg.

Deres Tale vidner
saa klart om Sindets Ydmyghed!

Anna.

Ak, nej!
det veed jeg bedre selv; der er endnu
vist langt tilbage!

Berg.

Kjære Frøken Anna,

De seer Dem selv med altfor strenge Øine!
De er tilvisse god som Faa!

Anna (smilende).

Nuvel!
naar Præsten siger det, maa man vel troe det!
Men — De vil alt forlade mig!

Berg.

Desværre,
jeg tør ej dvæle længer! Som De veed,
jeg præsiderer i en Kreds af Damer,
der samles i veldædigt Øjemed.
Man venter mig —

Anna.

Maaskee vi da tør haabe
at see Dem her til Middag?

Berg.

Tusind' Tak!

(gaaer)

Ottende Scene.

Anna (alene).

Hvor han er god og ædel, ja, isandhed
en Hyrde for sin Menighed! Og han,

som staaer saa højt, han, som af Alle nævnes
med Agtelse, han sætter Priis paa mig,
og foretrækker mig for mange Andre! —
Hans Arbejd er ej let! han kunde trænge
vel til en Hjælperske! — Jeg havde Lyst
at prøve mine Kræfter, tage Deel
i noget Nyttigt! Hvis man kunde stifte
et Selskab til at gjøre Godt — maaskee
til at fordele Bibler iblandt Folket!
Saa havde man dog virket noget Gavnligt.

(gaaer)

Niende Scene.

Topp (kommer, i Bevægelse).

Men er det muligt! jeg kan neppe troe det!
Han lever, — Ludvig — han er seet idag
i Helsingør! Han kommer fra Nyholland —
med eget Skib! Han er her ganske sikkert
med Dampskib Klokken to! Jeg maa derned!
Ak, mon han er den samme? mon han kommer
som Bejler? ja, det gjør han! men hvorledes
vil Anna møde ham! jeg haaber dog,
at hun endnu er fri! Hvor kunde jeg

imorges tale saa letsindigt! Tys,
der er hun! intet Ord til hende!

Tiende Scene.

Topp. Anna (kommer).

Anna (forundret).

Onkel,
Du er her alt igjen.

Topp (fattende sig).

Ja, kjære Anna, —
men iler atter bort! — Naa, har der Nogen
besøgt Dig?

Anna.

Ja, den gode Pastor Berg
gik nys herfra!

Topp (afsides).

Den gode Pastor Berg!

Anna.

Mig tykkes næsten, naar han har besøgt os,
han efterlader noget af sin Fred,
sin Venlighed.

Topp (tvungent).

Ja, det er ganske vist,

det er en dygtig Mand!

(afsides)

Det lader til,

at det skal være ham!

Anna.

Mon han nu rigtigt

paaskjønnes? ikke sandt, han bliver sikkert

engang udnævnt til Biskop!

Topp.

Troer Du det!

Javist, det er jo rimeligt! Men gjætter Du,

hvor jeg har været?

Anna.

Det er ikke let!

Topp.

Jeg løb et Øjeblik derind og hørte

paa Rigsdagsmændenes Diskurs, og hvem

fik jeg at høre — gjæt engang!

Anna.

Jeg tænker

Professoren!

Topp.

Javist, Du skulde hørt

den Bifaldsstorm, som fulgte heelt igjennem

hans Tale! den har gjort Furore! Tænk,
da han var færdig, kom de alle hen
og trykkede hans Hænder, gratulered'!

Anna.

See, see!

Topp.

Men jeg maa strax afsted igjen.

(gaaer ind tilvenstre, men lader Døren staae paaklem)

Anna (taler ind til ham).

Hvad var det om, han talte?

Topp (svarer derinde fra).

Hvad der var!
Naturligviis om Folkets Rettigheder.

Anna.

Tror Du han seer herind? jeg skulde dog
lykønske ham!

Topp.

Gud veed, om han faaer Tid!
man siger med Bestemthed nu igjen,
at han skal ind i Ministeriet.
Farvel, jeg kommer snart igjen!

Anna.

Farvel!

(han gaaer)

Tiende Scene.

Anna (alene).

Jsandhed, vore Venner gjør os Ære!
Det glæder mig, hvergang jeg hører Nogen
berømme dem! Jeg troer endog, jeg selv
tilegner mig en Deel af deres Roes.
Vi Fruentimmer maae jo gjerne leve
af Mændenes. — Jeg kunde selv ha' Lyst
at see, hvordan det egentlig gaaer til
paa Rigsdagsmøderne! jeg skal dog bede
Professoren at skaffe mig Billet.

Ellevte Scene.

Anna. Professor Garde (kommer).

En Tjener (melder).

Professor Garde!

Anna.

Jh, men, Hr. Professor,
hvor det er smukt, at De dog ikke glemmer
i deres Sejersruus os stakkels Smaafolk!

Garde.

Jeg kommer for at hente mig min Løn
et Kys paa Deres Haand!

Anna.

Men, maa jeg spørge,
hvorfor blev det holdt hemmeligt, hvorfor
fletintet lille Vink? Det ærgrer mig,
at Andre skal fortælle mig, hvad selv
jeg kunde have seet og hørt!

Garde.

Min Frøken,
jeg tilstaaer, mens jeg talte, ønsked' jeg
forfængelig at kunne vide Dem
som min Tilhørerinde! men — hvo veed —
maaskee De havde nægtet mig det Bifald,
som Andre skjænked' —

Anna (rækker ham en Kop Kaffe).

O, nu spøger De!
Jeg har jo seet saa tidt, hvor De kan gribes
af høj Begejstring, naar det kommer an paa
med Ordet at forsvare Ret og Frihed!

Garde.

Og De har stundom smilt derad!

Anna.

Vel muligt!
men bryd Dem ej om det. Oh, jeg begriber
saa godt, hvor det gaaer til! Ministeren —
Ministeren, som er naturligviis
upopulær — har talt og tydet hen paa,
at man maa gaae forsigtigt frem og nøjes
for Øjeblikket med at Byrden lettes.
Nu mumler man og smiler spodsk og seer
forventningsfuldt paa mig! — Jeg la'er Dem vente;
men pludselig jeg rømmer mig, staaer op
og fordrer Ordet! Taushed rundt omkring!
I Førstningen er jeg besindig, rolig,
jeg trænger Følelsen tilbage. — Da —
paa eengang glimter der et Lyn! — og flux
en Torden følger af begejstret Bifald!
Jeg bliver varm, jeg bliver mere dristig,
jeg lægger al min Sjæl i Ordet, glemmer
ej heller kjække Billeder og Blomster —
og nu — nu skjælver Ministeriet!
Jeg tordner højt om Lighed og om Frihed,
om Folkets Ret og Folkets stærke Villie.
Paa tørt Raisonnement og andet Sligt

indlader jeg mig ikke, men jeg bygger
paa Folkets Følelse saa tillidsfuldt,
at jeg beregner forud: trindt i Landet
er snart mit Ord et Evangelium
og højt mit Mod berømmes!

Garde.

Jeg beundrer,
min Frøken, Deres vittige Satire!
men den er sikkert dog for skarp, jeg troer
ej heller, at De mener det saa slemt,
som De vil lade! Deres sjeldne Anlæg
for det Satiriske henriver Dem,
og — ikke sandt — det samme hændes Dem,
som De bebrejder os! Dem smigrer det
at have Latteren paa Deres Side,
som os at have Folkets Følelse!

Anna.

Ih Gudbevares, Hr. Professor, tro dog
for alting ikke, jeg gjør Fordring paa,
at mine Ord skal gjælde uden Forskjel
om alle Rigsdagsmænd, nej ikke sler'
end dem jeg kjender — det er ikke mange!

Garde.

Hvem kjender De igrunden uden mig.
Jeg bøjer mig for Deres Dom, min Frøken.
Jeg er et Menneske — jeg tør ej paastaae,
at min Begejstring er saa fri for Pletter,
som den jo maatte være, hvis selv De
med Deres skarpe fine Sands var nødt til
at tage den for god! Men, strenge Frøken,
det var vel ei umuligt, at endnu
den kunde luttres, hvis man tog sig paa
at lede den.

Anna (spogende).

O, hvem tiltroer sig vel
saa stor en Magt.

Garde.

En Kvindes Magt er stor,
naar hun er elsket —
(afbryder sig selv)
bliv ej vred, min Frøken!
undskyld min Dristighed!
(tager sin Hat)
Jeg rev mig neppe løs,
hvis ej jeg havde Haabet om at nyde
til Middag Deres Selskab.

Anna.

Ah, min Onkel
har allerede bedt Dem! Nu jeg lover,
at De skal ikke nyde blot mit Selskab,
men dertil Suppe, Dyresteg og Viin.

Garde.

Altid den Vittige!

Anna.

Som De behager!

(han gaaer)

Tolvte Scene.

Anna. En Tjener (kommer og bærer Kaffetøjet ud).

Anna (smilende).

Gud veed, hvorfor? men jeg faaer altid Lyst
at drille ham saa smaat! For Pastor Berg
hvr jeg langt meer Respect. Professoren
har noget kunstigt i sit Væsen, næsten
som om han gjerne vilde synes meer,
end hvad han er! Han kan ei siges fri for
at være lidt forfængelig! jeg mærker,
det inviterer just til Stikkeri!
(adspredt) Men — det er underligt, jeg troer igrunden,

jo meer man driller en Person, desmere
faaer man tilovers for ham!

Trettende Scene.

Anna. Topp (kommer).

Topp (for sig selv).

Ludvig er her!
alt for en Time siden er han kommen!
Vi kan da vente ham hvert Øjeblik!

Anna.

Hvad er der hændet, at jeg ikke seer
dit muntre Smil?

Topp.

O, det er ikke Noget!
det var Forretninger, jeg tænkte paa!
(afsides) Blot hun var borte! blot jeg kunde tale
alene med ham, før han træffer hende!

Anna.

Han var her dog et Øjeblik.

Topp (bestyrtet).

Hvem var her?

Anna.

Professoren!

Topp.

Javist, jeg hørte det
af Tjeneren! Jeg tænkte paa en Anden,
med hvem jeg har Forretninger endnu,
før jeg skal rejse. Det er rimeligt.
han kommer snart.

Anna.

Maaskee jeg saa kan dække
til Een endnu ved Bordet.

Topp.

Ja, det kan Du!
ja, gjør kun det!

(afsides)

Nu faaer hun, tænker jeg,
vel noget at bestille!

Anna (skjælmsk).

Kjære Onkel!
Jeg har da overvejet Dine Ord
imorges, og naturligvis befundet,
at de var sande! Derfor har jeg flux
udkaaret mig en Ridder — gjæt nu, hvem?

Topp.

Udkaaret Dig en Ridder! — men hvorledes?
saa hastigt! Hør, tilgiv, at jeg imorges

drev Spøg med en alvorlig Sag! jeg føler,
det var letsindigt, jeg fortrød det strax!
Du siger, Du har valgt; men er det da
saa afgjort!

Anna.

Som jeg siger: afgjort!

Topp.

Men veed da han det? har Du allerede
erklæret Dig?

Anna.

Det har jeg rigt'nok ikke!

Topp (afsides).

Det var en Trøst!
(højt)
Ja saa betænk Dig vel!
Raadspørg Dit Hjerte, før Du handler, Anna!
Betænk om det er frit, om ingen Anden
har ældre Krav!

Anna (afsides).

Jeg kjender ham ej meer!
Naar talte han vel saadan!
(tvungen)
Kjære Onkel,
det var kun Spøg, da jeg Dig bad at gjætte,

thi Gjætning gjælder kun, hvor det er muligt
at gjætte rigtigt!

Topp.

Det er altsaa her
umuligt! Du har ikke valgt!

Anna (stødt).

Jeg be'er Dig,
tal ikke meer derom!

Topp.

Nej, Du har Ret,
jeg taler ikke meer derom!

(afsides)

Maaskee
kan alt endnu gaae godt. Gid bare
hun vilde gaae sin Vej! Jeg fjerner mig
et Øjeblik, maaskee hun gjør det samme!
ja, blot et Øjeblik!

(gaaer ind i sine Værelser)

Fjortende Scene.

Anna (alvorlig).

Besynderligt!
Jeg mindes ikke, jeg har seet ham saadan!

Hans Sind var i Bevægelse! Hvorfor?
Har Tanken om at skulle miste mig
forstemt ham? Det var neppe det! Han tænkte
paa Ludvig! det var ej nødvendigt, Onkel,
at minde mig om ham! Hvad nytted' det
desuden, hvis jeg selv ham havde glemt!
Men hvorfor greb hans Ord mig da saa stærkt?
Er jeg mig Skyld bevidst? har nogen Ret til
at gjøre mig Bebrejdelser? — Nej, Ingen!
Det var hans Taktløshed, der saared' mig.

(gaar.)

Femtende Scene.

Ludvig Orum (aabner forsigtigt Døren i Baggrunden og træder ind).

Her! — heller Ingen! Sløret er endnu
saa tæt, som om der laa et Verdenshav
imellem os! Oh Gud, hvor skjæbnesvangert
er dette Øjeblik! Det er mig selv
som skabte det med al dets stærke Spænding!
Ej har jeg frittet Nogen, hvor jeg kom:
af ingen Fremmed vilde jeg erfare,

om Fryd mig venter, eller Sorg! — Nu staaer jeg
paa dette Sted, som vækker alle Minder
fra hine Dage; men om de, jeg søger,
vil træde mig imøde her, om Andre,
om Fremmede vil sige mig, at her
er intet Sted for mig, — det veed jeg ikke!
Min elskte Anna, lever Du endnu,
og mindes Ludvig? er der i dit Hjerte
endnu en lille fredet Plet, som kjærligt
bevarer Billedet af ham, Du elsked'!
Oh, kommer jeg som kjær, som ventet Gjæst,
for hvem en Plads staaer aaben, — eller kommer
jeg som den Glemte, der maa see med Smerte,
han er tilovers! Tys! jeg hører Nogen!

Sextende Scene.

Drum. Topp.

Drum (afsides).

Ja, det er ham, min kjære Ven!

Topp (gaaer hen imod ham).

Min Herre,

andskyld, jeg saae Dem ikke strax! De ønsker —

Drum.

At tale med Grosserer Vilhelm Topp!

Topp.

Ja gjerne, det er mig!

Drum.

Min kjære Vilhelm!

saa see dog paa mig!

Topp.

Ludvig! det er Dig!

(de omfavne hinanden)

Drum.

Seer jeg saa fremmed ud?

Topp.

Tilgiv mig, Ven!

jeg burde kjendt Dig!

Drum.

Har jeg mig forandret?

Topp.

Ja meget! men jeg vented' Dig, jeg vidste,
Du var i Byen! — dog, hvor kunde jeg
igjennem disse skarpe, haarde Træk,
den mørke Hud og denne dybe Røst
gjenkjende Dig, som Du for ti Aar siden

drog ud i Verden! — Du har færdedes
i Livet, Du har prøvet Modgang!

Drum.

Ja,
det har jeg! men Du glemmer at besvare
mit Øjes Spørgsmaal! Ven, hvi tier Du?
hvor er min Anna?

Topp.

Ludvig, har Du glemt,
hvor hun i gamle Dage var! — derinde,
der er hun end! Vi har i al den Tid
ej flyttet os fra Stedet.

Drum.

Hun er rask?

Topp.

Saa karsk som Du, hun blomstrer som en Rose.
Men hvor har Skjæbnen tumlet Dig saalænge!
og hvorfor lod Du Dine Venner her
begræde Dig som død? Forklar Dig, Ludvig!

Drum.

Det skal jeg! men min Uro vorer, Vilhelm!
Dit Blik er ikke frit! Du skjuler Noget!
Har Anna glemt mig?

Topp (tvungent).

Det var ikke godt!

nej, sikkert ikke!

Drum (mørk).

Hun har altsaa glemt mig!

hvi kom jeg da tilbage!

Topp.

Kjære Ven!

Du misforstaaer mig, Du er altfor heftig!

Lad os i Ro alvorligt tale sammen!

(gaaer hen og lukker Døren tilhøjre ilaas)

Det er min faste Tro, hvad nys jeg yttred',

at Annas Hjerte hører ene Dig til!

Drum.

Min Ven! saa tal kun frit! jeg hører roligt!

Topp.

Mon Du da hører roligt, hvis jeg siger:

Sit Hjerte gav hun Dig — sin Haand en Anden!

Drum.

Du spøger, Vilhelm!

Topp.

Ikke ganske!

Drum.

Tal!

jeg beder Dig!

Topp.

Saa vidt, at hendes Haand

er fri endnu!

Drum.

Hvorledes!

Topp.

Den er fri,

men der er fler' end een, som nære Haab!

de unge Mænd som alt for ti Aar siden

var Husets Venner, — Garde, nu Professor,

og Berg, som nu er Præst, de bejle begge

til Annas Haand!

Drum.

Og hun! — Du tror, at hun —

Topp.

At hun Dig elsker, Ludvig! — Jeg vil blot

betroe Dig, hvad jeg veed! det var urigtigt

at dølge det! Du vil dog sikkert indsee,

at det har ikke meget at betyde!

Jeg veed, at de har begge nyligt bejlet,

at hun har svaret ubestemt og fordret
Betænkningstid!

Drum (mørk).

Hvi spared' Du saalænge
den bedske Drik! Jeg er dog intet Barn,
som man maa kjæle for! Jeg ønsked' heller,
Du havde sagt mig strax, jeg var tilovers.

Topp.

Isandhed, Du er uretfærdig, Ludvig!
jeg har ei gjækket Dig! hvad jeg har sagt
skal jeg staae ved! Det er min sikkre Tro:
selv om hun allerede havde valgt,
saa var det med Forstanden, ej med Hjertet.
Betænk, hun havde intet Haab om Lykke!
det sluktes jo, da hun begræd Din Død!
Hvad Under da, om Ægtesdriften vaagned'
og Lysten til at hæves, til i Livet
at virke noget Godt og anerkjendes!
See denne Drift har ledet hende vild,
hvis hun isandhed har forsonet sig
med Tanken om et Valg, som ej indvies
af Kjærligheden.

Drum.

Ak, en daarlig Trøst!

Topp.

Og nu desværre føler jeg med Skam,
hvor jeg har handlet usselt og umandigt
i denne Sag! Hvis en alvorlig Røst
itide havde mindet — jeg er vis paa,
hun havde følt, at Ægteskabet aldrig
bør være som et Middel! Ak, min Ven,
jeg følte det, men dorsk og magelig,
vant til at bøje mig for Annas Aand,
jeg tvang min Følelse tilbage, taug
hvor det var Pligt at tale. Ja, jeg tilstaaer,
jeg talte spøgende derom! Nu veed Du,
hvad jeg kan sige Dig! Nu, hvis Du kan,
tilgiv din Ven, at han Dig svigted'!

Drum.

Vilhelm,
jeg veed — ak Gud, hvad veed jeg! men jeg troer,
at hun har elsket mig! Hør, jeg maa tale
med hende selv! er hun tilstede nu!
Siig hende, at der er en Fremmed!

Topp.

Ludvig!

betænk Dig vel, vær sindig!

Drum.

Stol derpaa!

Sig, at jeg er en Handelsven! Du selv
har noget at besørge; beed, at hun
vil holde mig med Selskab.

Topp.

Som Du vil!

det er maaskee det bedste!

(gaaer ind ad Døren tilhøjre)

Drum.

Død og Farer
har truet mig i mange Skikkelser,
men aldrig skjælved' jeg, som nu! Dog hun
skal intet mærke!

Topp (kommer).

Fat Dig nu, hun kommer!
jeg sporger ej, hvad Du vil gjøre, Ludvig,
jeg stoler paa din Sindighed!

Drum (roligt).

Min Ven!

Du lader os alene!

Topp.

Strax! der er hun!

Syttende Scene.

Topp. Drum. Anna (kommer).

Topp (præsenterer).

Min Myndling, Frøken Topp! — Hr. Mægler Klem, ankommen nylig fra en Reise.

Drum (afsides).

Anna!

hvor skal jeg tvinge mig!

Anna.

Hr. Mægler Klem!

mig synes, jeg har seet Dem før!

Topp.

Jeg tænker,

De hører meget Nyt af min Niece!

Undskyld, Hr. Klem!

(gaaer)

Attende Scene.

Anna. Orum.

Anna.

Jeg hører af min Onkel,
at De er nyligt kommen fra en Rejse,
af deres brune Teint jeg slutter let,
De kommer fra et sydligt Land, hvor Solen
har større Magt end her!

Orum (med tvungen Ro).

Det har den, ja!
Brasilien har jeg besøgt.

Anna (afsides).

Bekjendt
mig tykkes denne Røst.
(høit)
Brasilien
staaer herlig for min Phantasie! Ej sandt,
De maa bedrøvet vende Øjet bort
fra Danmarks Nøgenhed, da nys det hvilte
paa slig en herlig rig Natur?

Drum.

Isandhed,
det er et skjønt og rigtbegavet Land;
men denne Gang mit Ophold var kun kort;
og det var ej Naturen, som mig lokked'
endnu engang derover!

Anna.

Jeg begriber,
det var Forretninger.

Drum (med bittert Veemod).

Javist, min Frøken,
det var Forretninger, De gjætter rigtigt,
men af en egen Art! det gjaldt ej Penge
men Hjerter!

Anna (afsides).

Hvilket Veemod!

(højt)

Bliv ej vred,
hvis det er ubekjendt, at jeg griber
De bittre Ord, som et veemodigt Minde
fremtvang, og som maaskee var ej bestemte
for mine Øren, men de lod mig ane
saameget!

Drum.

Hvor vi Mennesker beherskes
af Stemninger, nu fødtes i mit Sind,
just Ønsket om at tolke hvad en Mand
dog helst bør gjemme hos sig selv!

Anna.

O nej!
Meddelelse er bedste Lægedom
for Sorgen.

Drum (med tvungen Ro).

Frøken, maa jeg tro, De ønsker
at kjende dette Hjerterspil! Nu vel!
men bliv ej vred, det er en ganske simpel
Hverdagshistorie, De faaer at høre.
Jeg yttred nys, det var ej førstegang
jeg havde seet Brasilien — lad see —
nu er det ti Aar siden jeg drog did
fra Danmark, for at vinde Guld og Rigdom.
Det vandt jeg, men en ung og dejlig Pige
mit Hjerte vandt! Og hun bønhørte mig,
den Fremmede! — Da var jeg lykkelig!
kun eengang vilde jeg endnu til Danmark,
kun eengang see min Fødestavn — saa vented'

mig Lykken i min Elskttes skjønne Hjem! —
Jeg rejste paa mit eget Skib — det bygned
af Landets herlige Produkter! Stor
min Vinding vilde være, kom jeg heldigt
fra Farten hjem! men det var anderledes
bestikket mig! i aabent Hav mit Skib
blev dristige Piraters Bytte! Mig,
dets Ejer, gjorde de til Slave. Fem Aar
jeg trælled haardt, — og da jeg atter stod
som fri Mand — var jeg Veiler! Altfor stolt
til saadan Hjemkomst, drog jeg til Europa;
med rig Erfaring tog jeg kraftigt fat —
og Lykken var mig med: i nogle Aar
vandt jeg tilbage, hvad jeg havde mistet.
Nu var det Tid at vende did tilbage,
hvor der var Løn for al min Møie. Heldig
var Farten, pilsnart sløj vor Snekke! — Tanken
sløj raskere! — Vi var' i Havnen — hist
jeg skimted' Huset! aldrig før jeg kjendte
de Stemninger, som nu mig greb! (bittert) Min Frøken,
jeg mødte hendes Broder, maatte nævne
mit Navn! han kjendte mig ej meer! og hun,
hun havde valgt en Anden!

Anna.

Deres Skjæbne

var sørgelig!

Drum.

Dem var det alt berettet

for ti Aar siden, at jeg var forlist!

Anna (opmærksom).

Hun havde troet Dem død?

Drum.

Javist, og nu,

nu blev det mig bebrejdet, at saalænge

jeg havde tiet, ladet dem i Troen!

See, Frøken, det er hele min Historie!

Jeg rejste Dagen efter.

Anna.

Men hvorledes

tog hun imod Dem?

Drum (bitter).

Hende saae jeg ikke!

Hvad kunde det vel nytte? Hendes Broder

forsikkred' vel, hun elsked' mig endnu,

at hendes Hjerte havde ingen Deel

i dette Valg, at vi dog endelig

blot maatte sees, saa kunde Alt maaskee gaae godt endnu! men jeg blev, gudskelov standhaftig ved mit Forsæt!

Anna.

Ak, hvo veed, maaskee dog hendes Broder havde Ret, maaskee hun elsked' Dem. De skulde heller dog have fulgt hans Raad!

Drum (heftig).

De kjender ej til Kjærlighed, naar De kan tale saa! — Er det at elske, naar man glemmer? Nej, skjøndt jeg engang var fuldt forvisset om, at hun oprigtig elsked' mig, — nu saae jeg, det var Bedrag!

Anna.

De var forvisset om, at hun Dem elsked'! ak, hvorfor da tabe saa hastigt Deres Tro! Hvis hun engang har elsket Dem oprigtigt, — tro mit Ord, hun elsker Dem endnu, skjøndt hun har valgt en Anden!

Drum.

Kjærlighed er trofast! evig
den binder kun til Een, een Eneste!

Anna.

Den binder kun til Een, det veed jeg vel!
men han, min Elskte, dør — da falmer Alt,
da visner Alt omkring mig! selv jeg ønsker
at følge ham, at dø, thi der er Intet
paa Jorden meer for mig. Men naar jeg da
har sørget Aar og Dage, luttres Sorgen
til Veemod, til et stille Haab, som følger
igjennem Livet, der nu atter vinker!
Hvi blev jeg ladt tilbage her, hvis ikke
for end at skulle stræbe, virke, nyde!
Et Liv er ikke blot til Suk og Klage!
Det blev ej givet mig at vandre sammen
med ham, men maa jeg derfor vel forsage?

Drum.

Forsage! nej! Han, som gik bort, tilvisse
med Glæde seer sin Elskte nyde Livet,
med Glæde skuer hendes stille Virken;
men hvis hun er ham utro —

Anna (afbrydende).

Hvad er Kvinden,
som staaer alene! vil hun virke med
i Verden, vil hun leve, vil hun naae
sin jordiske Bestemmelse; hun trænger
da til en Støtte, som hun selv til Gjengjeld
kan give Styrke! Ja, jeg føler det,
den sande Kjærlighed er ei saa svag,
at den maa frygte det, som Livet kræver!

Drum (bevæget).

Jeg elskede saa højt, saa sandt som Nogen!
men dette var formeget! Alt, alt Andet
var Intet! — Om hun havde trøstet sig,
om hendes Kjærlighed end havde slumret
en Tid — skjøndt det var Svaghed — aldrig dog
det havde skilt os ad! — Men at en Anden
hun gav sin Haand, det viste mig desværre,
hun havde aldrig elsket mig! thi hvad
formaaede vel at vække Kjærligheden,
som slumred', hvis ej netop Tanken om,
at hun stod færdig til at krænke den!

Anna (bevæget).

Ja, De har Ret, jeg føler, hun har fejlet;

men muligt er det ikke Dem, hun krænker!
Ham krænker hun, til hvem hun skænker Haanden,
men ikke Hjertet! — Oh, jeg beder Dem,
er hendes Vel Dem vigtigt, rejs igjen,
hør hende selv! endnu maaskee de hindrer
en Handling, som hun vil fortryde!

Drum.

Frøken,
hvis det var muligt!

Anna.

Hende kan De redde,
som De har reddet mig!

Drum.

Hvorledes? jeg?

Anna.

Hvad De betroede mig, det passer netop
paa mig, og paa mit Liv! Jeg taler derfor
saa frejdigt, thi jeg taler af Erfaring!
Ham misted' jeg, som vandt mit Hjerte. Aar
er' svundne hen! Nys troede jeg mig næsten
forsonet alt med Tanken om at knytte

et andet Baand! Ja, havde Deres Ord
ej vakt mig, muligt det var skeet! — Og dog
hvis han, jeg elsker, kunde høre mig,
hvis han her for mig stod, jeg turde møde
hans Blik og sige: Svag og syndig var jeg;
men Dig jeg elsker og har altid elsket!

Drum (bevæget).

De kjendte ham vel neppe meer!

Anna.

Hans Ydre —
vel muligt, Tiden kan forandre! — Himmel!
i dette Blik! — en Tanke griber mig!

Drum.

Min Anna!

Anna.

Ludvig!

Drum.

Hun besvimer!
(griber hende i sine Arme)

Nittende Scene.

Anna. Drum. Topp (kommer).

Topp.

Undskyld!
jeg maatte — Hun er ikke vel! — kom her!
herind!

(Drum leder hende ind ad Døren tilvenstre)

Gud være lovet, det gik godt!

(følger)

Tyvende Scene.

Garde. Berg (komme fra Baggrunden).

Berg.

Jeg be'er Dem, Hr. Professor!

Garde.

Nej! jeg be'er!
Hr. Pastor! De behager!

Berg (idet han gaaer foran).

Nu velan!
Jeg tilstaaer villigt, at i Complimenter
er De min Overmand!

Garde.

De mener altsaa,
det er kun Complimenter! Nej bevare's!
maaskee fra Deres Side, ej fra min!
Jeg mener: Ære den som Ære bør!

Berg (spøgende).

Aha!
nu vil De lade som om Bagateller
vedkommer Æren! nej, min Hr. Professor,
bild mig kun ikke ind, man har saa let ved
at ære Folk! Nej, der skal mere til.
Om De nu for Exempel, som vi nylig
kom fra, om De beskedent veg mig Pladsen
ved Frøken Annas Side! seer De, det —
det var dog Noget!

Garde.

Tør jeg be'e om Ordet!
Den ærede Taler fejler, naar han troer,
at denne Sag beroer paa mig; thi sæt —
at Frøknens Valg har truffet mig, saa strid det
mod god Forretningsorden, om jeg nægted'
at ta' imod det!

Berg.

Undskyld, at jeg spøgte!

Garde.

Isandhed — det er intet gunstigt Omen
for mig, at De er oplagt til at spøge!
De har da sagtens Haab!

Berg.

Engang jeg havde!
men det er svundet!

Garde.

Ah, maaskee for Vished!

Enogtyvende Scene.

Berg. Garde. Topp (kommer).

Topp (uden at see de Andre).

Hvor glædeligt at see dem saadan sammen!
Nu er det atter som i gamle Dage,
som om han aldrig havde været borte!

Garde.

Maaskee jeg turde bede Taleren
at vende sig mod Publikum! man hører
fletintet af hans Viisdom!

Topp.

O, jeg be'er!
jeg saae Dem ikke, Hr, Professor! Tak,
fordi De kom — og De — Hr. Pastor!
(afsides)
Tiden
er kostbar! jeg vil gribe Lejligheden
og underrette dem om Alt!
(høit)
Tillad,
at jeg benytter Lejligheden og berører
en Sag, som netop angaaer ligemeget
dem begge! — De har begge længe vidst,
De var Rivaler til min Myndlings Gunst.
Hun har forlangt Betænkningstid! Isandhed
jeg tør vel sige, Valget var ej let
imellem Mænd, som hun i lige Grad
maa sætte Priis paa! — Jeg tør sikkert haabe,
De misforstaaer mig ikke, naar jeg siger,
at Deres Følelser for min Niece
har Rod i Agtelse! De har erkjendt,
hvor høit hun staaer, hvor rigt hun er begavet —
ja, De beundrer hende! — men — ej sandt? —

om Lidenskab er ikke Tale! Derfor
De vil med Rolighed erfare Deres Dom!

Berg.

Hun har da valgt?

Garde.

Til Sagen, Kjære! tal!

Topp.

Ej fandt — De bliver lige gode Venner
indbyrdes og med mig, fordi kun een
kan vinde?

Berg.

Ja!

Garde.

Det er et Ord!

Topp.

Nuvel —
saa finder De Dem sikkert ogsaa i,
at vige begge for en Tredie.

Berg.

Men —

Garde.

Hvor kommer han fra?

Topp.

De vil ikke nægte,

at Kjærlighed gaaer foran Agtelse!
Han, som hun elsker, som hun gav sit Hjerte,
han, som vi troede død, han er her atter,
og fordrer nu sin Ret!

Garde.

Grosserer Drum!

Berg.

Og hun?

Topp.

Erkjender Fordringen for gyld.

Garde.

Saa veed jeg ikke bedre, Pastor Berg,
end at vi gratulere!

Berg.

De har Ret.

En Tjener (kommer).

Der er ferveret!

Garde.

Træffe vi ham her!

Topp.

Javist, javist!
(aabner Døren tilhøjre)
Her finde De dem begge!

(de gaae ind)

Toogtyvende Scene.

Topp (alene).

Gud være lovet, at det endte saadan.
Jeg gamle Klokker! havde jeg fortjent
saa stor en Glæde! Der er blot ivejen,
at jeg skal bort imorgen allerede!
Nej, Fanden skulde reise saa gesvindt!
Nu bliver jeg her hjemme for det Første!

(gaaer, idet Tæppet falder)

Indhold.

Skizzer og Digte af S. T. Side

Diderik Slipper, Skizze 1
Nationalsang 27
Vaagn op! 29
Den Forventede 31
Vandreren og Pigen 33
Let Sind, Skizze 35
Aftenstemning 45
Veemod 49
Klage 51
Raisonnement 53
Skov-Ensomhed 55
Farvel 57
En Episode fra Sommeren, Skizze 59
Aandsnærværelse 91
I Naturens Skjød 94
Vandreren og Myretuen 97
Sværmeren, Skizze 99
En Morgen 113
Til O 119

Digte af Th. L.

To Brødre 122
Tre Episoder 131
Misforstaaelse 138

Side

I Pavillonen 146
Da han skulde rejse 151
Sælhunden 154
Mindevers 157

Billeder og Digte af R. V.

Nytaar 159
Hedebornene, tre Billeder 161
Aftenstemning 167
Judith 170
Et Eventyr fra Arabien 176
Landsoldatens Sang om Slaget ved Idsted . . . 185
Feltvagten Nr. 6, ogsaa kaldet Rottevagten . . . 188
Søndagsrytteren paa Strandvejen 190
Paa mit Kammer 192
En lille Tour paa Gaden 194
Amors Hund 198

Tvende Digte af *P.*

Ottar Birting 204
Den sidste Sommerrose 214

Hjemkomsten, originalt Drama i een Act af T. A. 217